

Đại Lý Hoàng Đế Luyện Ái Kỳ

Contents

Đại Lý Hoàng Đế Luyện Ái Kỳ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	50
13. Chương 13	55
14. Chương 14	60
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72

Đại Lý Hoàng Đế Luyện Ái Kỳ

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, cung đình, phụ chính vương công x hoàng đế tham ăn mỹ thụ, vui vẻ ấm áp, HENH

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ly-hoang-de-luyen-ai-ky>

1. Chương 1

Mùa xuân tháng ba, cỏ tươi én lượn, tất cả đều ngập tràn hơi thở tường hòa, đặc biệt là thành Đại Lý vốn đã vô cùng náo nhiệt, giờ này lại càng thêm hân hoan tươi vui.

Đương nhiên về phần hoàng cung thì lại chẳng cần phải nói, xung quanh giếng đền kết hoa, thái giám cung nữ vội vàng bận rộn đến mồ hôi ròng ròng.

...

“Ai, đây là thế đạo gì a, tất cả mọi người mệt chết đi sống lại, vậy mà chủ tử đầy ý nghĩ kì quái lại chẳng thấy đâu, ai...” Bùi Phi lắc đầu như trống bỏi, mặt ủ mảy chau tìm kiếm khắp các ngõ ngách trong hoàng cung. Y cảm thấy nếu bây giờ mà tìm kẻ xui xẻo nhất trong thiên hạ, nếu bỏ mình ra thì chẳng còn ai nữa.

Hừ, cái gì vậy chứ, ngày quan trọng như vậy đó a, chủ tử không thấy bóng dáng, làm ngự tiền thị vệ trưởng y làm sao ăn nói với Long tướng quân đây a!

Bùi Phi nghĩ tới khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng của Long tướng quân là lại chỉ muốn khóc lóc kêu cha gọi mẹ...

.

“Đại nhân, Đông Noãn các không có!” Bọn thị vệ theo thứ tự báo lại, “Phù Dung đình cũng không có!”

“Ăn hại! Tìm tiếp đi!” Cơn giận của Bùi Phi càng lúc càng lớn. Thật là! Kẻ ngang bướng kia trốn ở chỗ nào, cho tới bây giờ chính y cũng chưa tìm được.

“Báo...” Lại một gã thị vệ tiến đến, Bùi Phi trừng lớn mắt “Tìm được chưa?”

“Báo...”

“Nói!”

“Báo...”

“Nói mau!”

“Báo...”

Lại một tên gia hỏa thở hồng hộc chạy đến...

“Nếu không nói ta chém người!” Bùi Phiâm thầm ai oán, sao thủ hạ của mình đều là thùng cơm (ăn hại) thế a.

“Tiểu nhân muốn uống ngụm nước trước.”

Bùi Phitrợn trắng mắt, cố nén cơn giận, nhìn thị vệ uống nước, một chén, hai chén, ba chén...

“Này! Người đã uống xong chưa a!” Bùi Phi rống to “Hoàng thượng đâu?”

“Không tìm được.”

Bùi Phi kiên quyết cho là mình hể hển nên mua một miếng đậu hũ rồi đâm đầu chết quách cho rồi.

*

Ngự thiện phòng.

“Ân, không tồi không tồi, món ‘Tây tử phủng tâm’ này thật hợp ý trẫm.”

Một đồng thức ăn tinh mỹ thơm nức bốn phía đặt chính tề trong ngự thiện phòng, một thị vệ thân mặc cẩm y thỏa mãn gật đầu khen ngợi. Y chẳng phải ai khác, chính là đương kim Thánh thượng mà Bùi đại thị vệ trưởng đang khổ công tìm kiếm, Đoàn Quân Nhiên.

Đoàn Quân Nhiên năm nay vừa mới mười sáu, tại vị đã được bảy năm, vì gia tộc Đoàn thị của Đại Lý đã củng cố địa vị, cùng với công tích trác tuyệt của phụ hoàng, làm y mới nhỏ như thế cũng có thể yên ổn ngồi

trên long ý; thế nhưng y cũng tậ xấu đầy mình, cái gì là thấy sắc quên bạn, xem trọng tiền tài cuồng vọng tự đại, siêu cấp tự kỷ... đều có đủ.

Mà làm cho triều thần văn võ đau đầu nhất là y rất thích đùa dai, làm cho tiếng oán than trong hoàng cung cứ dậy trời dậy đất.

Ở phương diện cai trị quốc gia mà nói, Đoàn Quân Nhiên tin chắc “Vô vi vi trị ” cùng “Tiểu quốc quả dân”...

[2: Vô vi vi trị (): là tư tưởng cơ bản của Đạo gia, do Lão tử đề ra đầu tiên. Ông cho rằng: “ta tùy theo tự nhiên (vô vi), mà dân tự thay đổi; ta yên tĩnh, mà dân ngay thẳng; ta không làm, mà dân tự giàu; ta không muốn, mà dân tự muốn.” Ông nói: “Vi vô vi nhi vô bất vi”. Tạm dịch là: Không làm gì mà không gì là không làm. Hiểu một cách nôm na là, nếu bạn không làm gì mà thấy không việc gì thì không nên làm. Thiên nhiên trời đất vốn đã vận hành thành chu kỳ tự nhiên, nếu chúng ta tác động vào một yếu tố nào đó thì cũng là làm đảo lộn chu trình trên. Nếu chúng ta không làm gì cả thì tức là đảm bảo được chu trình trên vẫn hoạt động bình thường. Thuyết này đặc biệt hiệu quả trong trường hợp chúng ta chưa biết phải làm thế nào khi đứng trước một sự việc, theo Lão Tử thì tốt nhất là không nên làm gì cả. Ví dụ như khi chứng kiến cảnh con hổ vồ con hươu để ăn thịt, nếu chúng ta bắn chết con hổ để cứu con hươu thì chúng ta đã có thể giết hại cả đàn hổ con đang ở nhà chờ miếng ăn của hổ mẹ. Nếu chúng ta giúp con hổ bắt con hươu dễ dàng hơn thì lại có lỗi với con hươu. Nếu chúng ta cứ để cho sự việc xảy ra tự nhiên thì là phải đạo nhất. Lý thuyết này thực sự hiệu quả khi giải thích lý do tại sao phải bảo tồn thiên nhiên, không phải động chạm gì mà chỉ bảo tồn thế là đủ.(theo wiki)Nói chung là tư tưởng của em Nhiên ở đây là không làm gì hết, cái gì đến sẽ tự nhiên đến ^^.]

[3: Tiểu quốc quả dân (): quốc gia nhỏ, nhân dân ít. Ngày xưa, ‘quốc’ chỉ một quốc gia nhỏ (nước chư hầu): đất ít, dân ít, không ảnh hưởng đến sự thống trị của trung ương (nước chủ). Mặt khác, cai trị nước nhỏ, theo Lão Tử thì là tự mình phòng thủ, tự phát triển, cho dân chúng an cư lạc nghiệp.]

Quan điểm của y chính là: toàn dân sẽ cùng y thoát tuyền (điên khùng/hâm dử =))), vậy thì quốc gia sẽ cường thịnh... [hoàn toàn là nằm mơ!]

Lúc này, Đoàn Quân Nhiên vẫn đang trầm mê xem xét mỗi món ngon, hoàn toàn không chú ý tới cái muối cực kì cực kì lớn đang hướng thẳng đến đỉnh đầu mình.

“Ấn, món ‘Thiên ngoại phi tiên’ này không tồi...”

Chỉ nghe loang choang một tiếng, cái muối đúng lúc đánh thẳng vào đầu Hoàng thượng!

“Oa!” Đoàn Quân Nhiên kêu to, vừa quay đầu lại, đôi mày tuấn tú đã nhăn lại thành cục

“Người làm gì thế hả? Chào hỏi có cần kích động vậy không?” Vậy mà người khởi xướng kia chẳng hề để ý tới. Ông chính là người mập đệ nhất cung đình – ngự trù Trương Thiết Chức.

Giờ phút này, lão nhân gia đang quơ quơ cái muối cùng xềng sắt lớn, cùng cái bụng tròn vo cực lớn múa điệu mặt muối vũ* nổi tiếng nhất hiện nay...

(mặt muối vũ: e hèm, khó nói quá, ai muốn thì cop “ ” lên gg mà tự nghĩa nhé)

Đoàn Quân Nhiênuể oải nói, “Này, xin ông đấy, đừng có ý giết người thế được không? Ta dám cam đoan, nếu ông mà tiếp tục nhảy nữa thì cả cái Đại Lý này không có đầu heo mẹ nào thích ông nữa đâu!”

Trương Thiết Chức không muốn ngừng lại, còn lắm bả, nào là đây là văn hóa biểu diễn phi vật thể a! “Này, tiểu tử thú nhà người! Thân là thái giám bên cạnh Hoàng thượng, động chút là bỏ rơi nhiệm vụ, nếu toàn bộ thái giám trong hoàng cung này đều ăn vụng như người thì Hoàng thượng còn ăn cái gì nữa hả?”

Đoàn Quân Nhiên vung tay lên, “Vậy cứ để thái giám đi làm thị vệ đi!”

Trương Thiết Chức lại nổi nóng, “Người dám mặc trang phục của thị vệ a? Người cho là thái giám với thị vệ giống nhau phỏng? Ta nói cho người biết, bản chất của họ là khác nhau!”

Đoàn Quân Nhiênnghe tai này lại lọt tai kia, trong mắt y chỉ có đồ ngon không ăn được...

“Người có biết ngự tiền thị vệ trưởng lợi hại nhất của chúng ta, Bùi Phi đại nhân lúc nào cũng bận rộn, vì Hoàng thượng chẳng bao giờ thấy đâu...”

Trương Thiết Chúc còn đang lải nhải, Đoàn Quân Nhiên lại âm thầm mừng rỡ. Ha ha, ta ở đây này, lại giả trang thành thị vệ, bọn họ còn lâu mới tìm được ta à!

“Uy! Người đừng có chảy nước miếng nữa! Những món này đều là chuẩn bị cho Hoàng thượng cả đấy! Hôm nay có sứ thần Thiên triều, phô trương lắm a...” Trương Thiết Chúc cuống quýt ngăn cản Đoàn Quân Nhiên, không cho y ăn vụng.

Hai mắt Đoàn Quân Nhiên sáng lên, cẩn thận hỏi lại, “Những món này đều là chuẩn bị cho Hoàng thượng?”

“Vô nghĩa! Chẳng lẽ là chuẩn bị cho người?!” Trương Thiết Chúc tức giận, râu cũng phải run lên, ném lại cho Đoàn Quân Nhiên một cái liếc mắt, nhưng mà Đoàn Quân Nhiên cảm thấy đây quả là mị nhãn động lòng người nhất trên đời này...

Ta nói, Đoàn Quân Nhiên à, thị lực của người có vấn đề rồi đó...

“Tốt quá!” Đoàn Quân Nhiên mừng rỡ, nghĩ đến tất cả những món ngon lành này đều là của mình, y hưng phấn a, làm mặt quỷ với Trương Thiết Chúc, hét âm lên, “Ta phải trở về a, điệu múa kia ông đừng có luyện nữa, so với di hai Trư Bát Giới còn khó xem hơn đó a!”

Trước khi Trương Thiết Chúc lại nện đồng muối xéng qua, Đoàn Quân Nhiên đã nhanh chóng chạy mất.

*

“Rốt cuộc Hoàng thượng đã chạy đi đâu vậy?” Bùi Phi đang bối rối, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng lộp cộp nhẹ, còn chưa kịp quay đầu đã nghe được tiếng vang thật lớn, bịch! Điện tiền hộ vệ đại tướng quân anh dũng thiện chiến uy phong lẫm lẫm tuần tú lịch sự của chúng ta đã bị vật nặng đè cho ngã bẹp dí trên đất!

“Hai mắt đăm lẹ hỏi hoa hoa không nói, loạn hồng bay xuống từ ngọn cây!”

Tiếng này vừa mềm vừa giòn, như tuyết trắng lác đác, như hoàng oanh uyển chuyển, non nớt êm ái vui tai, làm cho Bùi Phi còn bị đè ở phía dưới thiếu chút nữa hộc máu bỏ mình. Hô hô hô, cố gắng hít thở nào...

“Ai, sao lại luyện mãi không tốt vậy chứ. Hôm trước đè nhị phẩm, hôm qua đè lão thái phó, hôm nay đè ai ấy nhỉ?” Giọng nói mà bất cứ người nào nghe qua cũng thấy mê say lại nói ra nội dung có thể hù chết người khác.

“Khụ, khụ... Hoàng... Hoàng...”

“Trẫm biết rồi ~ hãy bình thân, là lỗi của trẫm.”

“Ách...”

“Ai nha, trẫm đã tha cho khanh tội vô lễ rồi, ái khanh đừng quá mức tự trách.”

“Nhưng mà... Hoàng...”

“Còn nhưng nhị cái gì! Sao người lại cứ thích dông dài như thái phó thế?”

“Hoàng thượng...”

“Nói!”

“Ngài có thể leo xuống khỏi lưng vi thần trước đã, được không?”

.

Vất vả lắm mới hít thở bình thường lại được, Bùi Phỉ hăm hại sửa sang lại y phục.

Mà Hoàng thượng luôn luôn nghịch ngợm gây chuyện mặt không đổi sắc ngay lúc này lại quy củ đứng sang một bên, bộ dáng như là đang tự kiểm điểm nhận sai vậy.

Chờ Bùi Phỉ rót cuộc chuẩn bị cho tốt, giọng nói nhút nhát mảnh mai cất lên nhịp nhàng ăn khớp “Bùi Phi”

Hồng bát!

Bùi Phi lập tức lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai quì một gối, hành đại lễ trang nghiêm nhất, ba quỳ chín lạy, trong miệng lẩm bẩm, “Hoàng thượng! Thanh thiên bạch nhật, thần hướng Cát Tường, vi thần trung thành tận tâm, có trời đất chứng giám, cúc cung tận tụy có chết mới thôi...”

“Nhà vi thần trên có người lớn dưới có trẻ nhỏ, tổng cộng 81 khẩu, không có vi thần sẽ màn trời chiếu đất, lưu lạc đầu đường, xuôi ngược ăn mày, cực kỳ bi thảm, ngài tạm tha tiểu nhân đi!” Mồ hôi ròng ròng chảy xuống, không ngừng lau, lại lau lau lau...

“Bùi Phi

trẫm, trẫm thật sự không biết là khanh a

Trẫm không phải cố ý.”

“Hoàng thượng tha mạng!”

“Vậy khanh có thể hàng vạn hàng nghìn ngàn vạn lần không được nói cho Tĩnh Lam được không?!”

“Tuân mệnh!”

*

Vạn hoa đua nở, vạn đóm lửa nhỏ lấp lóe mọi nơi trong vườn, mùi rượu cùng mùi son phấn, quần thần đều ăn vận đẹp đẽ, cung kính, không khí vui mừng hoan hỉ, tất cả cùng chờ đợi hoàng đế đến.

Ngày hôm nay chính là ngày nghênh đón sứ thần Thiên triều, đương nhiên phải xuất ra mặt mũi Đại Lý rồi.

Mà đại điện ở phía sau anh viên, trong Tuyên Long điện lại bao trùm không khí tiêu điều xơ xác, lạnh đến mức làm người ta đông cứng. Bùi Phi càng không dám thở mạnh, sợ đến mức như con cá ướp lạnh.

Bên phải đại điện âm u, trên chiếc ghế dựa trường thiết lê mộc (), người ngồi trên ghế dưới bức rèm che đổ bóng thật dài xuống, tản ra khí thế áp bách kinh người.

Hắn, chính là trung tâm của luồng không khí lạnh công trong điện này, là người có quyền thế nhất Thiên triều – đại tướng quân Long Tĩnh Lam, lại kiêm thêm chức phụ chính vương, có thể nói là quyền khuynh thiên hạ, không ai bì nổi.

Ngoại trừ cái đó, chính bản thân Long Tĩnh Lam cũng có võ công và tài hoa đủ làm người ta phải phục sát đất, càng huống chi dung mạo tuấn tã quý mị cùng dáng người ngọc thụ lâm phong kia. Truyền thuyết trong dân gian, chỉ cần gặp được Long Tĩnh Lam, nam nhân đều nguyện ý cúi đầu xưng thần, nữ nhân đều yêu hắn đến chết mê chết mệt.

Mà giờ phút này, tâm tình của Long Tĩnh Lam thật không tốt chút nào. Ngón tay thon dài của hắn gõ gõ lên tay vịn một cách cho tiết tấu, trong đại điện vắng ngắt kia lại càng làm cho đám tâm phúc đứng bên âm thầm run sợ, bởi vì điều đó có nghĩa là chủ tử của bọn họ đang rất tức giận.

“Tĩnh Lam, ta, ta, ta hôm nay làm vậy không đúng, không nên chạy đến ngự thiện phòng ăn vụng ~”

Thanh âm non nớt mềm yếu kia có vẻ đã giải thích không xong, Đoàn Quân Nhiên thuận tiện dùng đôi mắt đẹp như nước liếc một cái lên khuôn mặt người đang ngồi trong tối như bóng ma kia, le lưỡi, lại tiếp tục làm nũng “Nhưng mà người ta thật sự đói mà, người phạt người ta học thuộc lòng, tàn nhẫn quá nga ~”

“Hừ,” một tiếng của Long Tĩnh Lam vang lên như tiếng cười khế, thanh âm mê người nhưng cực kỳ nguy hiểm kia vang lên, “Thật không, vậy sao hôm trước đầu Ngự sử Hộ bộ của ta lại sừng lên một cục, lão Thái phó hôm qua bắt đầu ho khan, hôm nay... Bùi Tướng quân!”

“Ty chúc có, có, có mặt!”

“Hừm?” Ánh mắt lãnh khốc của Tĩnh Lam liếc qua Bùi Phi, làm y buông giáp đầu hàng, không dám nhìn đến vẻ mặt thâm trầm của tiểu Hoàng đế nữa. Ai, tự gây nghiệt không thể sống a!

“Các người ra ngoài hết cho ta!”

Rốp! Chén trà của Tĩnh Lam vỡ nát, tất cả mọi người dùng tốc độ ánh sáng vọt thẳng ra ngoài Tuyên Long. Ai, Hoàng thượng a, ngài tự cầu nhiều phúc đi!

“Lại đây.”

Sau một khoảng im lặng dài dặc, Long Tĩnh Lam rót cuộc cất giọng nói trầm thấp, chờ bóng dáng nhỏ xinh gầy yếu kia chậm chạp di chuyển đến đây, rồi cuộc kèm nén không nổi nữa, sốt ruột hỏi, “Có chỗ nào bị thương không?”

Nhìn gương mặt nhỏ nhỏ câu hồn đoạt phách người khác khẽ lắc lắc, tảng đá treo lơ lửng trong lòng Tĩnh Lam nửa ngày rồi cuộc cũng buông, lập tức bày ra bộ dáng tức giận, “Ồ nháo! Thân là hoàng đế Đại Lý, vậy mà lại đi học ngũ cầm hí!”

[4: Ngũ cầm hí: Tương truyền là Hoa Đà quan sát rất nhiều loài vật, sau bắt chước hình dạng và thần thái của hổ, hươu, vượn, gấu, hạc (5 loại thú) để giãn gân cốt, thả thông kinh mạch. Thái Cực Quyền cũng khởi nguồn từ loại khí công này. Sao đọc đến đây mà ta lại tự dừng nhớ tới kungfu panda ấy nhỉ =))]

“Không có...”

Tiểu gia hỏa này còn dám chống chế?

“Hừ, vậy chứ đã ăn đủ ở ngự thiện phòng chưa? Bữa tối nay miễn đi.”

“Đừng mà, Tĩnh Lam, ta đói vô cùng a! Ta... Ta... Đúng là học ngũ cầm hí...”

Long Tĩnh Lam nướng mày, ý bảo y nói tiếp.

“Thật ra thì nó cũng có phải ngũ cầm hí đâu, chính xác mà nói thì tên của nó là ‘lai vô ảnh’ (đến không thấy bóng – chắc là trong cái môn võ công lai vô ảnh khứ vô tung á =)). Đoàn Quân Nhiên đương đương tự đắc khoác lác trước mặt Long Tĩnh Lam.

“Ý của nó chính là, chỉ cần luyện tốt thì sau này muốn đi đâu cũng rất nhẹ nhàng, không bị người khác phát hiện!”

Sắc mặt Long Tĩnh Lam đã trầm xuống, cúi đầu hỏi y, “Nga? Vậy thì muốn đi đâu?”

Đoàn Quân Nhiên tỏ vẻ đương nhiên, “Đương nhiên là đến ngự thiện phòng ăn vụng...”

“Cái gì!” Long Tĩnh Lam đúng là bị y làm cho tức chết mất, vờ nghiêm mặt hỏi y, “Ta có để người bị đói sao? Người đường đường là thiên tử một cõi, vậy mà đến nông nổi phải đi trộm đồ sao?”

“Nhưng mà chính người luôn nói phải thuộc bài mới được ăn cơm mà. Hôm nay học Khổng Tử, ngày mai học Mạnh Tử, hiện giờ lại phải học Hắc Tử, thật là quá phiền phức a, Đoàn Quân Nhiên bĩu môi, bất mãn kháng nghị.

“Từ từ đã, khi nào ta nói người phải học ‘Hắc Tử’ hả?”

“Người nói a, người nói với ta là: Hắc Tử này là người rất thiện lương, nhưng mà lão Thái phó nói, kỳ thật hắn là cây củ cải đại hoa tâm (aka lăng nhăng) thôi!”

“Cái gì!” Long Tĩnh Lam tướng quân luôn không chút gợn sóng, giờ cái gì là tư thế ưu nhã cũng bị hắn quăng đi bằng sạch. Lão Thái phó cũng thật là, sao có thể dạy Hoàng thượng cái này chứ...

Không đúng, tài liệu ngự dụng sao lại có cái gì là ‘Hắc Tử’ chứ?

Long Tĩnh Lam càng nghĩ càng thấy không đúng, hắn bình tĩnh lại, hỏi Đoàn Quân Nhiên, “Hoàng thượng, người đọc thuộc ‘Hắc Tử’ này cho ta nghe đi!”

“A? Ta không nhớ được a, nhưng mà ta nhớ tư tưởng chủ yếu của ông ấy là ‘kiềm ái’ và ‘phi công’”

(hai tư tưởng này sẽ được giải thích kĩ hơn ở dưới, còn theo cách hiểu của em Nhiên ở đây thì ‘kiềm ái’ là ‘yêu cả hai’; ‘phi công’ là ‘không theo đuổi’)

“Cái gọi là ‘Kiềm ái’ chính là vừa yêu Giáp vừa cũng muốn yêu Ất, yêu Bính rồi vẫn muốn yêu Đinh. Người nói xem cái này chẳng phải cây củ cải đại hoa tâm sao?”

Không đợi Long Tĩnh Lam nói chuyện, Đoàn Quân Nhiên tiếp tục lẩm bẩm, “Còn ‘phi công’ nữa, nói đúng ra thì trên phương diện tình cảm là không cần thể hiện, tốt nhất là chờ người khác đến theo đuổi mình.”

Đoàn Quân Nhiên thao thao bất tuyệt nói xong, còn cực kì đáng yêu nháy nháy mắt.

Long Tĩnh Lam âm thầm chửi rửa trong lòng: Cái gì mà Hắc Tử chứ! Chính là Mặc Tử! Còn có ‘kiềm ái’ và ‘phi công’ nữa chứ, tư tưởng vĩ đại như vậy bị giải thích thành cái gì thế này!

[5: Mặc là mực (đen) cho nên em Nhiên nhớ lộn thành Hắc Tử. Tư tưởng kiềm gia của Mặc Tử là yêu thương tất cả mọi người, không phân biệt giàu nghèo sang hèn, cho nên ông phản đối mọi chế độ gia tộc và chính trị quý tộc. Phi công nghĩa là không gây chiến tranh. Ông tỏ ra thái độ căm ghét chiến tranh, đã phá, mặt sát thái độ hiếu chiến của bọn vua chúa đương thời, nhiệt tâm giúp đỡ các nước nhỏ thế yếu cô. Theo quankhoasu-lichsuthegioi.blogspot.com/2012/06/gia-tri-tu-tuong-thuong-hien-cua-mac-tu.html]

Long Tĩnh Lam nghiêm khắc nói, “Bây giờ ta sẽ đến yến hội, đừng nghĩ đến chuyện ăn. Người còn dám luyện mấy loại công phu lăng nhăng nữa, ta sẽ biến ngự trù (đầu bếp của vua) thành ngục trù (đầu bếp của nhà tù)! ”

Đoàn Quân Nhiên nghĩ thầm: ai, ta còn chưa luyện công được a, xem ra sau này phải đến thiên lao tìm Trương Thiết Chúc rồi, hao tổn tâm trí a...

2. Chương 2

Vẻ mặt buồn bực, Đoàn Quân Nhiên ngồi trên nhuyễn tháp trải vải hoa mềm mại, hai bên là văn võ bá quan, còn thêm cả hoàng thân quốc thích, sứ thần Thiên triều ngồi ở ngay bên tay trái Đoàn Quân Nhiên, tỏ vẻ Đại Lý hữu hảo với Thiên triều.

Tiết mục ca múa xuất sắc cùng âm nhạc du dương uyển chuyển cũng không thể lấy được sự chú ý của Đoàn Quân Nhiên, bây giờ trong đầu y chỉ có học thuộc lòng học thuộc lòng đây khùng bố. Trời a! Sao lại phân cho tên gia hỏa Tĩnh Lam làm phụ tá của mình chứ, lúc nào cũng phải học thuộc lòng, học không thuộc còn bị đánh đòn...

Ô

Có lẽ là do biểu cảm của Đoàn Quân Nhiên quá rõ ràng, Long Tĩnh Lam nhìn ra, vì thế hần mở miệng, “Hoàng thượng, đồ ăn hôm nay ngự thiện phòng làm đều có màu sắc và hoa văn mới, thỉnh Hoàng thượng nếm thử.”

Rồi hần lại liếc mắt quét qua Đoàn Quân Nhiên một cái, ý là: nếu người không hảo hảo biểu hiện, xem ta chinh người thế nào. Hôm nay là cùng sứ thần dùng cơm, người dám gây chuyện là ta sẽ nện mông người đấy...

Ô...

Tĩnh Lam thật đáng sợ a, Đoàn Quân Nhiên tội nghiệp gật đầu, sau đó cầm thìa, vội ăn một miếng “Tây tử phủng tâm”.

Kết quả là ăn quá nhanh, hậu quả là sặc đến nước mắt nước mũi ròng ròng, Long Tĩnh Lam nhìn thấy, chỉ có thể âm thầm mắng một câu: đồ dân!

Mà hôm nay các sứ thần Thiên triều cũng rất vui vẻ, đến cuối yến hội, lão đại cầm đầu đứng lên nói, “Đại Lý đúng là nơi xinh đẹp lại hiếu khách, Hoàng thượng lòng dạ rộng lớn, nhiệt tình trăn trĩnh, càng làm cho chúng ta kính nể. Chờ đến khi chúng ta trở về, nhất định sẽ báo cáo lên thiên tử, cùng Đại Lý hòa hảo muôn đời.”

“Vậy nhờ ngài.” Long Tĩnh Lam uy nghi ngàn vạn bình thản nói. Các sứ thần liên tục hành lễ, Long Tĩnh Lam đi lên đỡ hoàng đế bước xuống, cùng với Đoàn Quân Nhiên về nội cung trước.

*

Tiến vào tấm cung của Hoàng thượng, hai cung nữ đứng đầu bước lên chào đón. Đó là đôi tỷ muội song sinh, một người tên Đào Tử, một người tên Lê Tử; không cần phải nói, cái tên thô tục như thế, đương nhiên là do Đoàn Quân Nhiên nghĩ ra.

[6: Vàng, hai chị em song sinh đó được đặt tên là Quả Đào và Quả Lê. Ta có nên giữ cái tên này để thể hiện trình độ bỉ của em vua không nhỉ (ô.ô)]

Đào Tử mới trước, “Ai nha, tiểu tử tông của nô tỳ a, sao người lại nồng mùi rượu thế này?”

Lê Tử nhìn nhìn, cũng cười cười đi lên đỡ lấy, “Hoàng thượng không phải vừa uống rượu là sẽ say sao?”

“A... Về đến nhà...” Đoàn Quân Nhiên quả nhiên là chịu không nổi từ lực, đã ngà ngà túy lúy rồi. Hai tỷ muội vừa nhìn thấy thế, vội vàng lấy đồ dùng tẩy rửa, giúp Đoàn Quân Nhiên súc miệng thay quần áo.

Chờ đến khi thu xếp ổn thỏa cho Đoàn Quân Nhiên rồi, các nàng rời khỏi, quả nhiên thấy phụ chính vương vẫn còn đứng ngoài sảnh, Đào Tử cười cười với Lê Tử, sau đó hành lễ với Long Tĩnh Lam, bẩm báo, “Phụ chính vương điện hạ, Hoàng thượng đã nghỉ ngơi.”

Long Tĩnh Lam lạnh lùng nói, “Lui ra đi.”

Đào Lê hai người ngẫm hiểu, vội vàng xua hết đám nha đầu ra ngoài, sau đó lại đóng cửa cẩn thận.

...

“Tỷ tỷ, Long tướng quân đối với đệ hạ thật đúng là không phải thân cận bình thường a.” Lê Tử nghịch ngợm nói.

“Muội a, chuyện chúng ta biết thì muội đừng có đi nói lung tung. Được rồi, chúng ta về nghỉ ngơi thôi.” Đào Tử kéo muội muội còn muốn nghe lén đi mất.

...

Long Tĩnh Lam bước vào tấm thất (phòng ngủ) của hoàng đế, nhìn xung quanh căn phòng mà chính hắn đã bước vào không biết bao nhiêu lần, phát hiện không có dị trạng, hắn thở dài, đi qua ngồi xuống cạnh long sàng, nhìn bộ dáng Đoàn Quân Nhiên say ngủ.

Đoàn Quân Nhiên lớn lên rất đẹp, đẹp đến mức giống hệt như trích tiên bị dọa, có cảm giác rất tinh khiết như không hề dính đến khói lửa nhân gian; đôi mày nhỏ mảnh, đôi môi mỏng manh, nhất là đôi mắt có đủ các sắc thái linh động nhất trong trời đất, làm cho y như không còn là tiên tử, ngược lại giống một con yêu tinh bướng bình ngày thơ hơn, thời thời khắc khắc đều có thể trêu chọc lòng người.

Đoàn Quân Nhiên mặt nhẵn mày nhú, tựa như trong mơ cũng thấy mình phải học bài; một cánh tay y còn chìa ra ngoài chăn, lộ ra bên vai trắng như tuyết, lại thêm xương quai xanh nhỏ nhỏ làm người ta phải suy nghĩ vấn vợ.

Đôi môi hồng của y còn khê mấp má, lấm bầm, “Tĩnh Lam, đừng đánh mông ta...”

Ngồi bên giường, Long Tĩnh Lam nghe vậy, khuôn mặt tuần tú lúc nào cũng lạnh như phủ một tầng băng không nhận được phải mỉm cười. Hắn dùng tay khẽ vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mại của Đoàn Quân Nhiên, dịu dàng nói, “Không đánh người, chỉ cần người luôn ở bên cạnh ta...”

Không biết có phải Đoàn Quân Nhiên thật sự nghe thấy lời hắn nói hay không mà bỗng nhiên mở to mắt, vài gợn sóng lăn tăn lưu chuyển trong đôi mắt ấy, gần như có thể nhìn người chết đuối trong ấy.

Đoàn Quân Nhiên mơ mơ màng màng thấy rõ Long Tĩnh Lam ngồi bên giường mình, liền vươn tay giữ chặt lấy hắn, nói, “Tĩnh Lam, ngủ cùng ta đi.”

Long Tĩnh Lam cười cười nhìn y, bắt đầu cởi bỏ vạt áo của mình, sau đó lưu loát xoay người lên giường, ôm lấy Đoàn Quân Nhiên.

Đoàn Quân Nhiên tự nhiên nhấc đầu gối lên hóm vai hắn, cười ha ha, “Tĩnh Lam a, người kể chuyện cổ cho ta nghe đi...”

Hôm nay tâm trạng Long Tĩnh Lam khá tốt, cũng phá lệ làm theo ý y, không lộ vẻ gì, hỏi “Vậy người muốn nghe cái gì đây?”

“...” Đoàn Quân Nhiên suy nghĩ thật lâu, đến khi Long Tĩnh Lam cho là y đã ngủ quên mất thì y lại đột nhiên nói, “Kể chuyện tiểu bạch thỏ nhỏ cà rốt đi!”

[7: E hèm, có ai tò mò câu chuyện thỏ con nhỏ cà rốt không? Thích thì đọc nhé ^^Thỏ con tìm được cây cà rốt trên đất, dùng hết sức cũng không nhổ ra được. Lúc này khi con đến, thỏ con nhờ nó cùng nhổ cà rốt với mình, nhưng vẫn không nhổ được. Khi con lại tìm thấy heo con đang ngủ trong bụi cây, liền đánh thức heo con, kêu nó cùng nhổ. Heo con còn chưa tỉnh ngủ, vừa nhổ vừa ngủ gật. Chúng nó đang rầu rĩ thì có gấu con vạm vỡ đi đến. Nó tự cao tự đại, cho mình có sức mạnh, đẩy thỏ con, khi con và heo con ra, tự mình nhổ cà rốt, muốn khoe khoang một phen. Kết quả là cà rốt cũng không nhổ được, gấu con đã ngã phịch xuống đất, may mà khi con qua giúp, gấu con mới thở được. Gấu con nhận được bài học, cùng các bạn nhỏ cà rốt lên. Cuối cùng, ngay cả ốc sên nhỏ cũng tới tham gia, tất cả đã nhổ được cà rốt. Theo những gì tra được trên baidu thì đây là truyện ngụ ngôn thích hợp với trẻ 5 tuổi hoặc là bé vừa bắt đầu đi học, do Lev Tolstoy dịch và xuất bản. Ai muốn tìm hiểu thêm về truyện ngụ ngôn của ông thì vào đây nhé.]

“...”

Long Tĩnh Lam quyết định, sau này dù có thế nào cũng nhất quyết không theo tên hoàng đế này nữa!

“Tĩnh Lam thật quá phận! Lại bắt ta phải học thuộc lòng!” Trong thư phòng đặc biệt dành cho Hoàng thượng ở Quốc Tử Giám truyền đến tiếng cố ý gây sự của tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên.

“Là người hôm qua chưa học bài xong.” Long Tĩnh Lam lạnh lùng nói. Hiện giờ hắn ngồi trên một cái ghế, còn Đoàn Quân Nhiên lại đứng trước mặt hắn.

Thư đồng xung quanh đều nơm nớp lo sợ nghe hai người kia cãi nhau, lo sợ cho cái đầu của mình sẽ vì lửa giận lan đến mà chuyển nhà đi mất.

“Ta mặc kệ nhiều như vậy! Tóm lại, ngày nào người cũng bắt ta học thuộc, ta sắp điên rồi! Ta không học nổi nữa!” Đoàn Quân Nhiên phát óng tay áo, nét mặt đầy vẻ giận dữ.

Lần này y thật sự bạo phát. Bình thường dù cho y có không tình nguyện đi nữa thì cũng sẽ nghe lời Long Tĩnh Lam, nhưng bây giờ lại làm ầm lên với Long Tĩnh Lam.

“Cũng không phải ta bắt người học thuộc, mà là bản thân người là hoàng đế, người phải có trách nhiệm của người, trách nhiệm của người cần người học thuộc lòng.” Long Tĩnh Lam mặt không chút thay đổi nói tiếp, “Còn có bao nhiêu người mất ăn mất ngủ học tập đọc sách, làm như vậy là để khảo thử công danh (thi đậu để lấy công danh), làm cho cuộc đời của mình có giá trị, tạo phúc mưu lợi vì thiên hạ. Người thân là hoàng đế, lại ầm ĩ tranh cãi vì không muốn học bài, thật sự là làm nhục kẻ đọc sách trong thiên hạ.”

“Người!” Đoàn Quân Nhiên không nói được hắn, trong lòng cũng thấy thẹn, có lẽ dù sao y cũng chỉ là tiểu hài tử, lòng muốn chơi đùa cũng lớn, Long Tĩnh Lam ép y học bài thật đúng là làm khó y.

Lúc hai người không ai chịu ai, lão Thái phó đánh vỡ cục diện bế tắc, nói, “Hoàng thượng tuổi còn nhỏ, ham chơi cũng là chuyện thường tình, mà phụ chính vương điện hạ nói đạo lý lớn cũng đúng...”

Nói đến đây, hai người kia đồng thời quay đầu lại trừng lão, ý là: rốt cuộc lão muốn giúp ai hả?!

Lão Thái phó lau lau mồ hôi rịn ra trên trán, động tác này là chiêu bài của người Đại Lý a...

Cuối cùng, lão từ từ nói suy nghĩ của mình, “Chi bằng chúng ta mở thêm ân khoa; thứ nhất là chào mời nhân sĩ có tài trong thiên hạ; thứ hai là để cho Hoàng thượng cảm nhận được trách nhiệm nặng nề của việc chăm chỉ học tập.”

[8: Ân khoa: Chế độ phong kiến xưa bình thường cứ ba năm sẽ tổ chức thi một lần, gồm: thi hương, thi hội, thi đình; được gọi là ‘chính khoa’ (kì thi chính). Khi hoàng đế tự mình thi thử thì sẽ có một danh sách trình tấu đặc biệt, cho phép thi thử, gọi là đặc tấu danh; thông thường đều có thể trúng tuyển, gọi là ‘ân

khoa'. Ân khoa bắt đầu từ nhà Tống, Minh, Thanh. Nhà Thanh ngoài những luật lệ thi thử ra, lúc nào triều đình có buổi lễ long trọng thì sẽ mở thêm cuộc thi đặc biệt, cũng gọi là ân khoa.]

“...”Đoàn Quân Nhiên nháy mắt mấy cái, rất ngu ngốc nói, “Cái gì là ân khoa?”

“Cứ làm như thế đi.”

Long Tĩnh Lamquăng ra một câu, làm toàn bộ người đọc sách trong Đại Lý hưng phấn ba ngày không ngủ.

“Ai, mở thêm ân khoa thật là đáng ghét mà, sớm biết thế thì trăm đã chẳng đồng ý...”Đoàn Quân Nhiênbuồn hiu nói.

Y ngồi xồm trên tảng đá bên ao sen, buồn rầu ném mấy cục đá nhỏ vào hồ.

Bùi Phi đứng ở bên cạnh y khuyên, “Hoàng thượng, ngài cũng đừng hối hận, có hối hận cũng là vô ích a. Lần sau ngài đừng tùy hứng như vậy nữa, nếu không phải hôm đó ngài đại náo Quốc Tử Giám, chọc giận tướng quân thì tướng quân cũng chẳng phạt ngài phải làm chủ khảo ân khoa lần này.”

Hừ!Đoàn Quân Nhiênkhông hề nghĩ vậy. Bây giờ y hận nhất là lão Thái phó a! Lão gia hỏa kia, ngoài mặt là quân tử khiêm tốn đầy trung thành và tận tâm, trên thực tế thì mưu ma chước quỷ còn nhiều hơn bất kì ai khác!

“Đi!”Đoàn Quân Nhiên đứng bật dậy.

Bùi Phi kì quái hỏi, “Hoàng thượng, ngài đi đâu vậy a?”

“Tìm lão Thái phó báo thù rửa hận!”Đoàn Quân Nhiên như gió rền chớp giạt chạy đến Quốc Tử Giám, bắt được lão Thái phó, hù cho lão nhân gia hồn phi phách tán, cho là mình đã phạm vào đại tội gì đó rồi.

Đoàn Quân Nhiên ngông nghênh ngồi trên đường, còn trợn trừng nhìn lão Thái phó run rẩy đứng phía dưới, âm dương quái khí nói, “Tử lão đầu! Đây là lão nhiều chuyện, hôm nay trăm muốn hảo hảo thay trời hành đạo!”

[9: Đường: dạng phòng khách lớn, có hai ghế trên cùng, dưới là hai hàng ghế sắp dài, hay thấy trong mấy nhà giàu có hay quyền quý ấy.]

Bùi Phi cũng mồ hôi đầy đầu. Trò đùa này của Hoàng thượng hẳn cũng chưa thấy bao giờ a, vội hỏi, “Bệ hạ, ngài muốn trừng phạt lão nhân gia thế nào a? Lão Thái phó lớn tuổi, có thể không chịu nổi đâu.”

“Khanh yên tâm đi, trăm gọi cái này là ‘trừng phạt nhẹ nhàng’, tuyệt đối để cho lão ta cả đời khó quên.”

Bùi Phi thầm nghĩ: ta thấy có mà trừng phạt cổ quái thì có...

Bất kể y nghĩ nhiều đến đâu, Đoàn Quân Nhiên vỗ tay gọi, “Người đâu! Đến ngự thiện phòng truyền đồ ăn cho trăm!”

Ách...

Trong đầu Bùi Phihiện lên dấu chấm hỏi rõ to. Vì sao phải truyền đồ ăn a???

*

Tình hình trước mắt khiến ai nhìn thấy cũng phải ngất ngư. Trên bàn ăn cực lớn bày đủ 81 đĩa, vấn đề là đĩa nào khay nấy giống hệt nhau.

Mà 81 món kia cũng giống nhau như đúc, tất cả đều là tiểu thông phan đậu hũ(đậu hũ hấp hành lá).

Lão Thái phó nhìn cả bàn đồ ăn, lại nhìn Đoàn Quân Nhiên đang cười đến hư hỏng, run rẩy nói, “Hoàng thượng, đây là... Đây là...”

“Đây là hình phạt của lão. Trăm muốn lão ăn hết 81 món này; những món này đều do một người làm, hương vị không khác nhau lắm, nhưng có mộtđiạitrăm sai người bỏ hồ tiêu vào. Nếu lão ăn ra, trăm sẽ tha thứ cho lão; ăn không được, lão cứ đợi trăm tiếp tục sai người làm cho lão 81 khay khác nữa!”

Đoàn Quân Nhiên phụng phịu nói xong, lão Thái phó đành phải kiên trì bắt đầu ăn; nhưng mỗi lần ăn một khay, sắc mặt lão lại khó coi thêm vài phần. Thì ra mỗi đĩa không phải bỏ nhiều muối thì cũng là bỏ nhiều hành...

Tóm lại là tra tấn đầu lưỡi lão Thái phó đến khổ sở...

*

Một canh giờ sau, trong ngự hoa viên có sáu người: Đào Tử, Lê Tử, Đoàn Quân Nhiên, Bùi Phi, lão Thái phó, còn có thêm một ngự y mặc bạch bào (áo trắng dài).

“Ngài ném thử xem đây là cái gì?” Đào Tử lấy ra một trái đào cho lão Thái phó ném thử.

Lão Thái phó bị bật mắt nhai nhai vài cái, nói, “Màn thầu.”

“Vậy ngài ném thử này đi.” Lê Tử lại lấy một trái lê ra.

Lão Thái phó vẫn nói, “Màn thầu.”

Đoàn Quân Nhiên đen xì cả mặt, lôi ra một trái ớt, tức giận nói, “Cái này!”

Lão Thái phó chặm rì rì nhai nuốt cả quả ớt trước mắt mọi người, đồng dục nói, “Màn thầu thiêu.”

...

“Xem ra, Thái phó đại nhân đã mất vị giác rồi.” Ngự y nhỏ giọng nói thầm với Đoàn Quân Nhiên cùng Bùi Phi.

“Này! Người nói cái này có ích gì a, lão đương nhiên là mất vị giác rồi, ta đây cũng có thể nhìn ra nha!” Bùi Phi trừng mắt một cái, ngự y vô dụng này đúng là không đáng tin nha.

“Chuyện là, nếu chó mất đi vị giác thì cái mũi của nó cũng không thể ngửi được mùi nữa. Cho nên muốn biết lão Thái phó có hoàn toàn mất đi vị giác hay không còn phải chờ xem khứu giác của lão nữa.”

“Uy! Có người nào xem bệnh như người không hả? Người với chó nhập làm một mà xem à?!” Bùi Phi lại giờ chân.

“Suyt! Hai khanh đừng có ầm ĩ nữa, nếu như bị Tĩnh Lam đã biết, trăm sẽ bị hấn lột da đó!” Đoàn Quân Nhiên vội vàng chọc chọc hai người.

“Ừ, nhỏ giọng một chút, người với chó nói sao cũng không giống nhau được, vậy việc này phải làm sao?” Bùi Phi cứng ép cơn giận hồi lại.

Ngự y vừa gầy lại nhỏ không chút biến sắc, bình thản nói, “Nhưng ta mới chỉ xem bệnh cho chó mà thôi, chỉ bằng các vị đi tìm người khác đi.”

Bùi Phi nghe mà choáng váng, cứ cà lăm hỏi lại, “Cái gì! Người mới chỉ xem bệnh cho chó... Từ từ! Vậy chứ làm sao người lên làm được ngự y?!”

“Uy! Nhỏ giọng! Nhỏ giọng!” Đoàn Quân Nhiên hét ngón tay lên trước miệng, lại cảnh cáo Bùi Phi.

Bùi Phi bắt đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, nói, “Được rồi, được rồi, coi như trước kia người chỉ xem bệnh cho chó, nhưng mà bây giờ không có cách nào khác à?”

Ngự y nói chắc như đinh đóng cột, “Không có.”

“Xong rồi.” Bùi Phi nhất thời ủ rũ, chuyển qua Đoàn Quân Nhiên, “Nhưng thần vẫn không hiểu tại sao tên này lại lên làm được ngự y.”

Đoàn Quân Nhiên liếc mắt, kéo Bùi Phi qua, nhỏ giọng nói, “Thật ra là do ta có một lần giả bệnh, bị hấn nhìn ra, vì không để cho y đi mật báo với Tĩnh Lam nên mới phong y làm ngự y.”

Bùi Phi hiện giờ đã hết nói nổi. Đây là cái gì a!!!

“Được rồi, bây giờ chúng ta đi kiểm tra khứu giác của lão Thái phó.” Ngự y vẫn trưng ra cái mặt đơ như khúc gỗ. Bùi Phi hiện giờ đã buông xuôi, y chỉ cầu nguyện Long tướng quân hạ thủ lưu tình, đừng có chính y quá thâm là được.

Lão Thái phó ngồi trên ghế nhận thêm một vòng kiểm tra nữa. Đào Tử lấy một chén giấm chua cho lão ngửi.

Lão Thái phó nghĩ nghĩ, nói, “Trà Long Tĩnh.”

Lê Tử lôi một củ tỏi cho lão ngửi.

Lão Thái phó lại nghĩ nghĩ, nói, “Hoa quế cao.”

...

Đoàn Quân Nhiên cũng chịu không nổi nữa, thì thầm vài tiếng với Bùi Phi, lấy ra một thỏi vàng, đưa qua dưới lỗ mũi như bã rượu của lão Thái phó.

Lão Thái phó lần này không chút do dự, chớp ngay thời cơ nói, “Đây là kim loại có màu!”

Đoàn Quân Nhiên nói, “Lão đi chết được rồi.”

...

Ngự y vỗ vỗ hai tay, vẫn là bộ dạng nghiêm túc kia, y gật gật đầu nói, “Thái phó đại nhân còn có thể cứu, căn cứ theo lúc ta cứu con chó kia mà nói, tình huống của lão còn tốt hơn nhiều. Chờ ta kê đơn thuốc cho lão, tính dưỡng một thời gian lại nói sau.”

Bùi Phi ở bên cạnh châm chọc, “Con chó kia của người thật đáng thương.”

...

Lúc Đào Tử, Lê Tử đưa lão Thái phó đi, Đoàn Quân Nhiên ngã ngồi trên ghế đá ở ngự hoa viên, đắm đầu nói, “Trầm xong rồi, trầm xong rồi. Lão nhất định sẽ mất báo cho Tĩnh Lam, cái mộng của trầm cầm chắc nở hoa rồi!”

“Hoàng thượng, vốn mộng ngài hôm nay có thể không phải nở hoa đâu.” Bùi Phi bắt đắc dĩ nói.

“Hừm? Nói tiếp.” Đoàn Quân Nhiên từ từ nhắm mắt, phát phát tay ý bảo y nói tiếp.

“Nhưng mà bây giờ thì chắc chắn mộng ngài phải nở hoa rồi.”

“Cái gì?!” Đoàn Quân Nhiên vừa quay đầu lại, oành một tiếng, té từ trên ghế đá xuống, nhìn thân ảnh ngọc thụ lâm phong trước mặt, “Tĩnh Lam?! Oa!”

3. Chương 3

Hôm nay không có trăng, đám mây đen u ám cứ bay lừng lờ phơ phất lướt qua bầu trời; trong hoàng cung của hoàng đế bệ hạ cứ gọi là đèn đuốc sáng trưng, mà đại môn tấm thắt lại đóng chặt. Đào Tử cùng Lê Tử lắc đầu, cảm thán thở dài, bắt đắc dĩ bỏ đi.

Đáng thương cho Đoàn Quân Nhiên, chỉ vì chiều nay tra tấn lão Thái phó mà phải chịu nguy hại, phải nhận sự trừng phạt từ Long Tĩnh Lam.

“Ồ... Đau!”

Đoàn Quân Nhiên hiện tại chẳng còn mấy may hình tượng, nằm sấp trên long sàng của mình, áo dài và quần đã bị cởi ra, lộ ra cái mông nhỏ trắng nõn cùng đôi chân tinh tế.

Ngồi cạnh y lúc này không phải ai khác, chính là đương triều phụ chính vương Long Tĩnh Lam, lúc này đang giờ thức lên, hung hăng nện xuống mông y.

“Ô... Đau! Đau! Đau! Người không nghe thấy sao? Ta kêu đau đó!” Đoàn Quân Nhiên tức giận quay đầu lại, trừng mắt nhìn Long Tĩnh Lam mặt không chút thay đổi, hỏn hển kêu to, “Người làm sao thế hả? Ra tay nặng thế!”

“Vì cho người nhớ!” Long Tĩnh Lam không chút khách khí nói, sau đó tiếp tục quất liên tiếp ba cái. Đoàn Quân Nhiên quả nhiên “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Cho người dám giở trò! Cho người không chịu học! Cho người cứ ăn vụng!” Long Tĩnh Lam càng nói càng giận; hôm nay thấy lão Thái phóbị thế kia, hẳn thật sự là bị Đoàn Quân Nhiênlàm cho nổi lửa giận, hiện giờ đánh mông y cũng chẳng chút lưu tình.

“Đừng! Đừng! Tĩnh Lam! Tĩnh Lam! Ta không dám! Không dám nữa!” Đoàn Quân Nhiên không chịu nổi, đành phải vứt bỏ cốt khí cầu xin.

“Giáo huấn người bao nhiêu lần! Không nhớ được cái gì cả! Cả ngày hồ nháo! Thái phó đối với người tốt biết bao nhiêu, người lại biến lão thành như vậy! Thỗ tể tử (ranh con) vô lương tâm!”

Long Tĩnh Lam ném thước, đập mạnh lên cái mông bên trái của Đoàn Quân Nhiên. Không ngờ là võ công của hắn cao cường, một chưởng này đập xuống có thể nói là còn đau hơn những vết thước đánh kia gộp lại. Đoàn Quân Nhiên kêu thảm một tiếng, thân thể giật nảy lên; còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay khác lại hạ xuống, đánh cho y nước mắt giàn giụa, nói không ra hơi, chỉ vươn bàn tay nhỏ ra nín lấy vạt áo Long Tĩnh Lam, mong hắn có thể thả cho mình một con ngựa (aka tha thứ).

Long Tĩnh Lam thấy y thật sự là chịu không nổi mới dừng tay lại, gọi ngự y vào đưa thuốc trị thương.

Ngự y tuổi còn trẻ, lại tái nhợt gầy gò nhỏ thó tiến vào, dâng lên kim sang dược và mật ong thượng đẳng. Lại cẩn thận xem xét cái mông hết xanh lại tím của Đoàn Quân Nhiên, khi thì nhíu mày, khi thì gật đầu, hồi lâu sau mới nói, “Trong trắng có hồng, khuynh quốc khuynh thành, không tồi không tòi, cái mông này quả thật là giống hệt quả đào mật mà.”

...

Cái gì gọi là giống hệt đào mật chứ? Vậy chứ cái mông người thì giống cái gì? Giống mi hâu đào (kiwi) phải không?

Đoàn Quân Nhiên lúc này đã không còn khí lực nói chuyện, nghe thấy lời vô vị kia thì chỉ biết tức giận, nhưng chỉ có thể liếc mắt một cái, tỏ vẻ: ta đang bất mãn lắm đây.

Long Tĩnh Lam tựa như đã quá quen thuộc với thái độ của ngự y, chỉ hỏi, “Chỗ đó không sao chứ?”

Ngự y lắc đầu, mặt hết như khúc gỗ, “Không sao. Đắp dược, nằm vài ngày là tốt rồi. Hoàng thượng là Kim Long thiên tử, thân thể phát phu (thân thể, tóc, da) là được trời cho, đương nhiên mông cũng là thiên tư khác thường.”

Đoàn Quân Nhiên nghe xong, thiếu chút nữa tức đến thổ huyết. Cái gì gọi là ‘mông cũng là thiên tư khác thường’ a? Thiên tư của trẫm cũng không phải dùng cho người đánh đòn a!

“Người đi xuống đi!” Long Tĩnh Lam lại không so đo, phất tay ý bảo ngự y lui ra. Đoàn Quân Nhiên căm tức nhìn tên ngự y không chịu nói chuyện thay mình, lại thấy tiểu ngự y chớp chớp đôi mắt đen láy với mình, tức khắc hiểu được.

“A...”

Đoàn Quân Nhiên giả bộ đau đã là nhất tuyệt (giỏi nhất), nếu người đụng ngón tay Giáp của y, hoặc là làm đứt một sợi tóc của y, y chắc chắn sẽ làm cho người cảm thấy như người đã móc tim y, chặt đứt đùi y...

Quả nhiên, tiếng la đòi sống đòi chết kia đã khiến cho Long Tĩnh Lam chú ý cao độ. “Làm sao vậy, đau? Đáng đời nhà ngươi!”

“Tĩnh Lam, trước mắt ta đen kịt cả rồi...”

“Cái này đã dùng một lần rồi, người đổi trò khác đi!”

“Đầu óc của ta choáng quá a...”

“Người không đầu óc, đương nhiên không choáng!”

“Hảo... Đau...” Đoàn Quân Nhiên nhắm mắt lại tiếp tục giả vờ đến cùng.

Hừ! Kéo dài, liên tục, kiên quyết, ương ngạnh, mặt dạn mày dày đã kích nội tâm lãnh khốc của địch nhân! Không sợ Long Tĩnh Lam hấn không rơi vào bẫy!

“Chẳng lẽ thật sự choáng đến ngất rồi sao? Hoàng thượng, ngài cần phải tỉnh lại a! Uy! Hoàng thượng! Hoàng thượng! Nhiên Nhiên! Nhiên Nhiên!”

Giờ phút này, Đoàn Quân Nhiên hệt như tảng đá, không chút sụt mẻ ngã xuống giường. Long Tĩnh Lam cũng hơi sợ, luống cuống tay chân mở được hộp(hộp thuốc), bắt đầu bôi được.

“A!” Đoàn Quân Nhiên kêu to, Long Tĩnh Lam nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, mỗi lần hấn bôi được xuống, Đoàn Quân Nhiên liền kêu thảm một tiếng, làm cho tay Long Tĩnh Lam cũng phải run lên.

.

Xoa được xong, Long Tĩnh Lam cũng đã hết giận, chỉ còn thấy đau lòng. Hấn ôm Đoàn Quân Nhiên vào lòng, nhẹ giọng hỏi, “Thế nào? Tốt hơn không? Còn đau không?”

“...” Đoàn Quân Nhiên không trả lời, chỉ yên lặng rơi lệ. Cái này càng làm Long Tĩnh Lam luống cuống tay chân, vừa dỗ vừa đùa, nhưng mà dù hấn có nói cái gì đi nữa thì Đoàn Quân Nhiên vẫn cứ khóc không thành tiếng.

“Ta vốn thật sự không muốn đánh người, nhưng hôm nay người hơi quá đáng, hại Thái phó đại nhân thành như vậy. Người có biết người phạm lỗi nghiêm trọng lắm không...”

Đoàn Quân Nhiên khóc...

“Ta sợ sau này người không đi đường ngay, không phân biệt đúng sai, trừng phạt đại thần trong triều lung tung...”

Đoàn Quân Nhiên tiếp tục khóc...

“Kỳ thật ta không ngờ là nghiêm trọng như vậy. Ta biết người rất đau, ta cũng rất khó chịu a...”

Đoàn Quân Nhiên vẫn cứ khóc...

“Thôi vậy đi, ta truyền ngự thiện phòng mang cơm lên đây được không? Đây là những món người thích ăn nhất. Muốn ăn gì nào...”

Đoàn Quân Nhiên ngừng khóc, nháy mắt mấy cái nói, “Được!”

...

Đào Tử, Lê Tử bưng hết khay mỹ thực này đến khay mỹ thực khác vào phòng. Đoàn Quân Nhiên ăn đến bất diệc nhạc hồ(vui vẻ thoải mái); Long Tĩnh Lam sắc mặt rất khó nhìn, chờ Đoàn Quân Nhiên dứt cuộc ăn xong rồi, Long Tĩnh Lam lạnh lùng nói, “Hoàng thượng, thần muốn nói suy nghĩ của mình.”

“Ân... Người nói a.” Đoàn Quân Nhiên thỏa mãn lau miệng. Tay nghề của Trương Thiết Chương đúng là tốt thật đó.

“Hoàng thượng, bữa cơm này ngài có thấy thoải mái không?” Long Tĩnh Lam bình tĩnh trầm giọng hỏi.

Đoàn Quân Nhiên gật gật đầu, thoải mái thật đó a, đây là do mình chịu đánh mông đau đổi lấy đó nha... [tác giả: ta nói tiểu hoàng đế ngài a, logic của ngài thật sự có vấn đề đó...]

“Vậy hôm nay ngài làm Thái phó đại nhân mất đi vị giác, có từng nghĩ tới lão nhân gia từ nay về sau không thể nếm được hương vị thơm ngon là thống khổ đến nhường nào?”

“Ách... Đây... Không có... Lúc ấy ta không nghĩ lão sẽ mất đi vị giác, sau đó phát hiện ra thì muộn rồi.” Đoàn Quân Nhiên rầu rĩ. Ai, sau này không thể nếm được hương vị của món ăn nữa, thật là đáng thương quá a. Xem ra hôm nay mình đã phạm phải sai lầm lớn rồi...

“Hoàng thượng? Hoàng thượng?” Long Tĩnh Lam chợt phát hiện Đoàn Quân Nhiên không bình thường.

“Ồ...”

“Uy! Hoàng thượng, sao ngài lại khóc! Có phải nơi đó đau không? A?” Long Tĩnh Lam kích động phát hiện Đoàn Quân Nhiên lại bắt đầu khóc.

“Ồ...Tĩnh Lam, ta là người xấu sao? Ta hại lão Thái phó không nếm được hương vị nữa, ta nên cái gì bây giờ? Ta thật sự là một người xấu... Ồ...” Đoàn Quân Nhiên càng nghĩ càng thương tâm, bắt đầu tru lên khóc lớn.

Ai, Long Tĩnh Lam thở dài, Đoàn Quân Nhiên này a, chỉ thích gây rối thôi chứ lòng dạ vẫn còn tốt lắm. Hắn vỗ vỗ Đoàn Quân Nhiên, an ủi y, mãi đến nửa đêm mới dỗ Đoàn Quân Nhiên ngủ được.

“Mở thêm ân khoa, các vị chủ khảo đại nhân đều phải dùng hết toàn lực giữ bí mật. Lần này đề thi cần phải bảo vệ nghiêm mật, nếu như phát hiện đề bị lộ ra, nghiêm trị không tha!” Ở trong đại đường Quốc Tử Giám, Long Tĩnh Lam triệu tập quan chủ khảo của lần ân khoa này, bắt đầu phân phó.

“Vâng! Hạ quan cúc cung tận tụy, vì Hoàng thượng thực hiện tốt lần ân khoa này!” Vài vị đại thần đều trình trọng cam đoan.

Ngồi trên long y, Đoàn Quân Nhiên gật gật đầu, chợt nhớ tới đến cái gì, hỏi, “Thái phó đại nhân có tới không? Sao trẫm không thấy Thái phó?”

“Bẩm Hoàng thượng, Thái phó đại nhân đang bận ra đề thi.”

Đoàn Quân Nhiên mặt nhăn mày nhu, cho các đại thần lui.

Mà một gian mật thất khác ở Quốc Tử Giám, Thái phó đại nhân thần thái sáng láng, lộ đầu ra từ một đồng sách, lớn tiếng kêu, “Ta biết rồi! Biết rồi! Biết rồi!”

Đông Đại học sĩ quay đầu nhìn lão, tiểu thái giám nào đó hỏi, “Thái phó đại nhân, ngài biết cái gì?”

Lão Thái phó kích động không thôi, “Ngày hôm qua, ngày hôm qua bọn họ cho ta ngửi mùi thứ cuối cùng kia, ta đã biết! Ta đã biết!”

Tiểu thái giám tò mò hỏi, “Là cái gì a?”

Lão Thái phó thần thần bí bí trả lời, “Đó là một loại...”

Tiểu thái giám càng hiếu kỳ, “Cái gì?”

“Một loại kim loại màu ta rất quen thuộc.”

...

Lão Thái phó nghiêm trang nói.

“Hoàng thượng, ngài thật sự cần cải trang xuất cung?” Bùi Phi không thể tưởng tượng nổi, nhìn Đoàn Quân Nhiên trước mắt, một thân trang phục thái giám thể mà lại rất vừa người.

“Đương nhiên, vì muốn xem đề thi lần này có bị tiết lộ ra ngoài hay không, đương nhiên là phải đi ra dân gian nhìn thử chứ.” Đoàn Quân Nhiên nhắc chân bước đi.

“Nhưng mà cái đó cũng có thể giao cho tiểu nhân làm a, nếu ngài ra ngoài mà bị tướng quân biết...” Bùi Phấn còn lải nhải.

“Người tạm thời đừng nhiều lời, mau theo ta đi!”

Chủ tớ hai người cứ thế ngông nghênh tiêu sái trên đường ở thành Đại Lý. Đoàn Quân Nhiên dương dương tự đắc, còn Bùi Phi bên kia lại nơm nớp lo sợ.

Hai người đi đến tử lâu Hải Nguyệt lớn nhất trong thành, Đoàn Quân Nhiên dừng bước, đi vào.

Đại Lý có phong, hoa, tuyết, nguyệt – tứ tuyệt, Nhị Hải Nguyệt trong “Thương Sơn tuyết, Nhị Hải Nguyệt”, chính là chỉ ánh trăng in dưới đáy hồ Hải Nguyệt của Đại Lý – cũng là thiên hạ nhất tuyết, mà Hải Nguyệt tử lâu này tên gọi không tồi. Phàm là người đến Đại Lý, đều phải đến đây nếm thử món cá mỹ vị trong Nhị Hải.

[10: Đại Lý có bốn cảnh đẹp nhất: đứng đầu là Hạ Quan Phong, khi có gió to thì vùng xung quanh Hạ Quan gió gào thét từng trận. Thứ hai là Thương Quan Hoa, nơi này có một gốc sơn trà đại thụ, trên cây kết đầy hoa sơn trà trắng xóa. Thứ ba là cảnh tuyết động trên đỉnh Thương Sơn, nơi này quanh năm tuyết phủ, lấp lánh ánh nắng. Cuối cùng là Nhị Hải Nguyệt, chỉ cảnh đẹp khi trăng lên, chiếu ánh trăng tinh khiết xuống mặt sông Hải Nguyệt trong vắt.]

Đoàn Quân Nhiên cũng gọi một mâm cá, nông nghênh là bàn cá, nông nghênh ăn. Ăn được một nửa, bỗng nhiên nói với Bùi Phi, “Bùi Phi, người nói chúng ta có nên kiểm tra xem cá có độc không a?”

Bùi Phi bất đắc dĩ nói, “Thiếu gia, ngài không cần phải ăn cá rồi mới lo xem cá có độc hay không nữa được không? Như vậy thật là không công bằng với con cá này.”

Đoàn Quân Nhiên gật đầu, thét lớn, “Nói có lý, tiểu nhị! Lại thêm một con cá nữa!”

Sau đó y quay đầu nói với Bùi Phi, “Tĩnh Lam đã nói, biết sai phải sửa, thâm minh đại nghĩa (biết đại thể, nhìn đại cục). Chúng ta làm lại một lần!”

Bùi Phi ai thán: Hoàng thượng, đó là thiện mạc đại yên...

[11: Thiện mạc đại yên (): người đều có phạm sai lầm, biết sai mà sửa mới là điều tốt. Xuất phát từ ‘Tả Truyện – Tuyên Công nhị niên’: Thời Xuân Thu, Tánh Linh Công không nói không rằng hạ sát người vô tội. Thần tử là Hạ Sĩ Quý ngăn cản ông. Tánh Linh Công tỏ vẻ: ta biết sai, ta sẽ sửa. Hạ Sĩ Quý vui vẻ, nói, “Con người có ai là chưa sai? Biết sai mà sửa mới là điều tốt.” Tiếc là Tánh Linh Công nói không giữ lời, vẫn tàn ác như trước, cuối cùng bị hạ thần ám sát. Trong lịch sử cũng ghi lại chuyện về người biết ai mà sửa, có thể thành quân chủ tạo nên nghiệp lớn. Sở Trang Vương lúc mới đăng cơ, ngày đêm trong cung uống rượu tìm vui, không để ý đến triều chính. Sau, hạ thần dùng truyện cổ về thần điều ‘ba năm không kêu, lúc kêu khắc làm người kinh ngạc’ để cảnh tỉnh ông, rốt cuộc ông biết quyết tâm sửa sai, nghiêm túc xử lý triều chính, lập chí đồ cường (nước mạnh). Sở Quốc cuối cùng trở nên cường đại, Sở Trang Vương cũng đứng đầu ‘Xuân Thu ngũ phách (năm bá chủ thời Xuân Thu)’.]

...

Một canh giờ sau:

Đoàn Quân Nhiên nói, “Bùi Phi, trầm thật là khó chịu...”

Bùi Phi nói, “Thiếu gia, ta cũng thật khó chịu...”

Đoàn Quân Nhiên nói, “Bùi Phi, người có phải trúng độc không...”

Bùi Phi nói, “Không phải...”

Đoàn Quân Nhiên hỏi, “Vậy người là...”

Bùi Phi trả lời, “Ta ăn nhiều...”

Bùi Phi lại hỏi, “Thiếu gia, ngài không phải trúng độc...”

Đoàn Quân Nhiên trả lời, “Không phải...”

Bùi Phi hỏi lại “Vậy ngài là...”

Đoàn Quân Nhiên trả lời, “Ta cũng ăn nhiều...”

Ngay khi chủ tử hai người chuẩn bị xuất phát thẳng đến mao xí, một kẻ y phục bình thường, ánh mắt lóe lên sáng ngời đi tới hỏi, “Tại hạ thấy hai vị công tử phong độ nhẹ nhàng, là đến tham gia ân khoa khảo thí ở thành Đại Lý sao?”

Đoàn Quân Nhiên nhìn Bùi Phi, lại nhìn mình, lại nhìn qua Bùi Phi, lại nhìn qua mình. Cả hai miệng đầy dầu mỡ, bụng phình to, đặc biệt là trên vạt áo Bùi Phi còn cắm cả đầu cá chỉ còn trơ xương!

Người nọ vẫn cứ cười cười, thấp giọng hỏi, “Chỗ tiểu nhân đây có đề thi ân khoa, nhị vị công tử có cần không?”

Bùi Phi trừng to mắt, Đoàn Quân Nhiên vỗ bàn, kêu to, “Cần!”

4. Chương 4

Chuyện kể rằng, Đoàn Quân Nhiên đầu óc thật không ngốc, nắm thời cơ nói muốn mua đề thi của tiểu thương kia, ba người an vị liền bắt đầu thương lượng giá cả.

Bùi Phi sợ Hoàng thượng chịu thiệt, liền kéo Đoàn Quân Nhiên qua, nhỏ giọng thì thầm vào tai y, “Thiếu gia, buôn bán với người ta, phải xem hàng trước, đừng trả giá vội.”

Đoàn Quân Nhiễnháy mắt mấy cái dữ dội, ý là: ta tự biết; vì thế cuộc thương lượng giá cả bắt đầu.

“Người nói người có đề thi của ân khoa lần này?” Bùi Phi hỏi trước, kỳ thật y hoài nghi tiểu thương này cố làm ra vẻ huyền bí, đi lừa tiền người ta.

“Đó là đương nhiên, tiểu nhân tuy rằng bất tài, nhưng mà có tỷ tỷ của đồng học của nhi tử của bằng hữu của lão sư của biểu đệ của đường ca của muội muội của nhị di phu là giặt quần áo trong nhà của Đại học sĩ Triệu Hiển Chương.”

Người nọ một hơi nói xong, Đoàn Quân Nhiên gật gật đầu, chìa ngón cái khích lệ gã, “Trí nhớ tốt thật a!”

Tiểu thương kia cười nói, “Đâu có đâu có.”

Bùi Phi ho một tiếng, lôi đề tài trở về, bình tĩnh hắng giọng, “Nói vậy là, đề thi của người chính là do Triệu đại học sĩ lộ ra sao?”

“Sai!” Tiểu thương kia đắc ý sờ sờ râu cá trê, thần thần bí bí nói, “Không phải Triệu đại học sĩ, là chức quan còn cao hơn so với Triệu đại học sĩ nữa cơ.”

“Còn cao chức hơn cả Triệu đại học sĩ sao... Vậy thì chỉ có Thái phó đại nhân a?” Bùi Phi cau mày, lại lắc đầu lẩm bẫm, “Nhưng mà sao Thái phó đại nhân lại có thể để lộ được chứ?”

“Sao lại không được chứ?! Phương diện này a, có tầng tầng cơ mật đó!” Tiểu thương càng thêm dương dương tự đắc.

“Là tầng tầng cơ mật gì thế? Nói nhanh lên!” Đoàn Quân Nhiên thích nhất là nghe mấy chuyện ngồi lê đôi mách này, kéo tay áo tiểu thương, giục gã nói cho nhanh.

Ài ngờ tiểu thương kia cũng không nói, chìa tay ra tỏ vẻ: cần tiền tin tức nha. Bùi Phi cũng thấy ngứa ngáy, liền đưa ngay một thỏi bạc vụn cho gã. Tiểu thương kia quả nhiên vui vẻ, lại bắt đầu nói, “Hai vị công tử cũng biết, Thái phó đại nhân lúc còn trẻ từng có một đoạn nợ phong lưu chưa?”

Đoàn Quân Nhiên choáng váng, Bùi Phi cũng phải choáng váng.

Đoàn Quân Nhiên nói, “Thực nhìn không ra a...”

Bùi Phi nói, “Đúng a, quả thực là không thể tưởng tượng...”

Đoàn Quân Nhiên nói, “Ta hiện tại rất sùng bái ái tình nha...”

Bùi Phi nói, “Người xưa thường nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, thì ra thực sự có chuyện đó...”

Đoàn Quân Nhiên nói, “Đúng vậy, trước kia ta còn không tin mà.”

Tiểu thương tò mò, hỏi, “Làm sao vậy a?”

Đoàn Quân Nhiên vươn tay ra, nói, “Tiền tin tức.”

...

Tiểu thương ủy khuất bĩu môi, đưa lại thỏi bạc vụn vừa rồi cho Đoàn Quân Nhiên, hùng hổ chữi mắng.

Đoàn Quân Nhiên thu bạc, thần nhiên nói, “Hai chúng ta đang nghĩ, với cái mặt như thân heo của lão Thái phó thế kia cũng có người cần a? Ta còn nghĩ nếu tiền để không cứng rắn chỉ hôn cho lão ta, chắc là lão ta sẽ cô quả cả đời.”

Tiểu thương giật mình, nhưng lại lập tức khôi phục dáng vẻ bình thường, hừ một tiếng, “VẬY các người cũng chẳng quản được. Dù sao Thái phó đại nhân chính là lúc tuổi còn trẻ có một món nợ phong lưu, đây là muội muội của chúng quý đối diện nhà lục biểu ca của đường tỷ phu của nãi nãi ta nói.”

Đoàn Quân Nhiên lại giơ ngón tay cái lên lần nữa với tiểu thương, “Trí nhớ thật tốt a, bằng không chính người tự đi thi ân khảo đi, ta thấy người đồ được đó!”

Tiểu thương lần này cũng không mắc mưu, phụng phịu chìa tay đòi tiền tin tức, “Muốn biết tình nhân cũ của Thái phó đại nhân thì đưa bạc đây!”

Đoàn Quân Nhiên lại đưa thỏi bạc kia cho gã, tiểu thương lúc này mới nhỏ giọng nói, “Chính là phương trượng trụ trì Thiên Long tự!”

Phụt!

Nước trà trong miệng Bùi Philập tức phun hết ra, còn chưa kịp nói chuyện thì Đoàn Quân Nhiên đã chặn y lại, nói, “Đừng nói nữa, giờ rồi cuộc ta đã biết tại sao lại có nợ phong lưu này rồi!”

“Vì sao a?” Tiểu thương lại hiếu kỳ.

Đoàn Quân Nhiên không khách khí vươn tay, “Bạc!”

...

Tiểu thương lại chữi đống, Đoàn Quân Nhiên lắc đầu lại lắc đầu, thở dài, “Ai, chắc người chưa đi qua Thiên Long tự đúng không? Phương trượng kia a, cái mặt dài như miếng xỏ giày á...”

Phụt!

Lần này đến phiên tiểu thương phun nước trà, gã kinh hoảng hồi lâu, thì thào nói, “Thì ra nãi nãi ta vẫn còn đáng yêu chán. Hóa ra là chuyện về nam nhân xấu xí mặt thân heo với mặt miếng xỏ giày a...”

“Được rồi, cái này thì có liên quan gì với ân khoa thế?” Đoàn Quân Nhiên cuối cùng vẫn không quên mục đích của bọn họ.

Tiểu thương lại thu bạc về, bắt đầu nước miếng tung bay kể chuyện, “Chuyện là, có lẽ bởi vì mấy trăm có đến ngàn vạn lần nhìn lại, đối lấy kiếp này được gặp nhau, Thái phó đại nhân trẻ tuổi cùng phương trượng đại sư trẻ tuổi ngay trong cảnh xuân rực rỡ phong hoa tuyết nguyệt thành Đại Lý yêu nhau...”

“...Bùi Phi?”

“Vốn là tình chàng ý ta (thiếp), kim phong ngọc lộ, tình ý đượm nồng... Nhưng mà bởi vì tiền để đánh đôi uyên ương, chia rẽ tình duyên, Thái phó đại nhân phụng chỉ lập gia đình, phương trượng đại sư vô cùng đau khổ, khóc hết nước mắt, cuối cùng giận dữ xuất gia vào Thiên Long tự; mà Thái phó đại nhân cũng thống khổ áy náy giày vò...”

“Bùi Phi?”

“Sau khi Thái phó phu nhân qua đời, lão từng viết thư cho phương trượng đại sư muốn nối lại tình xưa. Nhưng mà bất đắc dĩ, thời gian như vật chuyển sao dời, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, phương trượng đại sư đã sớm thấu rõ hồng trần, hiểu rằng cuộc đời chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, xuất gia ba mươi năm, ông đã nghiêm khắc cự tuyệt. Vì thế, Thái phó đại nhân ngày ngày chìm đắm trong thống khổ bàng hoàng, bồi hồi...”

“Bùi Phi!”

“Có tiểu nhân!”Bùi Phirốt cuộc chú ý tới Đoàn Quân Nhiên đang gọi mình, “Thiếu gia, làm sao vậy?”

Đoàn Quân Nhiênmang vẻ ngơ ngác, “Sao ta lại thấy gã là phái uyên ương hồ điệp thế?”

...

Bùi Phi trầm tư một chút, nói, “Không, thiếu gia, ta cảm thấy gã thuộc phái tình sâu nặng mưa phùn lâm thâm cơ.”

...

Đoàn Quân Nhiên vỗ vỗ tiểu thương kia, “Nói tiếp nói tiếp.”

Tiểu thương lại bắt đầu uốn lưỡi, “Cho mãi đến một tháng trước, khi lão Thái phóđến Thiên Long tự, đụng phải một thanh niên. Lão vừa thấy người thanh niên kia, nhất thời ngây dại, quả thực là giống hệt mình năm đó. Hỏi thăm một hồi, thì ra không ngờ là phương trượng đại sư gạt mình sinh hạ hài tử!”

“Bùi Phi...”

“Cái gì? Thiếu gia?”

“Chúng ta đã đoán sai, gã là phái nam nam sinh tử.”

...

“Vì muốn cho nhi tử của mình có tiền đồ, cũng là vì an ủi lòng tình nhân, Thái phó đại nhân liền mượn cơ hội thượng tấu Hoàng thượng, mở thêm ân khoa, bên kia lại lên thông đồng với Triệu đại học sĩ, lộ đề thi ra ngoài.”

Tiểu thương rốt cuộc cũng kể xong,Đoàn Quân Nhiên gật gật đầu, chìa ngón cái, “Ta nói đại ca ngươi nha, người không đi khảo ân khoa thật là đáng tiếc lắm đó. Ta thấy với bản lĩnh của ngươi, tuyệt đối có thể làm một đạo bút sử đó.”

[12: Đạo bút sử (): đạo bút: chỉ việc cạo đi những chữ viết sai trên tấm thẻ tre dùng để ghi chép thời xưa, sau thành từ chỉ việc viết đơn kiện. Đạo bút sử thì ta không tra được. Hồng lễ là người chuyên cạo chữ trên thẻ tre của quan sử???]

Tiểu thương kia có chút ngại ngùng, nói, “Đừng khen ta, ta cũng biết ngại đó nha. Các ngươi còn cần đề thi không?”

Đoàn Quân Nhiên gật đầu, “Đương nhiên cần!”

Tiểu thương mặt dạn mày dày chìa tay ra, “Tiền đề thi.”

*

Trở về hoàng cung, Đoàn Quân Nhiên đi đến thượng thư phòng. Quả nhiên, Long Tĩnh Lam đang cùng các vị đại thần thương nghị chuyện quan trọng. ThấyĐoàn Quân Nhiên đến đây, lại càng có chút kinh ngạc. Hài tử này, không phải từ trước đến nay chẳng hề có hứng thú với chuyện triều chính sao?

Các vị đại thần thấy Đoàn Quân Nhiên đến đây cũng sôi nổi vấn an, dài dòng một thôi một hồi, cuối cùng cả nhóm người bị Long Tĩnh Lam xua đi hết.

.

“Có chuyện tìm ta?”Long Tĩnh Lam có chút buồn cười nhìn Đoàn Quân Nhiên đang nằm trên long ỷ, vừa kiêu vừa mị, làn da trắng nõn mịn màng vô cùng, sợi tóc đen nhánh ngoan ngoan vắt ngang tay vịn, cặp mắt thần khí mười phần nhìn mình không chớp.

“Ân, hôm nay ta cùng Bùi Phidến Hải Nguyệt tửu lâu ăn cá.”Đoàn Quân Nhiên cười nói.Long Tĩnh Lam tuy mặt lạnh, nhưng cũng không giận y nổi.

“Vừa mới bị đánh mông đã một mình xuất cung. Tính tình này của ngươi đến khi nào mới sửa được?” Long Tĩnh Lamthật sự hết cách với Đoàn Quân Nhiên. Hắn đi tới, thực tự nhiên ngồi bên cạnh long ỷ, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Đoàn Quân Nhiên.

“Ồ...Tĩnh Lam!”

Đoàn Quân Nhiên cũng cười giỡn với hắn, cuối cùng vẫn bị Long Tĩnh Lam đè chặt hai tay, không thể di động được.

“Được rồi, ta nhận thua, hôm nay ta muốn kể cho người nghe tin lớn nha!” Đoàn Quân Nhiên nói, ánh mắt cũng sáng rực lên.

Long Tĩnh Lam lẳng lặng nghe y kể xong chuyện đã nghe hôm nay, không nói gì.

“Sao vậy? Người cảm thấy có thật không?” Đoàn Quân Nhiên lắc lắc cánh tay Long Tĩnh Lam, truy vấn.

“Thật vậy không? Hoàng thượng, hôm nay ta xem qua đề thi do Quốc Tử Giám ra, quả thật là giống.” Long Tĩnh Lam bình tĩnh nói.

“Cái gì? Giống? Đây chẳng phải là...” Đoàn Quân Nhiên nhất thời trợn tròn mắt.

“Hoàng thượng, hiện giờ quan trọng nhất không phải là do ai lộ đề, mà là ta đã đồng ý dùng đề thi này, chuẩn bị dùng vào ba ngày sau. Với tình thế bây giờ, đề thi đã bị lộ ra, vậy lần ân khoa này nhất định phải sửa đề mới được.” Long Tĩnh Lam nói xong cũng trầm ngâm suy xét.

Đoàn Quân Nhiên mặc dù không quá quan tâm đến chuyện quốc sự, nhưng lúc này cũng biết đây là vấn đề lớn, không khỏi ưu sầu.

“Vậy làm sao bây giờ a? Đưa lão Thái phó tới, thẩm vấn, trị tội, sau đó sửa đề thi?” Chủ ý trong đầu Đoàn Quân Nhiên loạn thất bát tao.

“Không có chứng cứ rõ ràng, sao có thể bắt người lung tung?” Long Tĩnh Lam hỏi lại y.

“Có tiểu thương kia!”

“Phổ thường người người hỗn tạp như thế, sao có thể làm cho người ta tin phục được.”

“Vậy người nói làm sao bây giờ?” Đoàn Quân Nhiên có chút tức giận.

“...” Long Tĩnh Lam cũng không đáp ngay được.

“Được rồi, sao lại phiền toái vậy a! Hôm nay phái thái giám trong cung sửa đề thi, sau đó cấm Thái phó đại nhân cùng các vị Đại học sĩ liên lạc với bên ngoài, vậy không phải là xong rồi sao?”

Đoàn Quân Nhiên nói xong thì phát phát tay. Long Tĩnh Lam nghĩ nghĩ, quả thật cũng chỉ có thể như vậy...

“Vậy còn đề thi mới?” Lại có một vấn đề mới nảy sinh.

“Cứ giao cho trẫm được rồi!” Đoàn Quân Nhiên đắc ý vỗ tay, nhảy dựng lên, nhảy chân sáo đi ra ngoài.

Không biết vì sao, Long Tĩnh Lam có một cảm giác rất bất an...

Đề thi ân khoa lần này...

Không phải là...

Ba ngày sau, các vị quan chủ khảo nghiêm nghiêm túc mở đề thi ra, nhìn thấy chữ trên đó, muốn hôn mê hết một lượt...

Đề thi ân khoa lần này chính là: THÁI ĐỘ CỦA NGƯỜI ĐỐI VỚI NAM NAM SINH TỬ?

Trong thư phòng của Long Tĩnh Lam, nơi nơi đều là mảnh vỡ, mặt hắn đã lạnh đến mức không còn lạnh hơn được nữa. Nắm chặt tay, hắn nghiêng răng nghiêng lợi gặm lên giận dữ, “Đây là đề thi gì vậy a!!!”

Bùi Phi ở ngoài phòng, mồ hôi đầy đầu, nghĩ thầm: oa! Sư Tử Hống của Tướng quân quả nhiên lợi hại...

*

Cái gọi là chó ngáp phải ruồi, nội dung văn về rất nhiều thư sinh đều viết về vấn đề nam nam sinh tử có thể có hay không; chỉ có số ít là xuất phát từ lý lẽ nhân tình, đàm luận xã hội, ngôn luận, cảm tình, hữu tình và trách nhiệm. Văn chương như vậy, đương nhiên phải là nhân tài độ lượng lại chân tình mới có thể viết ra được; tựa hồ còn thuận lợi suôn sẻ hơn cả trước kia, cũng là chuyện Long Tĩnh Lam không ngờ...

“Muốn chọn Trọng Nguyên, đầu tiên phải xem phẩm chất, sau đó mới nói đến năng lực; người có tài không đút trăm triệu lần không thể là một vị quan tốt.” Thái phó đại nhân cười híp mắt nói.

“Như vậy là ngài cũng tán thưởng đề thi do trăm sửa lần này sao?” Đoàn Quân Nhiên có chút khó tin. Hôm nay tới Quốc Tử Giám đi học, Thái phó đại nhân tự dưng lại khích lệ y đó nha!

“Vâng, Hoàng thượng tâm tư tinh tế, cự thần tự đáy lòng cũng cảm thấy vui mừng.” Thái phó cúi đầu thật thấp.

“Nhưng mà... Lão không buồn sao? Dù sao cũng là do lão tiết lộ đề thi...” Đoàn Quân Nhiên nói mới phát hiện lỗ miệng, vội vàng im bặt.

“Tiết lộ đề thi? Có việc này?” Thái phó đúng là chẳng biết gì.

Đoàn Quân Nhiên vội ồn ào, “Không phải lão cùng phương trượng đại sư của Thiên Long tự sinh hài tử, muốn tiết lộ đề thi cho hắn sao?”

“Hoàng thượng đang trêu đùa cự thần sao? Nam tử với nam tử sao có thể sinh hạ hài tử được!” Lão Thái phó cũng phát hoảng.

“Nam nhân không thể sinh hài tử?” Đoàn Quân Nhiên tò mò mở to mắt.

“Đương nhiên không thể!”

“Nữ nhân có thể sinh hài tử được không?”

“Đương nhiên có thể!”

“Không công bằng!”

Lão Thái phó câm nín rồi. Hoàng thượng a! Cự thần không dạy ngài cho tốt, tri thức sinh lý của ngài thật là rách nát tệ hại...

Đoàn Quân Nhiên buồn bực ghé góm, lẩm bẩm, “Thật đáng tiếc a, trăm lần muốn một nữ hài của Tĩnh Lam mà!”

...

Lão Thái phó hiện giờ chỉ thấy người mình toát mồ hôi lạnh...

“Nói vậy, cũng không phải Thái phó đại nhân lộ đề sao?” Long Tĩnh Lam cũng thấy có chút kỳ quái, “Vậy thì đề thi kia sao lại giống hệt như của tiểu thương kia vậy?”

“Đây là lỗi của vi thần!” Triệu học sĩ đứng phắt dậy, “Thần nhét bản nháp đề thi vào trong y phục, lại bị tẩy y phục (người phụ nữ giặt quần áo >”

5. Chương 5

Đây là một trong những lần không nhiều lắm từ lúc Đoàn Quân Nhiên lên làm hoàng đế tới nay ngồi trong thượng thư phòng; bốn phía im lặng, thị vệ thái giám cùng thị nữ đều bị cho lui, chỉ có mỗi hai người Bùi Phi cùng sử quan.

Đoàn Quân Nhiênôm đầu, cau mày, trong miệng còn ngậm một cây bút lông sói loại thượng đẳng, vẽ mười tám con rùa đen nho nhỏ trên giấy Tuyên Thành trắng như tuyết.

Sử quan là thân tùy trung thành tận tâm nhất của Đoàn Quân Nhiên, đối với Đoàn Quân Nhiên có thể nói là phủ thủ thiếp nhĩ (cúi đầu, chỉ thái độ khúm núm), vô luận là mệnh lệnh vớ vẩn đến cỡ nào cũng có thể dùng nhiệt tình như lửa đi hoàn thành, hơn nữa làm việc còn gọn gàng ngăn nắp, làm cho đám người trong đại nội không chịu nổi; có lẽ là bởi vì y ngoại trừ nghe lời Đoàn Quân Nhiên, lời người khác nói thì nghe tai này lọt tai kia, cho nên y cực kì được coi trọng.

Lúc này, sử quan đang cẩn thận lật xem điển tịch thọ diên (tiệc chúc thọ) trước kia của hoàng đế, thỉnh thoảng còn liếc qua bản ghi chép.

Bùi Phi phát hiện một vấn đề, chỉ cần có quan hệ với Đoàn Quân Nhiên, cuộc sống của y chưa bao giờ biết thế nào là dễ chịu, không khỏi âm thầm cầu nguyện lần thứ một ngàn lẻ một: Lạy trời! Lạy liệt tổ liệt tông Bùi gia, con xin các ngài tốt xấu gì cũng hiển linh một lần a! Hương khói ngày lễ ngày tết các ngài đều ăn không cả a?

“Bùi Phi? Khanh nghĩ kỹ chưa?” Đoàn Quân Nhiên bỗng nhiên lên tiếng, làm cho Bùi Phi đang miên man suy nghĩ giật mình tỉnh lại.

“Ách... Ách... Thuộc hạ cho rằng... Ách... Cái kia, Hoàng thượng, đây là chính là sinh thần của ngài mà? Muốn chơi muốn ăn cái gì hẳn là nên do ngài quyết định chứ? Vì sao lại hỏi chúng thần a?”

Bùi Phitrưng cái mặt khổ qua, trong lòng tiếp tục cầu khẩn liệt tổ liệt tông: mau hiển linh! Mau cứu con! Chẳng lẽ các ngài cam tâm tình nguyện ăn chùa uống chùa mặc kệ nhân dân khó khăn, làm phần tử tham ô hủ bại?

“Nói là nói thế, nhưng chính trẫm cũng hoa cả mắt nên mới phải tìm hai khanh đến đó thôi.”

Đoàn Quân Nhiên lộ vẻ lẳng, người không biết còn tưởng rằng y phiền lòng vì chuyện lớn nào nữa cơ, kì thật chỉ là ưu sầu vì không biết trong sinh thần của mình muốn ăn món gì thôi.

“Hoàng thượng, ngài cứ chọn món nào ngài thích nhất không phải là được rồi sao? Vả lại, một bàn cũng có ít nhất hơn trăm món mà.” Bùi Phi không rõ cái này sao còn không chọn được.

“Chính mà thái phó (thực đơn) hoàng cung rõ ràng có đến mấy ngàn món cơ mà, khanh bảo trẫm làm sao có thể vì trăm món mà bỏ qua mấy ngàn món kia a?”

Nhìn thấy Đoàn Quân Nhiên đau khổ nói thế, da đầu Bùi Phichỉ thấy run rẩy; y cảm thấy liệt tổ liệt tông nhà mình đúng là quá vô dụng...

“Sử quan?” Đoàn Quân Nhiên chuyển mục tiêu qua chỗ khác, “Khanh đã điều tra được chưa? Phụ hoàng với hoàng gia gia giải quyết chuyện này thế nào?”

Sử quan ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm trang nói, “Hồi bẩm Hoàng thượng, ngày sinh thần của thái tổ, thái tổ bố trí mỗi bàn đều có các món khác nhau, sau đó trong thọ diên mượn lý do thăm hỏi quần thần mà mỗi món nếm thử một chút.”

“Ân, ý kiến hay! Vậy phụ hoàng của trẫm thì sao?”

Đoàn Quân Nhiên lập tức lộ vẻ mặt vui mừng, còn Bùi Phi đứng bên cạnh đã sắp lọt cả tròng mắt đến nơi.

“Tiên đế a, phương pháp của tiên đế cũng gần như thế, nhưng tiên đế sợ các thần tử ăn sạch đồ ăn trước khi ngài được nếm thử, cho nên ngài muốn các đại thần luân phiên biểu diễn hí kịch.”

Sử quan cung kính nói xong, Bùi Phichỉ muốn cào tường, trong lòng mắng to: Không phải chứ? Sinh thần của tiên hoàng mà còn bắt các đại thần biểu diễn tiết mục a...

Oa! Sử quan, cái tên chết giấm nhà ngươi! Sao lại nói cho hoàng thượng mấy cái này làm gì chứ!

Quả nhiên, Đoàn Quân Nhiênhíp mắt lại, vỗ tay cười lớn, “Hay! Hay! Hay! Thật là ý kiến quá hay! Trẫm đã sớm thấy Bùi Đại thị vệ trưởng thân thể khỏe mạnh cường tráng mà vẫn thon thả động lòng người, y là nhân tài múa đĩa, ân...”

[13: Múa đĩa: nguyên văn: bàn tử vũ (): là một trong những điệu múa chủ đạo của dân tộc Duy Ngô Nhĩ; là loại vũ đạo trữ tình nữ tính, động tác thướt tha, rất đẹp. Đã hiểu tại sao em Bùi Phi chết giấc rồi đây =>)) Ai muốn xem điệu múa này thế nào thì vào đây (bản nữ) hoặc đây (múa nam) nhé. Còn màn múa bụng của lão Thái phó không phải là kiểu múa bụng của mấy cô gái bây giờ đâu nhá, là loại vẽ hình lên bụng để múa chọc cười cơ. Ai còn chưa biết xin tham khảo thêm màn múa của Jain trong doraemon nhá =>))]

Bùi Phi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, lấp bắp nói, “Hoàng, Hoàng thượng ngài, lại...”

“Bùi Phi biểu diễn múa đĩa đi! Cứ quyết định vậy nhé!”

...

“Khởi bẩm Hoàng thượng.”

“Làm sao vậy sử quan? Khanh có chuyện gì?”

“Bùi đại nhân té xỉu.”

...

“Đừng động vào y, chúng ta nói tiếp đi. Ngự y biểu diễn tạp kỹ(xiếc), khanh múa với dải lụa màu, ày... Lão Thái Phó múa bụng () đi!”

Liệt tổ liệt tông Bùi gia trong cõi u minh thở dài: Bùi Phi, sinh mệnh đúng là rất tốt mà, thật ra con còn may mắn, Thái phó đại nhân còn thảm hơn cả con kia kìa...

.

“Hoàng thượng, vậy phụ chính vương đại nhân thì sao?” Sử quan nhớ kỹ những ý nghĩ điên cuồng vừa rồi của Đoàn Quân Nhiên, cuối cùng phát hiện ra còn lại mỗi Long Tĩnh Lam là hoàng thượng còn chưa an bài.

“Hắn a, đương nhiên là khinh sa vũ(dải lụa mỏng)xinh đẹp nhất mê người nhất a!” Đoàn Quân Nhiên nghĩ đến Long Tĩnh Lam cũng có thể coi như là khuôn mặt vừa soái vừa lạnh lùng, trong mắt như có tim hồng bắn ra. “Còn nữa, nhất định phải bắt hắn mặc bạch sa (lụa trắng) trong suốt nha! Giống như Hằng Nga tỷ ấy!”

Vì thế, sử quan bắt đầu tỉ mỉ ghi chép lại trong bút lục của mình:

Phụ chính vương Long Tĩnh Lam múa khinh sa vũ trong thọ diên của Hoàng thượng.

Ghi chú: trang phục: cần bạch sa trong suốt nhất.

Hoá trang: tương tự Hằng Nga.

Đêm đến, Đoàn Quân Nhiên chậm chạp tắm rửa xong, đi đôi hài làm từ trúc, nhàn nhã đi đến tắm thất của mình.

Vừa mới vào phòng, lập tức cảm thấy khác thường. Đào Tử, Lê Tử không có, trong phòng lại ngập tràn hương khí, dạ minh châu lấp lánh nhấp nháy. Đoàn Quân Nhiên thấy lạ, vén màn trướng trong nội thất lên, nhìn quanh một vòng. Không có ai a?

“A!”

Bỗng nhiên cảm thấy có người ôm mình từ phía sau, Đoàn Quân Nhiên hoảng sợ, hét lên một tiếng; rồi lại lập tức phát hiện người này cho mình cảm giác thật quen thuộc.

“Hoàng thượng, thọ diên của ngài đã bố trí xong chưa?”

Long Tĩnh Lam ngoài cười nhưng trong không cười hỏi, trong giọng nói chứa đầy tức giận, làm cho Đoàn Quân Nhiên phải run rẩy, “A, a, còn đang chuẩn bị a...”

“Nghe nói Hoàng thượng để thần chuẩn bị một tiết mục?”

Long Tĩnh Lam vẫn cứ lạng bằng bằng, như vậy thật sự rất khủng bố, Đoàn Quân Nhiên muốn giãy thoát khỏi tay hắn, đáng tiếc còn bị hắn ôm chặt hơn.

“Cái đó, cái đó, bởi vì tiên đế làm như vậy mà, ta đương nhiên phải kế tục truyền thống...”

“A!”

Long Tĩnh Lam bỗng nhiên ném Đoàn Quân Nhiên không hề phòng bị lên giường, sau đó lại đè lên lưng y, vây kín y trong chăn.

“Ồ...”

“Thì ra Hoàng thượng là vì kế tục truyền thống a?” Long Tĩnh Lam ác ý nói, sau đó cố ý cắn lỗ tai xinh xắn của Đoàn Quân Nhiên, lại nhảy nhót sang phần mang tai, làm cho y run rẩy không ngừng.

“Ồ...Tĩnh Lam, dừng... Nha!” Đoàn Quân Nhiên đỏ cả mặt, vậy mà nơi nào đó lại thực hưởng thụ mà đứng lên. Nhãn châu Long Tĩnh Lam lập tức âm trầm đi mấy phần.

“Nói a, tại sao không nói?”

Bàn tay Long Tĩnh Lam đã tìm được phía trước, vói vào dục bào của Đoàn Quân Nhiên, vuốt ve nụ hoa ngây ngô của y, lại khiến cho Đoàn Quân Nhiên yếu ớt hết lên.

“Dừng động vào bên kia!” Long Tĩnh Lam thăm dò qua phía bên trái y, Đoàn Quân Nhiên bỗng nhiên gấp đến độ kêu to lên. Trời ạ! Vì sao khe ngực vào bên trái là cả người lại run lên thế này?

“Bên kia là bên nào a? Làm sao thần biết được chứ?”

Long Tĩnh Lam đương nhiên biết bên trái y đặc biệt mẫn cảm, cho nên lúc nào cũng cố ý làm bên trái, làm cho Đoàn Quân Nhiên bị giày vò đến kịch liệt thở gấp. Khi thân thể y muốn giật nảy lên thì Long Tĩnh Lam càng ép chặt y vào giường hơn. Cuối cùng, Đoàn Quân Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu mình trắng xóa một mảnh, tim đập hết như nổi trống.

Long Tĩnh Lam lật người y lại, dùng khăn tay cẩn thận lau đi mồ hôi trên trán y, cười nói, “Hoàng thượng, ngài rốt cuộc muốn thần diễn tiết mục gì a?”

Đoàn Quân Nhiên bắt đầu dĩ liếc mắt khinh thường. Khi dễ ta thăm như vậy, không phải là không muốn múa đó sao... Hừ! Tĩnh Lam người hóa ra cũng là kẻ nhất gan!

Nhưng mà mình cũng là chân chó mà thôi, vội vàng nói, “Không, ái khanh là phụ chính vương, quyền cao chức trọng, không cần phải biểu diễn.”

Long Tĩnh Lam cười xấu xa hỏi, “Thật không cần?”

Đoàn Quân Nhiên tức giận nói, “Thật không cần.”

Long Tĩnh Lam lại hỏi, “Thật sự thật sự không cần?”

Đoàn Quân Nhiên không kiên nhẫn nói, “Thật sự thật sự không cần!”

Long Tĩnh Lam cười hỏi lại, “Thật sự thật sự thật sự không cần?”

“Sao người phiền toái vậy a!” Đoàn Quân Nhiên chịu không nổi, nhưng mà câu tiếp theo của Long Tĩnh Lam thiếu chút nữa là dọa y ngắt xiu.

“Nhưng mà hôm nay thần dự định múa khinh sa vũ cho Hoàng thượng ngài a.”

...

“Tĩnh Lam, người, người nói giỡn a?” Đoàn Quân Nhiên trợn mắt há hốc mồm nhìn Long Tĩnh Lam, thấy hắn thật sự lộ ra một bộ khinh sa vũ quần (váy bằng lụa mỏng).

Long Tĩnh Lam sẽ mặc cái này múa điệu thứ tha mềm mại thật? Gặp quỷ đi! Muốn Đoàn Quân Nhiên tin chuyện này, còn không bằng để y tin Văn Khúc Tinh cùng Thần Tài giarơi vào bể tình... Tóm lại, cái này căn bản không thể nào a!

[14: Sao Văn Khúc: Theo thần thoại Trung Quốc, sao Văn Khúc là sao chủ quản văn vận, người nào viết văn hay được triều đình tuyển dụng thì gọi là Văn Khúc hạ phàm. Văn Khúc thuộc hành thủy, Bắc Đẩu tinh chủ khoa cùng loại với Văn Xương, vào Thân Mệnh là người khoa bảng, tài hoa phong nhã, ở Quan Lộc cung thường gặp mặt vua để chấp chính, nếu đơn thủ tại Thân Mệnh gặp sao hung chỉ là người bẻm mép không radanh phận gì cả. Cùng đi với Liêm Trinh làm đề lại, cặp với Thái Am làm cứu lưu thuật sĩ (quân sư quạt mo). Văn Khúc sợ gặp Phá Quân, cũng không ưa đi cùng Tham Lang để thành bê bối điên đảo chính sự. Văn Khúc hội Thất Sát thêm ác tinh bao vây như Hình Kị là người sảo trá khó chơi thường gặp cảnh tù ngục. Cự Môn, Văn Khúc khiến cho người táng chí hay nản. Số đàn bà không nên có Văn Khúc vì tính chất của Văn Khúc là thủy tính dương hoa. Ai muốn tìm hiểu thêm xin mời gg. Thần tài thì ai cũng biết rồi, ta không nói thêm nữa nhé.]

...

Hở?

Hở?

Di! Không phải Long Tinh Lammúa khinh sa vũ sao?

...

Vậy thì tại sao hấn lại cởi y phục của trẫm a?!

Không phải chứ! Đoàn Quân Nhiên hiện giờ đã biết thế nào là phiền não rồi. Vừa nãy bị Long Tinh Lam buộc cởi sạch y phục, giờ lại bị ép phải mặc khinh sa quần (váy lụa mỏng). Đáng chết!

Ai, kiểu cách này do chính mình trù tính, bạch sa, trong suốt, giống Hằng Nga...

Ô! Thì ra cái này gọi là tự gây nghiệt không thể sống a!

Đoàn Quân Nhiên bị thăm phát hiện, bọn họ bây giờ không phải là đang ở trong tấm cung nữa. Y đã bị Long Tinh Lam một đường ôm đến Phù Dung đình; nói cách khác, bao nhiêu là cung nữ thái giám thị vệ đều đã chứng kiến trẫm trong cái dạng này!

...

Đoàn Quân Nhiên thật sự muốn tìm Trương Thiết Chúc đến, làm cho mình một bàn đồ ăn để mình no chết.

.

Bị Tinh Lam ôm, thưởng thức sóng hồ lăn tăn xung quanh, còn có nụ sen chờ nở đẹp đến rục rã lãng mạn...

Nhưng mà mình không phải muốn thế này nha! Mặc khinh sa quần tử trong suốt(aka váy trong suốt =))), lại bị Tinh Lam ôm ngồi ở trong đình, thấy thế nào cũng hết như tiểu tức phụ ấy!

Ô! Người ta chỉ muốn Tinh Lam làm tiểu tức phụ nha!

Khụ! Hoàng thượng, ta nói ngài a, có ý nghĩ kia thì ngài đi chết quách đi cho rồi...

“Ân, ta nói Tinh Lam, người có phải nghiện hóa trang không vậy a? Vì sao ta phải mặc cái này a?” Ánh mắt Đoàn Quân Nhiên phức tạp ngược nhìn Long Tinh Lam.

Long Tinh Lam cười đến vô cùng tà ác, âm trầm nói, “Bởi vì bây giờ người nhìn hết như con gà nướng bị vật trụi lông nga.”

...

Buổi tối hôm đó, Đoàn Quân Nhiên u sầu bị Long Tinh Lam chinh cho một trận; nhưng may mà sắc trời đã muộn, lúc Long Tinh Lam chuẩn bị ôm y trở về, Đoàn Quân Nhiên nhìn thấy bóng mình trong nước.

“Oa nha! Thì ra ta mặc nữ trang lại xinh đẹp như vậy!”

“Hoàng thượng?”

“Oa ha ha! Thì ra ta là một mỹ nhân bại hoại a!”

“Hoàng thượng!”

“Oa ha ha ha ha! Bộ dáng ta thật là đẹp muốn chết!”

“Đoàn Quân Nhiên!”

“Đừng cãi! Ta quyết định! Lúc sinh thần của ta, ta sẽ mặc thế này!”

“...”

“Oa! Tình Lam! Tại sao ngươi lại đét mông ta a!”

6. Chương 6

Đoàn Quân Nhiên uể oải nằm trên long sàng, hoàn toàn không để ý đến Đào Tử cùng Lê Tử hai người gấp đến độ giống kiến bò chảo nóng, song song quỳ gối trước giường mà dập đầu.

“Hoàng thượng, coi nhuchúng nô tỳ van xin ngài, ngài nhanh nhanh mặc y bào vào đi a! Chậm chút nữa sẽ không kịp đâu!” Đào Tử gấp đến độ sắp khóc rồi.

“Đúng đó a, vừa nãy mấy công công đã đến giục ba lần rồi, ngài cần phải đi tế thiên tế tổ rồi mới có thể tham gia thọ diên a!”

Lê Tử cố gắng lời sự hấp dẫn của món ngon ra để dụ dỗ Đoàn Quân Nhiên còn đang ngoan cố, “Hoàng thượng, ngài không phải đã sớm ngóng trông ngày thọ diên này hay sao? Có nhiều món ngon lắm a, hơn nữa có các vị đại thần ở đó, bất luận là ngài ăn nhiều hay ít, phụ chính vương điện hạ cũng sẽ không nói ngài!”

“Đúng! Đúng! Đúng! Lê Tử nói rất có đạo lý a, hơn nữa Hoàng thượng không phải còn muốn nhóm Bội Phi đại nhân chuẩn bị tiết mục sao? Chúng nô tỳ cũng muốn xem a!” Đào Tử cũng phụ họa với lời muội muội.

Nói nửa ngày, Đoàn Quân Nhiên vẫn cứ híp mắt lại, giống hệt một con mèo lười biếng, cuộn tròn trên giường, cười ha ha, chậm chạp nói, “Trẫm mặc kệ! Trẫm không muốn đi! Tế tổ thì thôi đó, tới đó còn có mấy món điểm tâm do các Thái phi làm ăn lót dạ; tế thiên là ghét nhất, nhiều món ngon như vậy mà không chịu cho ta chút nào, đều bị đám trên trời dưới đất kia ăn hết! Mèo ham ăn!”

Đào Tử, Lê Tử liếc nhau, trong lòng ai thán: Hoàng thượng, nếu ngài nói ai là mèo ham ăn thì thật đúng là chẳng có tí may thuyết phục nào hết á...

Ngay lúc Đoàn Quân Nhiên chơi xấu nhất quyết không chịu đi tế thiên tế tổ, Long Tĩnh Lamsải bước đi đến; vừa thấy Đào Tử, Lê Tử quỳ trên mặt đất liên quát lên, “Còn không mau kéo Hoàng thượng khỏi giường đi?”

Hai người Đào Tử, Lê Tử trả lời ngay, “Vâng!”

Kết quả là hệt như bị cơn lốc quét qua, Đoàn Quân Nhiên bị hai cung nữ kia kéo lên, lột thụy y, khoác long bào, sau đó ấn y xuống trước giường, bắt đầu vệ sinh sạch sẽ.

Đoàn Quân Nhiên trưng ra vẻ mặt không thoải mái, rầu rĩ nói với sử quan đang chực chờ ngồi phía sau, “Chép lại cho trẫm, ma khí trong hoàng cung quá nặng; vào sinh thần của trẫm, trẫm bị tà quỷ của hai cung nữ ép buộc phải mặc đồ tẩy rửa.”

Sử quan lập tức cúi đầu bắt đầu ghi chép, sau khi viết xong lại tự động bổ thêm một dòng chú thích vào phía dưới: THẦN QUỶ CHÍ DỊ BẢN (bản ghi chép về quỷ thần =)).

Đoàn Quân Nhiên lại nói, “Ừm, ghi thêm cho trăm câu này nữa: đại thần trong triều cùng doanh đảng nội cung ngầm cấu kết, phụ chính vương Long Tĩnh Lam thông đồng với cung nữ bên cạnh trăm, ép buộc trăm phải rời giường.”

Sử quan mãi miết ghi chép, cuối cùng còn thông thêm một câu: BẠN ÁN HÌNH SỰ BẢN (bản án thụ lý hình sự =))).

Chờ Đoàn Quân Nhiên đều đã chỉnh sửa xong hết, y không tình nguyện đi ra ngoài, thuận tiện tiếp tục nói với sử quan, “Tiếp tục ghi, mùa xuân hôm nay, dương hoa rơi rụng, cảnh đẹp này, thân là vua một nước, trăm không cách nào nằm trên giường nhắm mắt suy ngẫm, một chữ ‘bi’ còn gì hơn thế?”

Sử quan chuyên chú ghi chép, sau đó cẩn thận suy nghĩ, lại chú thích thêm: BI TÌNH QUÂN VƯƠNG BẢN (bản buồn thương của quân vương).

“Uy! Khanh nói xem, Long Tĩnh Lamsao lại cứ đáng ghét như vậy chứ? Luôn thích quấy rầy trăm, làm trăm phiền muộn chết. Nói cho khanh biết, nếu không phải trăm thấy khuôn mặt kia quá mức xinh đẹp thì đã sớm bắt hãm lại rồi!” Đoàn Quân Nhiên trước khi lên ngọc điện còn không quên oán hận với sử quan.

Mà sử quan sớm có bệnh nghề nghiệp đương nhiên cũng viết luôn câu này vào, sau đó vui vẻ chú thích phê bình: LAO TAO MẠN MẠ BẢN (bản bực tức chửi rủa =))).

*

Tới tự miếu tế thiên, quần thần đã sớm chờ hai bên đường, cung nghênh Đoàn Quân Nhiên đi cúi lạy trời đất núi non sông ngòi thần tiên; Đoàn Quân Nhiên dưới sự hướng dẫn giúp đỡ của lão Thái phó, nhất nhất đi bái tế.

Cũng may cả một đường chưa hề xảy ra sự cố nào, lão Thái phó cuối cùng có thể nhét được trái tim chỉ chức chờ nhảy xổ ra ngoài về lại ***g ngực. Mỗi lần theo Đoàn Quân Nhiên đi hiến tế, quả thực đều là một lần thử thách mà!

Lúc 10 tuổi thì ăn cống phẩm (đồ cúng), 11 tuổi thì khóc nháo đòi ăn cống phẩm, 12 tuổi thì ăn vụng cống phẩm, 13 tuổi uy hiếp nếu không cho ăn cống phẩm thì không lễ, 14 tuổi nói muốn thú Ngọc Nữ làm phi tử, 15 tuổi nói thích đồng tử bên cạnh Thần Tài...

16 tuổi a, Hoàng thượng a Hoàng thượng, cựa thần van cầu ngài, đừng có nói cái gì hù chết người nữa nha. Lão Thái phó không ngừng âm thầm cầu nguyện, bỗng nhiên đụng ngay phải cây cột lớn phía trước...

“Thái phó đại nhân.” Đám Đoàn Quân Nhiên đang đi qua cúng tượng thần của tướng quân Quan Vũ, Đoàn Quân Nhiên gọi lại lão Thái phó.

“Hoàng thượng có gì phân phó?”

Thái phó đại nhân nhìn chằm chằm đôi môi Đoàn Quân Nhiên, tim đập thành thịch! Xin ngài, ngàn vạn lần đừng mở miệng nói: “Trẫm thấy cống phẩm kia không tồi, mang một mâm ra đây cho trẫm nếm thử...”

“Người kia... Là Quan Vân Trường?” Đoàn Quân Nhiên say mê nhìn chằm chằm pho tượng thần.

“Ách... Đúng vậy, chính là Quan Vân Trường. Có câu ‘Văn Khổng Tử, võ Quan Vũ’, cho nên nơi này cũng có tượng thần của ngài.” Lão Thái phó lau mồ hôi.

“Nga, Thái phó, khanh xem ông ta tuấn quá nha!” Đoàn Quân Nhiên vỗ tay khen.

“Vâng, đúng vậy. Quan Công đáng vẻ đường đường, lại oai hùng trung thành, đích thật là phong phạm một đời đại tướng. Ngài cũng là thần linh trong lòng binh lính nhập ngũ.” Thái phó đại nhân lại lau mồ hôi. May quá, chưa nói gì đến cống phẩm hết, nhưng mà lát nữa đừng có nói là ngài yêu Quan Công đó nha...

“Nhưng mà, Thái phó đại nhân, khanh không phát hiện sao?” Đoàn Quân Nhiên chỉ vào tượng thần, “Ông ta hệt như Tĩnh Lam ấy nha, hai người bọn họ có phải là song sinh không thể?”

...

Thái phó đại nhân cảm tưởng như mình sắp té xỉu đến nơi, nhìn qua xung quanh, đám người Hoàng Thượng mang theo cũng ngã ngửa hết cả. “Hoàng thượng, Quan Công là người thời Tam quốc... Cái này, có thể là Long tướng quân tư thế oai hùng uy vũ cũng có hơi giống với Quan Công, ha ha!”

“Thì ra là như vậy a.” Đoàn Quân Nhiên như suy nghĩ gì đó, gật gật đầu. Lão Thái phó thở phào một hơi, nguy hiểm cuối cùng cũng qua, nhưng câu tiếp theo lại làm tim lão Thái phó như muốn bắn ra ngoài.

“Vậy nếu tình hình ta và Tinh Lam giống nhau, khanh đi lấy mâm cỗ phẩm kia xuống, để trẫm hiểu rõ một chút cái gì là oai hùng anh phát đi!”

...

Lão Thái phó run rẩy phát hiện, bốn phía, ngoại trừ mình lão, tất cả tùy tùng đã anh dũng ngã xuống cả rồi...

*

Cuối cùng cũng tới thọ diên, hôm nay là ngày Đoàn Quân Nhiên đã chờ mong rất lâu, lần này y đã có cuộc cải cách, đương nhiên là ở phương diện ăn uống rồi.

Long Tinh Lam ngồi một bên, kỳ thật hẳn cũng hơi lo Đoàn Quân Nhiên sẽ giở trò quậy phá, quy định một bàn đến hơn 400 món; nhưng bây giờ xem ra, hình như là mình đa tâm quá rồi, Đoàn Quân Nhiên định ra một bàn chỉ có 120 món mà thôi.

Nhưng mà chờ đến khi món ăn được bưng lên, Long Tinh Lam nói không ra lời. Đoàn Quân Nhiên chọn tất cả món ăn đều là món nguội, trong một khay lớn có đến tám đĩa nhỏ, món nào món nấy đều khác nhau...

[15: Món nguội: nguyên văn: bính bàn (): là một dạng món có nhiều món ăn nhỏ được xếp chung vào một đĩa, có thể là trái cây hoặc thịt. Nói chung là trong 1 đĩa đã có đến mấy món rồi =))]

Nói cách khác, thực tế là Đoàn Quân Nhiên chỉ định đến 960 món...

Mà trên bàn các đại thần cũng không phải món nguội mà là những món đơn giản hơn. Long Tinh Lam chăm chăm ngó Đoàn Quân Nhiên, trong lòng nghĩ: người lợi hại thật a nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, đồ ăn ngon đều một mình người hưởng hết.

Đoàn Quân Nhiên vui tươi hơn hở ngồi trên long ý, nhìn mỹ thực muôn màu muôn vẻ cười đến như đóa bồ công anh nở bung. Vẫn là cách của mình lợi hại, còn cao mình hơn cả phụ hoàng với hoàng gia gia nha!

“Sử quan! Chép lại cho trẫm, trẫm tư tưởng diệu kỳ, sáng tạo ra món nguội trong thọ diên!” Đoàn Quân Nhiên dương dương tự đắc tự khen mình.

Sử quan vẫn cứ trầm mặc ghi chép, lại nhẹ giọng hỏi một câu, “Vậy ca vũ của Bùi đại nhân, Hoàng thượng còn muốn xem không?”

“Xem chứ! Đương nhiên phải xem! Mau! Bùi Phi biểu diễn múa đĩa!” Đoàn Quân Nhiên nổi tính, lớn tiếng hô, vì thế Bùi Phi được lên (đoạn đầu) đài.

Bùi Phi vốn xuất thân từ võ tướng, khí lực không nhỏ, nhưng bảo hẳn nhảy múa thì quả thật không rành. Tổng cộng cầm chín cái đĩa thì làm vỡ hết cả chín, làm cho Đào Tử, Lê Tử cười đến đau cả bụng, ngay cả Long Tinh Lam cũng nhịn không được bật cười.

Sau đó là ngự y...

Sử quan...

Sử quan biểu diễn không tồi, vừa nhảy vừa ngâm sử ký, rất thú vị.

Cuối cùng là tiết mục múa bụng của lão Thái phó.

Bộ phận lên sân khấu đầu tiên là chân của lão Thái phó, đi hài theo, sau đó là cái bụng to căng, trên đó vẽ khuôn mặt mỹ nữ, đầu lão đội phượng quan hà bí...

*

Thọ diên âm ỉ náo nhiệt cuối cùng cũng xong, Đoàn Quân Nhiên cũng đã chống đỡ đến cực hạn, hiện giờ y đang ôm bụng bước qua bước lại trước cửa tẩm cung.

Long Tĩnh Lam làm xong mọi việc của mình cũng về tẩm cung, thấy Đoàn Quân Nhiên phía trước đang cau mày, quả thật chỉ muốn cười.

“Người cười cái gì? Không thấy ta đang khó chịu sao?” Đoàn Quân Nhiên tức giận nói.

“Ừ ừ ừ, ta đương nhiên biết người không thoải mái, nhưng mà bây giờ bộ dạng người thế này quả thật hết như dựng phụ (phụ nữ có thai) ấy!” Long Tĩnh Lam ác ý nói xong, thỏa mãn phát hiện mặt Đoàn Quân Nhiên đã biến sắc.

“Tĩnh Lam... Người nói có phải... Ta mang thai rồi không?”

“...”

Cái này làm Long Tĩnh Lam cười không nổi, cố nén cảm giác muốn bạo phát, lạnh lùng nói, “Không thể, người cũng không phải nữ tử.”

“Nhưng mà... Ta thật sự thấy như mình đang mang thai ấy. Người xem đi này, ta bây giờ muốn... nôn... Ọe!” Đoàn Quân Nhiên phun hết mấy món vừa ăn ra; Đào Tử, Lê Tử vội vàng chạy lại dọn dẹp.

“...”

Long Tĩnh Lam hiện giờ thật sự hoài nghi mình phụ tá Hoàng thượng rốt cuộc có cần thiết hay không...

*

Buổi tối, Đoàn Quân Nhiên thỏa mãn nằm trong lòng Long Tĩnh Lam, cười nói, “Tĩnh Lam, ta thật vui vẻ nga!”

“Vui vẻ cái gì a?” Long Tĩnh Lam mặc dù biết mỗi khi y nói là thể nào cũng chỉ có mấy chuyện kì quái gì đó, nhưng chính hắn vẫn cứ si mê nụ cười trong sáng thuần khiết này.

“Ta vui vì ta mang thai a!” Đoàn Quân Nhiên cười hì hì nói, xem ra y thật sự rất vui vẻ.

“Nhiên Nhiên người là nam hài tử, không thể mang thai được, do hôm nay người ăn nhiều thôi.” Long Tĩnh Lam hảo tâm giải thích cho y.

“Nhưng mà ta muốn mang thai a!” Đoàn Quân Nhiên không rõ, cố chấp nói.

“Vì sao lại có suy nghĩ này?” Long Tĩnh Lam ôm y chặt hơn một chút.

“Bởi vì không phải nói phu thê ngủ ở cùng một giường sẽ có bảo bảo sao? Chúng ta đang ngủ trên cùng một giường a, cho nên ta muốn mang thai, sinh nữ oa oa giống người vậy đó!” Đoàn Quân Nhiên mở to hai mắt, nghiêm túc nói.

“Người nha!” Long Tĩnh Lam dở khóc dở cười, ôm y vào trước ngực, kiên nhẫn giải thích, “Sinh hài tử không đơn giản vậy đâu, chỉ có nữ nhân mới sinh được thôi, còn nam nhân thì không thể. Nhưng hôm nay nghe người nói thế, ta rất vui vẻ.”

Long Tĩnh Lam cười cười xoa xoa mũi Đoàn Quân Nhiên. Ý nghĩ của quả dưa nhỏ này làm hắn rất thỏa mãn, giống như ẩm áp khi uống sữa vậy. Y muốn sinh bảo bảo cho hắn kìa!

“Vậy sao? Đáng tiếc thật a, lần trước lão Thái phó cũng có nói, ta còn không tin đó.” Đoàn Quân Nhiên có chút hụt hẫng, nhưng lại lập tức hưng phấn.

“Tĩnh Lam a, có người nào nói với người là bộ dáng người rất giống... Chính là người chúng ta thấy trong miêu hôm nay đó, lão Thái phó còn nói cái gì mà văn võ đó...”

Đoàn Quân Nhiên minh tư khổ tượng (vật vờ nhớ lại = =), nhưng có cố thể nào cũng không nhớ ra. Long Tĩnh Lam cười chờ y nói là Quan Vũ, bởi vì người ở Đại Lý không có bức họa của Quan Vũ, lúc trước là chiếu theo hình dáng của mình mà làm, đương nhiên là giống nhau.

“Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi!” Đoàn Quân Nhiên kêu to, “Bộ dáng người giống như Khổng Tử kia a!”

...

Đoàn Quân Nhiên tò mò ngẩng lên, phát hiện mặt Long Tĩnh Lam đã đen sì...

Bức tượng Khổng Tử kia là chiếu theo cái mặt thận heo đẹp nổi tiếng của lão Thái phó mà làm...

7. Chương 7

Ngày hôm sau sinh thần, Long Tĩnh Lam chân trước vừa mới đi, tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên đã tràn đầy tự tin đứng ở tẩm cung của y, bắt đầu giáo huấn hai tỷ muội Đào Tử, Lê Tử như thật.

“Ân, hôm nay trẫm tuyên bố, bởi vì trẫm đã qua sinh thần 16 tuổi, đã được coi là trưởng thành; từ hôm nay trở đi, có chuyện gì đều phải tự mình làm chủ. Cho nên...” Đoàn Quân Nhiên thoáng đắc ý, mắt cứ đảo qua đảo lại giữa hai người Đào Tử và Lê Tử.

“Từ hôm nay trở đi! Hai người các ngươi...” Đoàn Quân Nhiên mỉm cười nói, “Không cần kêu trẫm rồi giường nữa!”

“...”

Đào, Lê hai người phi thường ăn ý liếc mắt nhìn nhau, một giây sau lập tức xông lên giữ chặt lấy Đoàn Quân Nhiên đang âm mưu ôm chặt cái long sàng, ba người lập tức bắt đầu ‘cuộc chiến sinh tử’...

“Hoàng thượng... Sao ngài còn muốn ngủ nữa? Phải dậy rồi nha...”

Đào Tử thở hổn hển nói, nàng cùng Lê Tử kéo Đoàn Quân Nhiên, ba người khá là im lặng, chẳng qua là muốn bảo tồn sức lực cho mình mà thôi...

“Đúng vậy a, coi như ngài không chê phiền, sáng sớm mặc y phục rồi lại cởi thì tốt xấu gì cũng nên thông cảm cho chúng nô tỳ chứ, rửa mặt chải đầu cho ngài vất vả lắm a!” Lê Tử giữ chặt cánh tay phải của Đoàn Quân Nhiên, mặt cũng đỏ cả lên.

“Hai người các ngươi! Mau buông tay cho trẫm! Trẫm buồn ngủ! Các ngươi có thông cảm cho trẫm hay không? Trẫm đã 16 rồi, sao các ngươi không cho trẫm ngủ nướng a?” Đoàn Quân Nhiên tức giận đến la to.

“Ai nói 16 tuổi là có thể ngủ nướng... Hơn nữa, chúng nô tỳ thông cảm cho ngài thì lấy ai thông cảm cho chúng nô tỳ a?” Đào Tử căn bản bất chấp cái chán bao quanh y, không buông là không buông!

“Nhưng mà lão Thái phó sáu mươi là có thể ngủ nướng kia!”

“Chờ ngài sáu mươi rồi nói sau!”

Đoàn Quân Nhiên thấy cứng rắn không được lại dùng chiêu mềm mỏng, “Hảo tỷ tỷ! Cho trẫm ngủ đi mà! Trẫm phù hộ hai người các ngươi tương lai sẽ tìm tỷ phu tốt a!”

“...Hoàng thượng, ngài mà phù hộ á, ta thấy thật không đáng tin đâu...” Đào Tử lắc đầu.

“Hoàng thượng, không phải chúng nô tỳ không châm chước, nhưng nếu ngài ngủ nướng, chúng nô tỳ sẽ bị phạt... Người không vì mình trời tru đất diệt! Tỷ tỷ! Chúng ta cần phải chịu đựng a!” Lê Tử cũng hô to khẩu hiệu.

“Các ngươi... Hai nô tỳ không biết trung thành là gì hết!”

“Hoàng thượng! Là ngài quá lười!”

“Cái gì! Ngươi dám nói ta lười!”

“Chúng nô tỳ nói đều là sự thật!”

“Sự thật c** chó gì chứ! Gặp quỷ hết đi! Trẫm buồn ngủ! Ngủ! Ngủ!”

“Hoàng thượng ngài ngủ quá nhiều!”

“Không nhiều chút nào!”

“Hoàng thượng, ngài ngủ nhiều làm gì chứ!”

“Ngủ! Ngủ! Ngủ! Dưỡng nhan! Dưỡng nhan! Dưỡng nhan!”

...

Lúc Đoàn Quân Nhiên cùng Đào Tử, Lê Tử đang giằng qua xé lại, bộ long bào rách cuộc bị thảm bị xé rách...

Hơn nữa, bởi vì quán tính, Đào Tử cùng Lê Tử phát hiện trong tay hai người bọn họ mỗi người cầm một ống tay áo trống rỗng; Hoàng thượng Đoàn Quân Nhiên của chúng ta đã vinh quang té lăn ra đất; càng không may hơn là bộ mặt y lại tiếp xúc thân mật với mặt đất...

“Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?” Lê Tử cũng thấy hoảng loạn.

“A? ... Mau gọi ngự y a!” Đào Tử kịp phản ứng, vội vàng hô to, “Hoàng thượng ngã sắp xuống! Mau truyền ngự y!”

*

Ngự hoa viên.

“Ta nói ngài đây rách cuộc là chuyện gì thế này?” Bùi Phi trợn mắt há mồm nhìn bộ dáng hiện tại của Đoàn Quân Nhiên, chắc lưỡi, chỉ biết lắc đầu.

Đoàn Quân Nhiên đưa tay cọ cọ lên cái mũi bị thương, cả mũi, trán lẫn gò má đều bị thương, chính là cái có tốt nhất cho ngự y thích đùa dai ra tay bằng lụa trắng kín mít, chỉ để lộ có mỗi đôi mắt ngập nước ủy khuất.

“Ô... Các nàng... Các nàng...” Đoàn Quân Nhiên chỉ vào Đào Tử cùng Lê Tử ở một bên vừa đau lòng vừa mắc cỡ, phát ra âm thanh ô ô như khóc.

Đào Tử cùng Lê Tử cùng cúi đầu xuống, giữ im lặng. Nhìn bộ dáng Đoàn Quân Nhiên thế này quả thực là rất khó chịu, nhưng biết mình đuối lý, may mà vừa nãy Long Tĩnh Lâm cũng không nói gì; nếu mà bị trách mắng thì hai người bọn họ chỉ có thể dùng ba thước bạch lăng (loại dùng để treo cổ á)!

“Ai, Hoàng thượng, không phải thuộc hạ nói ngài chứ, ngài đã 16 tuổi rồi đó, sao lại cứ thích ngủ nướng vậy a? Hơn nữa hôm nay ngài phải đến Chiêu Dương cung nữa mà!” Bùi Phi tận tình khuyên bảo Đoàn Quân Nhiên đánh chết cái nết không chữa.

“Trầm thích ngủ nướng đấy, thì sao? Ai nha, cái đó thì có gì hư hỏng chứ?” Đoàn Quân Nhiên thờ ơ nhét quả vải do Đào Tử vừa bóc xong vào miệng.

“Hôm nay là ngày ngài tuyển Chiêu Nghi a! Chẳng lẽ ngài cũng không nhớ?” Bùi Phi quả thực không thể tin được, Đoàn Quân Nhiên luôn thích giờ trò cũng có thể quên được!

“Hử? Vì sao phải tuyển Chiêu Nghi a?” Đoàn Quân Nhiên không rõ, đưa tay lấy quả nhãn Lê Tử đưa tới, nhét vào miệng, vừa nhai vừa hỏi.

“Đương nhiên là Hoàng thượng ngài đã tròn 16 tuổi, phải bổ sung hậu cung chứ sao. Hơn nữa năm ngoái đã bắt đầu tu sửa những điện đó rồi, chẳng lẽ Hoàng thượng ngài không nhớ sao?”

“Nga, thì ra là vậy a, nhưng mà trầm căn bản không thích tuyển Chiêu Nghi gì đó a.” Đoàn Quân Nhiên cau mày, trong lòng y chỉ muốn có Long Tĩnh Lâm thôi. Long Tĩnh Lâm suýt (đẹp trai) như vậy a! Nếu có thể bắt hán thành Chiêu Nghi thì thật tốt...

Đoàn Quân Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác nói ra, “Nếu Long Tĩnh Lâm làm Chiêu Nghi, trầm sẽ không bao giờ ăn thịt kho tàu nữa...”

“Thì giá trị của thần ở trong lòng bộ hạ chẳng khác nào thịt kho tàu a. Hổ thẹn! Hổ thẹn!”

Đoàn Quân Nhiên bị hù dọa, vội vàng đứng phắt dậy từ trên nhuyến tháp, ngượng ngùng cười cười, nhìn thấy ánh mắt chuyên chú của Long Tĩnh Lam, không dám hó hé nửa lời.

Bùi Phicũng thấy buồn cười, nhìn tiểu hoàng đế bị Long Tĩnh Lam dọa thành như vậy, liền hoà giải, “Được rồi, được rồi, tóm lại, Hoàng thượng vẫn phải đi chọn Chiêu Nghi, nhưng hôm nay đã thành bộ dạng này... Khụ! Vậy chờ thêm vài ngày nữa đi.”

Long Tĩnh Lam không nói chuyện, ngồi xuống cầm một chén rượu uống, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc qua Đoàn Quân Nhiên một cái, liền tiếp hơn mười ánh mắt, Đoàn Quân Nhiên chịu không nổi, lớn tiếng ồn ào, “Người nhìn cái gì mà nhìn a! Có chuyện mau nói có rắm mau thả! Đừng có ngó trằm mãi thế!”

Long Tĩnh Lam lúc này mới đặt chén rượu xuống, chậm rãi nói, “Người muốn chọn Chiêu Nghi phải không?”

Đoàn Quân Nhiên ngẩn người, nhưng vẫn là trả lời, “Đúng vậy a.”

Sắc mặt Long Tĩnh Lam có chút âm trầm, thanh âm cũng trở nên lạnh băng băng, “Tốt, không ngờ người trưởng thành, còn thích nữ nhân nữa chứ!”

Đoàn Quân Nhiên ngẩn ngơ, sau đó như suy nghĩ gì đó, tay nâng cằm, đặc biệt ngu ngốc hỏi Long Tĩnh Lam, “Vậy chứ lúc nhỏ là ta thích nam nhân?”

Tất cả mọi người trong phòng hóa đá...

Một tuần sau, Đoàn Quân Nhiên ngồi đằng hoàng trong điện Chiêu Dương tuyển Chiêu Nghi, bên người có lão Thái phó cùng đi, còn có sử quan luôn cầm bút lông diên cường ghi chép.

Đào Tử, Lê Tử hai người lần lượt đưa từng nữ tử vào, để Đoàn Quân Nhiên hỏi. Kết quả liên tiếp hỏi 15 người, mỗi người đều phải có câu trả lời sao cho Đoàn Quân Nhiên thỏa mãn.

Vấn đề mà Đoàn Quân Nhiên hỏi là thế này:

“Người có thể nói cho trằm biện pháp, làm cách nào vào ngự thiện phòng ăn vụng mà không bị phát hiện không?”

...

“Người có biện pháp nào có thể cho trằm ngủ nướng mà không có ai dám quản không?”

...

“Người giúp trằm mỗi ngày học thuộc rồi chép Tứ thư Ngũ kinh được không?”

...

“Cái gì? Người cũng không biết phải làm sao á? Không phải chứ! Vậy chứ trằm tuyển người làm Chiêu Nghi làm gì?”

...

“Khụ khụ! Ta nói Hoàng thượng, ngài như vậy tựa hồ không đúng lắm...” Lão Thái phó lấp bắp nói, “Tuyển Chiêu Nghi không thể hỏi mấy vấn đề này mà. Ngài là tuyển phi tử, không phải đang tìm người giúp đỡ a.”

“A? Không thể hỏi mấy cái này, vậy chứ phải hỏi cái gì?” Đoàn Quân Nhiên nghiêng đầu qua, vẻ mặt đau khổ, “Mấy ngày nay trằm luôn suy nghĩ mấy vấn đề này, bức trằm muốn diên luôn á... Kết quả tuyển phi tử cũng không thể phân ưu với trằm... Ai, trằm thật sự cảm thấy cuộc sống này thật không thú vị gì cả a!”

Sử quan mãi miết ghi chép, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi, “Hoàng thượng, còn muốn thêm bản khác không?”

Đoàn Quân Nhiên nghĩ nghĩ, vung bàn tay nhỏ, “Cứ để đó trước đi, không thấy trằm đang bận tuyển tiểu lão bà sao? Đợi lát nữa hỏi cung, chúng ta tiếp tục từ từ bổ sung hết mấy cái này.”

“Vâng!” Sử quan lập tức bỏ ra hai trang trống trong sổ, sau đó chuyên chú chờ nghe Đoàn Quân Nhiên nói.

“Hoàng thượng, kỳ thật ngài hẳn là hỏi các nàng có thể làm gì, thích gì, sau đó chọn một người hợp ý ngài nhất a.” Đào Tử ở bên cạnh hảo tâm giải thích cho Đoàn Quân Nhiên.

“Thì ra là vậy, trẫm biết rồi, người tiếp tục gọi thêm mấy người vào đi!” Đoàn Quân Nhiên chỉnh chỉnh cổ áo, giống như đã hiểu ra rồi.

Kết quả là vấn đề của y lại là thế này:

“Cái gì người cũng không biết a? Biết khinh công không? Biết nhảy tường không?”

“Cái gì! Người cũng không?! Vậy người sao có thể theo trẫm vào ngự thiện phòng ăn vụng được?”

...

“Ân, trẫm hỏi người thích gì. Hở? Người thích y phục đẹp? Thủ sức (trang sức) trân quý?”

“Trẫm nói người sao người lại dốt nát vậy a! Người muốn mấy thứ đồ bỏ đó sao? Trẫm nói cho người biết, trong hoàng cung này, giấc ngủ là quý giá nhất!”

“Không tin người đi hỏi đi, trẫm có cho đám người trong cung tất cả y phục châu bảo lẫn thủ sức cũng không được! Các nàng vẫn không chịu cho trẫm ngủ nướng a!”

...

“Bảo trẫm tới thăm người một chút là người sẽ thỏa mãn...”

“A? Người có thuộc Tứ thư Ngũ kinh không? Thế nào, người khi dễ trẫm không thuộc phải không? Nữ nhân bây giờ sao tâm địa lại ác độc vậy a! Thật là!”

...

Đoàn Quân Nhiên lắc đầu lại lắc đầu. Đã mấy chục người đi qua, y cũng chẳng chọn được một người vừa ý, cảm thấy thật sự quá nhàm chán, gấp dài một cái, nói, “Thực phiền, những người này không một ai làm trẫm thỏa mãn cả.”

Lão Thái phởn phây, thầm nghĩ: đó là bởi vì chủ đề của ngài có đổi đâu... Không phải ăn thì cũng ngủ, không thì lại là trốn học...

Lúc này, Lê Tử lại nghĩ kế giúp Đoàn Quân Nhiên, “Hoàng thượng, nếu không thì ngài thấy ai xinh đẹp thì cứ tuyển người đó đi!”

Đoàn Quân Nhiên gật gật đầu, bắt đầu dĩ nhiên, “Cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

.

Vì thế, lại có một đám người tiến vào, Đoàn Quân Nhiên nhìn trái nhìn phải, bắt đầu bình luận:

“Sao mặt người này không có thần giống Tĩnh Lam a?”

“Da người này còn chưa trơn láng như Tĩnh Lam đâu!”

“Ai nha, trẫm thấy eo của nàng còn chưa nhỏ bằng Tĩnh Lam nữa là!”

...

“Thật đáng buồn, tuyển nửa ngày, mỹ nhân cái gì a, còn chưa có ai đẹp được như Tĩnh Lam nữa!” Hôm đó, tâm trạng Đoàn Quân Nhiên tụt xuống mức thấp nhất.

Ngoại trừ sử quan còn đang ngơ ngác nhưng vẫn cẩn thận ghi chép lại, Đào Tử, Lê Tử cùng lão Thái phó cũng trưng ra cái mặt nhăn nhúm như khổ qua.

*

Trở lại tẩm cung Hoàng thượng, Đào Tử ử rử nói với Lê Tử, “Vậy phải làm sao bây giờ a, Hoàng thượng tuyển nửa ngày cũng chưa tuyển được Chiêu Nghi nữa.”

Lê Tử liếc nàng một cái, nói, “Tỷ quản nhiều vậy làm gì. Thật ra ta thấy Long tướng quân cũng chẳng muốn Hoàng thượng chúng ta tuyển phi tử đâu!”

“Suyt! Cẩn thận một chút! Muội nói cái đó chẳng phải là muốn mất đầu sao!” Đào Tử vội vàng che miệng nàng lại. Lê Tử nhìn lại, quả nhiên là Long Tĩnh Lam đã trở lại.

.

Long Tĩnh Lam vào phòng, cởi bỏ áo khoác ngoài, tự nhiên ngồi trên ghế, uống ngụm trà Phổ Nhị, chậm chạp hỏi Đoàn Quân Nhiên, “Thế nào? Tuyển được ai chưa?”

[16: Trà Phổ Nhị thuộc loại trà đen, sản xuất ở Phổ Nhị – Vân Nam; lá trà màu hồng xám, chất nước màu đỏ sậm, mùi hương thơm nồng, vị ngọt đậm.]

“Hừ! Không có! Một người vừa lòng cũng không có!” Đoàn Quân Nhiên bĩu môi, mắt hững nói, “Phiền muốn chết!”

“Ai bảo ngươi muốn đi tuyển Chiêu Nghi! Đáng đời!” Long Tĩnh Lam cố ý cay nghiệt nói, trong lòng kỳ thật thì vui như nở hoa.

“Cho ta xin đi! Vốn lúc đầu chính ta cũng không muốn, được chưa hả? Là các ngươi muốn ta tuyển Chiêu Nghi mà!” Đoàn Quân Nhiên thở phì phì kêu.

“Ta muốn ngươi tuyển Chiêu Nghikhi nào?”

“Hử? Không phải ngươi quyết định?”

Long Tĩnh Lam mặt nhăn mày nhú, “Ta quyết định cái đó làm gì?”

“Kỳ quái...” Đoàn Quân Nhiên không rõ, gãi gãi đầu, bỗng nhiên thấy Bùi Phi đứng ở ngoài cửa, lập tức kêu to, “Chính là hắn! Là hắn bảo ta phải tuyển Chiêu Nghi!” Vừa kêu vừa hùng hổ chỉ thẳng vào Bùi Phi đáng thương.

Ánh mắt có thể giết người của Long Tĩnh Lam xẹt qua người Bùi Phi, không chuyển...

Bùi Phi ai oán trong lòng: không phải mà! Bị thăm quá a! Ai, đây là kết cục lắm miệng mà...

8. Chương 8

Thời tiết Vân Nam bốn mùa như xuân, hôm nay cũng không ngoại lệ. Ở ngã tư đường phồn hoa nhất thành Đại Lý, một đám người diễn tấu sáo và trống, rất náo nhiệt. Mà xung quanh đều là người xem náo nhiệt, chen chúc ở ngã tư đường chật như nêm cối.

Có kẻ nhiều chuyện đến gần người vũ thái sư (người múa đầu lân) đứng đầu dò hỏi, “Đại gia, rốt cuộc có chuyện tốt gì vậy a? Sao lại âm ỉ náo nhiệt thế?”

Người dẫn đầu là một lão nhân điêu luyện, lão vừa nghe lời này, lập tức tươi cười hơn hử nói, “Tiểu huynh đệ, ngươi mới đến Đại Lý không lâu đúng không? Ngày mai là ngày thành Đại Lý chúng ta tổ chức trận chiến mỹ thực! Ngày hôm nay chính là ngày khai mạc, đương nhiên rất náo nhiệt!”

Người nhiều chuyện kia lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, truy hỏi, “Cái gì là trận chiến mỹ thực a?”

“Chính là do trong thành có người bỏ tiền, đưa đến một bàn mỹ thực rất lớn, sau đó mọi người thi ăn, ai ăn được nhiều nhất, chiến thắng thì chính là ‘Mỹ Thực Vương’ của thành Đại Lý chúng ta năm nay! Đại Lý chúng ta đã tổ chức cuộc thi đấu này nhiều năm liên tục rồi, quán quân năm trước...”

Lão nhân dẫn đầu vẫn còn thao thao bất tuyệt nói, vị công tử áo trắng tuấn lãng bên cạnh không nói gì, chỉ phe phẩy chiếc quạt, mỉm cười, không biết là đang nghĩ gì.

Mà lúc này, hoàng cung đang gà bay chó chạy. Bùi Phi mang theo một đoàn thị vệ, Đào Tử cùng Lê Tử mang theo một đại đội cung nữ, tha thiết mong chờ nhìn Đoàn Quân Nhiên lung la lung lay đứng thế kim kê độc lập trên nóc tẩm cung của y.

“Hoàng thượng! Ngài mau xuống đây đi! Chúng nô tỳ van cầu ngài!” Đào Tử cùng Lê Tử hai mắt đã ầng ầng nước, một ít cung nữ phía sau cũng đã sợ đến choáng váng.

“Hoàng thượng! Ngài đừng nhúc nhích! Thuộc hạ tới đón ngài ngay!” Bùi Phi cũng mồ hôi ròng ròng, vừa phải chỉ huy bọn thị vệ leo lên ‘cứu’ Đoàn Quân Nhiên.

Còn Đoàn Quân Nhiên thì sao? Y tuyệt không sốt ruột; vì muốn duy trì nét đẹp cực phẩm của kim kê độc lập mà tay trái cầm móng heo nấu đông, tay phải cầm bắp ngô, sau đó luân phiên nhét hai thứ vào miệng nhai a nhai.

“Bùi Phi, khanh không cần tới cứu giá, khanh đi nói cho Tĩnh Lam, nếu hắn không đồng ý cho trẫm tham gia trận chiến mỹ thực kia, trẫm sẽ ở luôn trên này!”

Đoàn Quân Nhiên khí vũ hiên ngang hét lên với đám người phía dưới, thuận tiện dùng một chân nhàn rồi đá bay tên thị vệ vừa mới bò được lên...

.

Ngay lúc mọi người đang ầm ĩ nháo nhào, Đào Tử bỗng nhiên hét ầm lên, chỉ vào phía sau Đoàn Quân Nhiên; Lê Tử vừa nhìn cũng bắt đầu kêu.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Có hồ điệp (bướm)! Có hồ điệp!” Đào Tử cùng Lê Tử trăm miệng một lời hét lên với Đoàn Quân Nhiên.

Đoàn Quân Nhiên vừa nghe, lập tức hồn phi phách tán, cái gì mà móng heo nấu đông, bắp ngô gì đó đều ném hết, sau đó không ngừng trái vung phải phẩy, miệng không ngừng thảm thì, “Trẫm sợ nhất hồ điệp! Đều tránh ra cho trẫm! Tránh ra!” Trong lúc bối rối, không cẩn thận một cái, Đoàn Quân Nhiên liền từ trên nóc tẩm cung té xuống.

...

“Làm ta sợ muốn chết! Hồ điệp kia thật đáng ghét!” Đoàn Quân Nhiên chỉnh chỉnh lại mái tóc, nói năng cực kì thân thiết với Đào Tử và Lê Tử đối diện.

“Ai nha, Hoàng thượng ngài làm chúng nô tỳ bị hù chết mất thôi. Nhìn ngài ngã xuống, tim chúng nô tỳ cũng như nhảy vọt ra ngoài.” Lê Tử nghiêm túc nói.

“Ha ha! Trẫm đây không phải không có chuyện gì rồi sao? Đúng rồi, Bùi Phi đâu rồi? Sao trẫm không thấy y? Sao trẫm vừa ngã xuống đã không thấy tấm hơi y đâu thế?”

Đoàn Quân Nhiên bắt đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm Bùi Phi, sau đó y phát hiện tất cả mọi người đang chăm chăm nhìn vào... móng y?

“Uy! Ngọc đồn của trẫm là nơi các người... Nô tài các người có thể trắng trợn nhìn sao?”

Đoàn Quân Nhiên lập tức tỏ vẻ tức giận, thật ra thì trong lòng đang đắc ý cực kì. Ai, cái này trách ai được đây? Ai bảo móng trẫm như họa, lại còn cong còn vênh như thế... Xem đi xem đi, mặt tiểu thị vệ mới tới đã tái mét rồi kia...

“Khụ, khụ, Hoàng thượng... Là có thuộc hạ dưới ngọc đồn của ngài...” Thanh âm như oan hồn vang lên dưới móng Đoàn Quân Nhiên. Đoàn Quân Nhiên cúi đầu, nhìn. Dọa người quá nha! Đây không phải Bùi Phi sao?

“Bùi Phi! Sao khanh lại chạy đến dưới móng trẫm thế?” Đoàn Quân Nhiên không hiểu ra sao cả.

“...”

Bùi Phi nghiêng răng nghiêng lợi mắng thầm trong lòng: chẳng lẽ là ta tự động chạy đến dưới móng đất của ngài được à?

Bịch! Một tiếng, Đào Tử vừa quay đầu lại, chứng kiến tiểu thị vệ vừa rồi mặt đã tái mét, giờ đã bị viễn cảnh về kiếp sống chức nghiệp của mình dọa ngất...

Mà tình hình hiện tại của Bùi đại thị vệ trưởng của chúng ta là mặt cắm xuống đất, cả người ngã sấp, tựa như cái thảm da sói cỡ lớn.

“Hoàng thượng, phiền ngài có thể xuống khỏi người ty chức trước được không?”

“... Đợi lát nữa.” Đoàn Quân Nhiên từ lúc rơi xuống thì không nói lời nào, còn nghiêm túc chờ bản ghi chép của sử quan nữa, “Cứ chờ sử quan ghi lại đoạn này đã rồi nói!”

Bùi Phi phỏng chừng chờ sử quan ghi lại, mình đã tắt thở. Ai, nhất nhập cung môn thâm tự hải (vào cửa cung sâu như biển aka nguy hiểm), số khổ a...

*

“Nói vậy là ngươi hạ quyết tâm muốn đi tham gia trận chiến mỹ thực không phẩm vị kia sao?”

Long Tĩnh Lam ngồi trên ghế, cầm trong tay một quyển tấu chương, chăm chọc nói.

“Đương nhiên đương nhiên. Tĩnh Lam a, món ăn trong cung đúng là rất ngon, nhưng mà cái này không giống a. Lần này là ăn không phải trả tiền đó! Lần không phải trả tiền đó nha! Ăn miễn phí đó nha! Ta nói Tĩnh Lam a, chúng ta kêu đám Bùi Phi ngự y đi cả đi, lời nhiều lắm đó!”

Đoàn Quân Nhiên dựa vào vai Long Tĩnh Lam, nghiêng cái đầu nhỏ, đôi mắt sáng lấp lánh, hết như mắt mèo.

“Kì quái, trước kia sao ta không phát hiện ngươi thích chiếm tiện nghi thế?”

Long Tĩnh Lam bỏ tấu chương xuống bàn, quay đầu nhìn Đoàn Quân Nhiên tinh quái, suy tư, “Ngươi tuy là thích ăn, nhưng ít nhất cũng không đến nước này... Dân gian tổ chức một cái trận chiến mỹ thực, là vì muốn cho nhân dân có cái giải trí. Ngươi cũng đừng có tranh đoạt chén cơm người ta, cũng không phải ngươi ăn còn ít nữa.”

“Không đúng! Không đúng!” Đoàn Quân Nhiên vội phát tay, kết quả bị Long Tĩnh Lam vươn bàn tay to bắt lấy bàn tay nhỏ bé của y.

“Được rồi, nếu ngươi thích thi đấu thì ta gọi người mang lên một bàn tiệc rượu, để cho Bùi Phi, Đào Tử, Lê Tử, còn có ngự y, sử quan bọn họ đều cùng ngươi thi đấu, vậy không phải là được rồi sao? Trên đường kia nhiều người như vậy, lại loạn, người ra ngoài không an toàn. Ngoan!” Long Tĩnh Lam ủa Đoàn Quân Nhiên cứ nhao nhao đòi chơi.

“Cái đó không giống mà! Tĩnh Lam!” Đoàn Quân Nhiên gấp đến độ muốn giậm chân, ồ ào cãi lại, “Ta muốn đi! Ta không thể không đi! Ngươi có biết người nào thắng trận đấu đó được phong là Mỹ Thực Vương không a!”

“Biết a, Mỹ Thực Vương thì thế nào?” Long Tĩnh Lam không hiểu ra sao.

“Mỹ Thực Vương chính là ta, là người duy nhất trong toàn thành Đại Lý này có thể đạt được! Bất kể như thế nào, ta không muốn để người khác đoạt lấy danh hiệu đó!”

Đoàn Quân Nhiên tức giận nói, sau đó lùn cùn chạy đến trước mặt Long Tĩnh Lam, nói rõ từng chữ, “Nghe, thấy, chưa?!”

Long Tĩnh Lam nhìn y chu môi phồng má, trừng mắt to nhìn mình, chỉ nghĩ đến con cá vàng trong Vũ Dạ trì, thiếu chút nữa bật cười, “Thế nào? Hoàng thượng chúng ta cố chấp với danh hiệu ‘người ăn giỏi nhất thành Đại Lý’ đến vậy a?”

“Đúng thế! Danh hiệu này ta đã giữ được liên tục bốn năm, thấy danh hiệu ‘ngũ liên quan’ (aka quán quân năm năm liên) đã sắp tới tay, sao có thể bỏ dở nửa chừng a!” Đoàn Quân Nhiên ngựa đầu, trắng tráo nói.

“Cái gì? Quán quân bốn năm liên tục? Người tham gia trận đấu đó từ khi nào? Sao ta lại không biết?!” Long Tĩnh Lam lập tức phát hỏa.

“Người đừng vội a, đó là bởi vì có vài lần người bận việc phải đi thi sát không về; dù sao thì quỷ thần cũng chẳng phát hiện. Nhưng mà năm nay người không đi, đương nhiên là phát hiện được!”

Đoàn Quân Nhiêngãi gãi đầu, cười hì hì nói, sau đó ngồi lên đùi Long Tĩnh Lam, ôm lấy cổ hẩn làm nũng, “Van cầu người đó, Tĩnh Lam, cho ta đi ăn một bữa thôi mà, cũng có gì ghê gớm lắm đâu, nha!”

Long Tĩnh Lam thấy ánh mắt đầy sự mong mỏi chờ đợi của y, trái tim lạnh băng cũng thấy mềm nhũn, bất giác gật đầu.

...

Mềm lòng tuyệt đối là sai lầm...

Long Tĩnh Lam hiện tại thế, nếu trên đời này có bán thuốc hồi hận, hẩn tình nguyện ăn nguyên một bao to!

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Long Tĩnh Lam đã thần kỳ phát hiện, Đoàn Quân Nhiên có thể rời giường! Hơn nữa động tác còn nhanh hiếm thấy, còn liều mạng giục hẩn mặc y phục chải đầu, sau đó lòng như lửa đốt chạy đến xếp hàng trước lối đi dùng làm trận thi đấu ...

Long Tĩnh Lam hung hăng nhìn quét xung quanh, Bùi Phivác theo quàng mắt đen thui, mang theo một đồng lớn thị vệ mặc thường phục vây quanh bảo hộ. Bọn họ đều ăn mặc theo kiểu nông phu, không hề thu hút, nhưng vũ khí trong tay mỗi người thì đều là loại sắc bén vô cùng.

Long Tĩnh Lam cố nén cơn giận hỏi Bùi Phi, “Người có đầu óc không đó?! Ăn mặc như vậy hả? Có nông phu thế này không?”

Bùi Phioan ức nói, “Đây là do Hoàng thượng quy định a, thuộc hạ thật sự là không có cách nào.”

Long Tĩnh Lam xoay người trừng Đoàn Quân Nhiên, nhưng y lại trưng ra bộ dáng vô tội, “Ta thấy đám Bùi Phimột tay cầm liềm, một tay cầm dao, bộ dạng thực khốc a!”

.

Đoàn Quân Nhiên hôm nay cả một thân đỏ rực. Áo đỏ quần đỏ mũ đỏ, vừa mở miệng là thấy hết như trái ớt đỏ ăm ỉ trước mặt mình, làm cho Long Tĩnh Lam có cảm giác như quáng mắt đến nơi.

Long Tĩnh Lam hỏi y, “Người mặc thân y phục này là giả dạng cái gì?”

Đoàn Quân Nhiên đứng lý hợp tình trả lời đến, “Ta giả làm mại nghệ đó!”

[17: Mại nghệ (): bán tài. Chỉ những người hay múa võ hoặc làm xiếc ở ngoài đường phố TQ xưa.]

.

Ai, cái này coi như xong. Có ai tới giải thích cho hẩn, tại sao sử quan với ngự y cũng chạy đến thế này? Hơn nữa cách ăn mặc của ngự y còn kì quái hơn nữa. Hẩn mặc thành thầy phong thủy, một tay cầm la bàn, một tay lại dắt con chó Đại Hoàng gầy như que củi chuyên để dùng làm thí nghiệm...

(la bàn ở đây là loại chuyên dùng trong phong thủy ấy nhá, không phải la bàn để xem đông tây nam bắc như bình thường đâu)

Nếu như nói y phục của ngự y khiến Long Tĩnh Lam bó tay, vậy thì sau khi nhìn thấy cách ăn mặc của sử quan, hẩn căn bản hoài nghi: chắc chắn hai người này đã thông đồng với nhau, bởi vì bộ y phục sử quan mặc hôm nay chính là bộ đồ của thầy tướng số, cái gì bùa a, thẻ trúc a, toàn bộ dính hết lên người. Giờ phút này, sử quan càng phát huy bản chất đặc sắc của y, cầm bút lông sói loạt soạt ghi ghi chép chép.

“Khụ! Khụ! Vì sao có nhiều người đến thế? Tại sao lão Thái phó cũng đến?”

Thấy lão Thái phó ăn mặc thành một thợ săn chậm chậm đi về hướng bọn họ, Long Tĩnh Lam hoàn toàn vỡ nát. Cái tổ hợp gì thế này a!

Đồng tử mại nghệ, thầy phong thủy dất Đại Hoàng, thầy tướng số cầm bản ghi chép, đám nông phu tay phải cầm bảo kiếm tay trái cầm dao phay, còn có thợ săn béo phệ, hai tay đeo hai chiếc ban chỉ bằng ngọc vô giá...

Lại thêm chính hấn, bị Đoàn Quân Nhiên ép ăn mặc thành tiểu thương bán mít quả nữa chứ! Đâu đội mũ quả dưa, tay cầm mít quả. Đường đường là nhất phẩm tướng quân, Vân Nam phụ chính vương Long Tĩnh Lam, thế mà lại luân lạc tới tình cảnh này!!!

Rốt cuộc cũng bắt đầu, Đoàn Quân Nhiên nhanh chóng xông lên trước, bắt đầu trở tòi ăn nhiều ăn nhanh. Nhưng mà cách ăn không giống người khác: y ăn rất chậm, không vội cũng không hoảng; ngự y ở bên cạnh nghiệm độc cho y, sử quan ở bên cạnh ghi sổ, Bùi Phi cũng phải lên ăn cùng y, chỉ để lại Long Tĩnh Lam cùng lão Thái phó ở bên cạnh cổ vũ.

Lúc này Đoàn Quân Nhiên cũng từ sáng sớm lúc mặt trời còn chưa ló đến tối mặt trời đã xuống núi, miệng y sẽ nhóp nhép nhai không ngừng. Một khi cảm thấy ăn không vô nữa, lão Thái phó ở bên cạnh sẽ giảng Tứ thư Ngũ kinh cho y, nhưng chưa nói được vài câu, Đoàn Quân Nhiên đã ồn ào nói dúi bụng.

Đến khi Long Tĩnh Lam mở to mắt nhìn Đoàn Quân Nhiên đã ăn sạch sẽ đồ người ta chuẩn bị, miệng y gần như có thể nhét vừa một trái trứng gà.

Thành tích của Bùi Phi cũng không tồi, không thua kém Đoàn Quân Nhiên. Y thuộc loại ăn bát to uống chén lớn. Giữa trưa, y ăn một quả chuối tiêu, rồi lại uống một chén rượu trái cây; kết quả là thời gian còn lại, y dùng toàn bộ thời gian nghiệm chứng đường thẳng là đường ngắn nhất từ lồi đài đến mao xỉ...

*

Ngày đầu tiên cứ thế oanh oanh liệt liệt trôi qua. Lúc Đoàn Quân Nhiên hồi cung thì ngày người trong mao xỉ cả đêm, đến hôm sau thì y lại tinh thần sáng láng xuất phát...

...

Cứ thế lặp đi lặp lại những ba ngày...

...

Ngày cuối cùng, Long Tĩnh Lam đi theo một đám quái nhân chậm rãi tới lồi đài, Long Tĩnh Lam kinh ngạc phát hiện, khắp nơi trong biển người tấp nập ở trên đường đều là biểu ngữ, trên đó viết:

Long Tĩnh Lam quay đầu nói với Đoàn Quân Nhiên xinh đẹp đang hoan hỉ phần chần đến ngày ngắt bên cạnh, “Không ngờ người lại biến thành ‘lão bá chủ’.”

(lão bá chủ là cách gọi tôn kính, không phải nghĩa là già đâu nhé)

Đoàn Quân Nhiên lườm hấn một cái, sau đó kiêu ngạo nói, “Sang năm ta còn muốn tham gia! Còn có năm sau, năm sau nữa! Năm sau nữa nữa! Năm sau nữa nữa nữa!”

Long Tĩnh Lam cảm giác tâm tính thiện lương vốn rất dễ vỡ của mình giờ lại càng thêm nhỏ bé yếu ớt.

...

Cứ như vậy, không cần lo lắng, Đoàn Quân Nhiên lại bảo vệ thành công mũ miện quán quân. Tiếng hoan hô của đám người tiếng sau lớn hơn tiếng trước, Đoàn Quân Nhiên cũng dương dương tự đắc nhận giải. Ngay lúc mọi người vui vẻ chuẩn bị trở về, một bạch y công tử phong lưu tuấn mỹ đứng ngay trước mặt bọn họ.

Vị bạch y công tử kia tựa hồ là nhân sĩ Trung Nguyên, dáng vẻ đường đường, người khiêm tốn. Hấn đi tới, rất có phong độ hỏi Đoàn Quân Nhiên, “Tại hạ là lần đầu tiên tới Đại Lý, may mắn gặp được trận đấu phân kích của các vị, trong lòng kích động không thôi, thành tâm muốn cùng Mỹ Thực Vương kết giao làm bằng hữu, không biết ý huynh đài như thế nào?”

9. Chương 9

Long Tĩnh Lam lạnh lùng nhìn công tử phong độ nhẹ nhàng, hoa phục mỹ ngoa (quần áo sang trọng, giày đẹp), vừa nhìn là biết ngay không phải người thường. Long Tĩnh Lam còn chú ý phía sau hắn có mấy người nhìn thì tưởng bình thường nhưng thực ra lại là hộ vệ có võ nghệ ngầm bảo vệ.

Người từ Trung Nguyên đến Đại Lý vốn rất ít, giờ lại là kẻ có khí độ và phò trợ đến mức này, xem ra người này có lai lịch không nhỏ.

Long Tĩnh Lam kỳ thật vẫn cho rằng Đoàn Quân Nhiên thuộc loại chỉ biết ăn uống không biết suy nghĩ, nhất là thấy y vui vẻ khi đạt được danh Mỹ Thực Vương năm năm liền, trong trạng thái ngất ngây đó, lại gặp gỡ một vị công tử lôi kéo y làm quen, hẳn là dương dương tự đắc đáp ứng người ta, sau đó khoe khoang một phen.

Thế nhưng hắn đã nghĩ lầm rồi. Đoàn Quân Nhiên ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, hung tợn nói với người kia, “Ta không biết ngươi, tránh ra!” Sau đó cũng không để ý vị bạch y công tử kia, dẫn nhóm người cổ quái hung hăng chạy về cung. Long Tĩnh Lam một bụng kinh ngạc, không rõ Đoàn Quân Nhiên khi nào thì có đầu óc như thế.

*

“Này, sao thái độ của ngươi với kẻ bắt chuyện kia lại kém như vậy?” Trở lại tẩm cung, Long Tĩnh Lam liền giúp Đoàn Quân Nhiên đổi bộ y phục đồ rực rỡ kìa, thuận tiện giải quyết cái nghi vấn này.

Đoàn Quân Nhiên kì quái liếc Long Tĩnh Lam một cái, bĩu môi, rầu rĩ nói, “Ta ghét hắn còn không được sao, nhìn bộ dáng hắn thế là thấy bực rồi!”

Long Tĩnh Lam cảm thấy buồn cười, tuy là mình cũng đề phòng kẻ kia, nhưng từ góc độ mà nói, người kia cũng coi như là ngọc thụ lâm phong, tuấn tú lịch sự, hơn nữa tao nhã lễ độ, cũng nói không ít lời khen ngợi với Đoàn Quân Nhiên, sao lại bị coi thành đáng ghét chứ?

“Người ta có cái gì không tốt? Tướng mạo anh tuấn, lễ phép chu đáo; vả lại, không phải người thích nhất là nghe người khác khích lệ sao? Hắn khen người nhiều như thế, người bực hắn cái gì?”

Long Tĩnh Lam cố ý hỏi y, cũng đã cầm cẩm bào trên tay, chuẩn bị mặc vào cho Đoàn Quân Nhiên. Ai ngờ Đoàn Quân Nhiên vừa nghe lời này lại lập tức vung tay không chịu mặc áo, ngồi trên giường không chịu lên tiếng, bắt đầu hờn dỗi.

Hôm nay cũng được coi là ngày hiếm thấy, bình thường Đoàn Quân Nhiên nào dám tỏ vẻ trước mặt Long Tĩnh Lam như vậy, Long Tĩnh Lam luôn nghiêm khắc với y, thấy y làm mình làm mẩy, lúc nào cũng răn dạy quả mắng.

Long Tĩnh Lam cũng thấy kì quái, nhưng vẫn cứ nghiêm mặt cứng rắn trách mắng y, “Ngươi làm gì đó! Giận dỗi cái gì! Học được thói hư tật xấu này ở đâu?!”

Đoàn Quân Nhiên vẫn không lên tiếng, lại càng ảo não, đá đá giày, chui vào trong giường, không để ý tới hắn. Long Tĩnh Lam cũng không dỗ y, hừ một tiếng, ném y phục lên ghế, phất tay bỏ đi.

*

Đến tối hôm đó, làm xong hết mọi việc, Long Tĩnh Lam trở lại tẩm cung của Đoàn Quân Nhiên. Đi vào, phát hiện hai người Đào Tử, Lê Tử đều quỳ trên mặt đất, liền hỏi các nàng, “Lại có chuyện gì vậy?”

Đào Tử, Lê Tử hồi báo, thì ra Đoàn Quân Nhiên không chịu ăn tối, cũng không chịu xuống giường. Long Tĩnh Lam phất phất tay, bảo các nàng lui ra ngoài.

“Thế nào? Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn thích hờn dỗi thế này?” Long Tĩnh Lam thấy Đoàn Quân Nhiên vẫn cuộn tròn trong góc giường, có chút tức giận, ngữ khí cũng khó nghe.

Đoàn Quân Nhiên ngẩng đầu, nhìn hấn một cái, bỗng nhiên đôi mắt đỏ ửng, nước mắt bắt đầu loạch xoạch rơi xuống. Long Tĩnh Lam tuy cũng hơi bối rối nhưng vẫn không muốn mất mặt, dứt khoát không để ý tới y. Nhưng sau đó lại thấy Đoàn Quân Nhiên nằm trong chăn lặng lẽ nức nở, tâm cũng không chịu nổi.

Hấn lập tức đi qua, ôm lấy Đoàn Quân Nhiên vào ngực, nhẹ nhàng dỗ dành. Dỗ hồi lâu thấy Đoàn Quân Nhiên vẫn cứ khóc, hơn nữa lại còn khóc nức không thành tiếng; trong trí nhớ của Long Tĩnh Lam, Đoàn Quân Nhiên chỉ khi nào phát sốt hoặc là cực kì khó chịu trong lòng mới khóc như vậy.

Lúc Đoàn Quân Nhiên 7 tuổi, Long Tĩnh Lam đã bắt đầu chăm sóc y. Lúc ấy y sốt cao một hồi, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng mất. Long Tĩnh Lam canh bên cạnh y. Có một ngày, Đoàn Quân Nhiên nho nhỏ bỗng nhiên khóc như vậy, sau đó dùng thứ thanh âm yếu ớt hỏi hấn, có phải y sẽ chết hay không. Long Tĩnh Lam lúc đó chỉ cảm thấy sợ hãi ngập đầu, quả thực không biết phải làm sao mới tốt, hết như cả thế giới đã sụp đổ vậy...

Rốt cuộc Đoàn Quân Nhiên cũng từ từ ngừng khóc, nhưng vẫn bất động nằm im trong lòng Long Tĩnh Lam. Long Tĩnh Lam thấy y đã ổn định, dịu dàng hỏi, “Làm sao vậy? Tại sao lại khóc? Hôm nay không phải vui lắm sao? Còn thắng được nữa mà. Sao lại bỗng nhiên hờn dỗi thế?”

Đoàn Quân Nhiên không đáp, một lát sau mới đột nhiên hỏi, “Tĩnh Lam, người có khi nào không quan tâm đến ta nữa không?”

Long Tĩnh Lam ngậy ra một lúc, ôm Đoàn Quân Nhiên chặt hơn một chút, chậm rãi nói, “Không đâu, vĩnh viễn cũng không. Sao người lại nghĩ vậy?”

Đoàn Quân Nhiên ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt to ướt át, nghẹn ngào nói, “Tĩnh Lam, Tĩnh Lam, ta có phải vụng về lắm hay không? Ta không thuộc bài, cũng viết chữ không đẹp, còn, còn không xứng với chức hoàng đế... Ta kém cỏi như thế, người nhất định sẽ không quan tâm ta!”

Long Tĩnh Lam thấy kì lạ. Hấn không rõ tại sao Đoàn Quân Nhiên lại nghĩ vậy; huống hồ Đoàn Quân Nhiên cũng không phải người tự ti a; nhưng mà bây giờ không có hơi đâu đi nghiên cứu mấy cái đó, chỉ có thể an ủi y trước.

Long Tĩnh Lam cười khổ, “Người còn biết mình không xứng với chức hoàng đế này a? Nhưng mà ta chưa từng nói vì người không thuộc bài hoặc viết chữ không đẹp mà cảm thấy người không đủ tốt a. Người chính là người mà, ngọc a. Đừng khóc nữa, ta sẽ không rời khỏi người, cho dù một ngày nào đó người muốn ta rời đi, ta cũng sẽ không theo ý nguyện của người đâu.”

Đoàn Quân Nhiên ngơ ngác nhìn hấn, khịt khịt mũi, hỏi, “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” Long Tĩnh Lam đẩy đẩy đầu y, “Nhưng người phải nói cho ta, sao hôm nay người lại khác thường như thế? Đột nhiên tự ti, lại còn sợ hãi này nọ nữa.”

Đoàn Quân Nhiên cúi đầu, Long Tĩnh Lam mỉm cười, thấy y không chịu trả lời, hấn cũng biết Đoàn Quân Nhiên tuy bình thường không tim không phổi, nhưng cũng có lúc cực kì mẫn cảm. Vì thế vừa định bảo y uống ít cháo, lại nghe thấy giọng nói nhỏ xíu của Đoàn Quân Nhiên vang lên, “Hôm nay gặp người kia...”

“Cái gì?” Long Tĩnh Lam có chút kinh ngạc. Đoàn Quân Nhiên khác thường như thế là có liên quan đến người kia? “Ừm, sao thế? Vì sao người lại khóc?” Long Tĩnh Lam duy trì bộ dạng bình tĩnh hỏi.

Đoàn Quân Nhiên cup mắt xuống, chậm rãi nói, “Tĩnh Lam, lão Thái phó nói người là Vũ Khúc tinh hạ phạm đến trợ giúp ta.”

Long Tĩnh Lam nuốt ực một ngụm nước miếng, tiếp tục bình tĩnh nói, “Đó là Thái phó thổi phồng ta thôi.”

“Nhưng sau đó ta lại phát hiện, vị trí của Vũ Khúc tinh trong miếu luôn đối diện với vị trí của Thần Tài; hơn nữa Vũ Khúc tinh cùng Thần Tài cứ luôn liếc mắt đưa tình với nhau. Còn nữa a, ta cũng phát hiện công phẩm của Thần Tài với Vũ Khúc tinh lúc nào cũng giống nhau. Cho nên... Ta dám khẳng định, hai người các người chắc chắn là có gian tình từ kiếp trước!”

...

Long Tĩnh Lam phát hiện, chỉ cần ở bên Đoàn Quân Nhiên, trái tim hắn luôn được huấn luyện với cường độ cao nhất, nếu không thì hậu quả quá sức nghiêm trọng...

Mà Đoàn Quân Nhiênnhư đã quyết định, nhìn thẳng vào hắn, nói, “Hôm nay nhìn thấy người kia... Ta cảm thấy hắn giống hệt Thần Tài.”

...

Nhiều lần cam đoan mình tuyệt đối không phải là Vũ Khúc tinh hạ phạm, là Khổng Tử chuyển sang kiếp khác, tuyệt đối sẽ không cùng Thần Tài chuyển sang kiếp khác bỏ trốn, cuối cùng cũng có thể đỡ được Đoàn Quân Nhiêndã khóc rất lâu ngủ được.

Long Tĩnh Lam hiện giờ rốt cuộc đã biết, cái gì gọi là hỏi trời xanh.

*

Sóng trước chưa yên, sóng sau lại nổi. Long Tĩnh Lam vừa mới đỡ xong Đoàn Quân Nhiên suy nghĩ lan man, hôm sau lại nhận được tin lớn: Thiên triều phái sứ giả sang Đại Lý lần nữa, mà lần này còn long trọng hơn lần trước, là Thất hoàng tử có uy vọng nhất Thiên triều đi sứ, có ý định kí kết hiệp nghị hòa bình cùng Đại Lý.

Long Tĩnh Lamgánh trách nhiệm to lớn, một khi xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên là bận đến sứt đầu mẻ trán. Vậy mà Đoàn Quân Nhiên lại không làm hắn bất lo, ngày ngày không chịu học bài mà là dán dính ở chỗ hắn xử lý công vụ. Long Tĩnh Lam đỡ khóc đỡ cười, không biết là nên cảm tạ trời đất hay là nên cảm thán vận mệnh, Đoàn Quân Nhiên lại có thể mỗi ngày đi theo hắn ngay người trong thư phòng, cùng hắn xem tấu chương!

*

Bùi Phi mấy hôm nay tâm trạng không tồi, bởi vì nhân tố không an toàn trong cung ít đi rất nhiều. Hôm nay, y ngâm nga một khúc hát, thỏa mãn dạo chơi trong ngự hoa viên.

Từ xa xa đã thấy nửa cái đầu lộ ra khỏi bụi hoa. Bùi Phi hí mắt nhìn, đây không phải là ngự y gà mờ sao? Bùi Phibước nhanh qua đó, phát hiện ngự y đang ở cùng con Đại Hoàng của hắn, không biết lại đang thí nghiệm cái gì.

“Uy! Đại lang băm, ngươi lại làm thí nghiệm gì đó?” Bùi Phi châm chọc, dựa vai đứng bên cạnh, lạnh lùng nhìn ngự y nhét một viên dược hoàn xanh biếc vào miếng thịt, chuẩn bị cho con chó kia ăn.

Ngự y chẳng thèm ngẩng đầu, chỉ nói, “Ngươi cứ nhìn thì biết.” Nói xong, liền gọi Đại Hoàng qua. Quả nhiên, con chó ngửi thấy mùi thuốc, làm cách nào cũng không chịu ăn miếng thịt đó.

Bùi Phi vui sướng khi người gặp họa, nói, “Ha! Ta xem ngươi làm cách nào cho nó ăn!”

Ngự y đỡ dãn liếc Bùi Phi một cái, lại lòi ra sợi dây thừng, không để ý đến kháng cự của Đại Hoàng, thuận thực trói con chó lại như sắp sửa hành hình ngũ mã phanh thây, treo lên hai cây. Buộc chắc rồi, quay đầu nhìn Bùi Phi đã choáng váng mặt mày, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Trong lúc Bùi Phidang cực kỳ khiếp sợ, trở mắt nhìn ngự y thoải mái tách mồm con chó ra, không thèm để ý đến tiếng rên rỉ đáng thương của nó, lấy viên dược hoàn trong miếng thịt ra nhét vào mồm nó, sau đó lại khép mồm nó lại, lại tách ra, lại khép lại. Cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng cũnggép nó nhai xong...

Chờ ngự y như không có việc gì mở trói ra, Bùi Phi đã nói không ra lời. Y chỉ vào ngự y, một lúc sau mới nhỏ ra được một chữ, “Độc!”

Ngự y luôn không lộ vẻ gì, rốt cuộc cái mặt cũng có biểu cảm. Hắn cười rất khê, sau đó nhẹ nhàng nói một câu, Bùi Phi không nghe được, liền hỏi, “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, ngươi có muốn thử một lần không?” Tâm trạng ngự y dường như rất tốt, trong ngón tay tinh tế có một viên dược hoàn xanh biếc, lay lay lắc lắc vài lần trước mắt Bùi Phi.

“Ách, không cần, không cần.”Bùi Phi vội vàng xua tay, quyết định sau này vẫn nên cách xa gia hỏa âm hiểm này một chút thì hơn...

“Nhưng mà con chó này rốt cuộc là ăn được gì a?” Bùi Phi gãi gãi đầu, nghĩ nửa ngày cũng không hiểu, bởi vì y thấy con chó này cũng chẳng khác lạ chỗ nào, chỉ có rạp xuống đất oằng oằng kêu mà thôi.

Ngự y híp mắt quan sát phản ứng của con chó kia, không đáp lại Bùi Phi, sau đó lẩm bẩm, “Xem ra liều lượng quá ít, trở về thêm một chút vậy.”

.

Lúc hai người đang đứng đó, sử quan thở hổn hển chạy tới, nói là Hoàng thượng có chuyện muốn tìm Bùi Phi đến thương nghị. Bùi Phi vừa nghe, lập tức chạy thẳng, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Sử quan vẫn chưa đi, đứng bên nhìn ngự y thử được với con chó, thật lâu sau mới nói, “Huynh cho nó ăn được gì thế? Ta thấy nó chẳng có phản ứng gì cả.”

Ngự y ngẩng đầu nhìn y. Hôm nay sử quan mặc triều phục đứng đắn nghiêm túc, dáng người có vẻ rất thon thả. Ngự y ngược xuôi đánh giá y một phen, nói, “Thật không ngờ, ta tự nhận là dáng người đã nhỏ gầy rồi, huynh còn nhỏ hơn cả ta nữa, uống cho một người nam nhân.”

Đối mặt với từ ngữ có chút thất lễ này, sử quan cũng chẳng hề nhăn mặt lấy một lần, phát tay áo, thân nhiên nói, “Cũng thế cả thôi, huynh cũng chẳng nam nhân hơn ta là bao đâu.” Dứt lời, quay đầu bước đi.

Lần này, ngự y chưa hề hứng thú với cái gì ngoài được vật lại nhìn chăm chăm vào bóng lưng y, mãi cho đến khi màulam đó biến mất tại khúc quanh phía trước, trên mặt ngự y lại hiện ra nụ cười quỷ dị, đôi mắt cũng đảo loạn vài vòng, không biết là có chủ ý gì.

10. Chương 10

Bùi Phi tới thư phòng, thấy cảnh tượng là Đoàn Quân Nhiên ngồi trên bàn Long Tĩnh Lam, vừa đập bàn vừa tranh cãi âm ỉ, mà Long Tĩnh Lam tựa hồ cũng rất khó giải quyết.

“Tướng quân, Hoàng thượng, kêu thuộc hạ đến có chuyện gì a?” Bùi Phi đi lên trước hỏi.

Long Tĩnh Lam mặt không chút thay đổi nói với y, “Là chuyện Thất hoàng tử tới Đại Lý chơi, làm cho ta bề bộn nhiều việc, vậy mà Hoàng thượng còn muốn đi tham gia lễ hội thả diều.”

Bùi Phi vừa nghe, lập tức minh bạch. Thì ra là lễ hội thả diều tháng sau, chẳng trách Hoàng thượng cứ âm ỉ mãi, hóa ra là vì chuyện này.

Lễ hội thả diều này thật ra là ngày chỉ có tình nhân mới tham gia. Đến ngày lễ hội, các cặp tình nhân sẽ ra ngoại ô thả diều, tăng thêm tình cảm giữa hai người. Hoàng thượng năm nay đã tròn 16, đã đến tuổi trưởng thành, đương nhiên muốn cùng tướng quân tham gia lễ hội thả diều, chỉ tiếc Thất hoàng tử Thiên triều lại nhè đúng lúc này mà tới...

“Tướng quân, thuộc hạ nghĩ, mặc dù có sứ giả tới, nhưng bọn họ mãi đến trung tuần tháng sau mới sang. Mà lễ hội thả diều này lại tổ chức ngay đầu tháng; nếu Hoàng thượng muốn đi, chúng ta vẫn nên theo ý ngài đi.” Bùi Phi thấy Đoàn Quân Nhiên đáng thương như vậy cũng mềm lòng, thế là mở miệng nói đỡ cho y. Đoàn Quân Nhiên vừa nghe Bùi Phi hướng về mình, vui vẻ cười với y không ngừng.

Long Tĩnh Lam khoát tay nói, “Trong triều bao nhiêu là việc, ta làm gì có thời gian. Hơn nữa lễ hội thả diều kia chỉ có nữ tử mới thích, người đi làm gì?” Nói cái gì cũng không chịu đồng ý.

Đoàn Quân Nhiên lại bắt đầu làm âm ỉ, “Tĩnh Lam, Tĩnh Lam, theo ta đi mà. Ta cam đoan, người dẫn ta đi, ta nhất định sẽ học hành chăm chỉ mà!”

“Cam đoan này ta đã thu được mấy vạn lần, cam đoan của người căn bản không hề đáng tin.”

“Ai nha, vậy thì... Ta quyết định sau này không bao giờ đi ăn vụng nữa! Chỉ cần người cùng ta, cùng đến lễ hội thả diều thôi!”

“Quyết định của người cứ ba giây lại đổi một lần, ta đã không nhớ có bao nhiêu rồi.”

...

Bất đắc dĩ náo loạn cả nửa ngày cũng không thấy Long Tĩnh Lam chịu nhường, Bùi Phi nhân cơ hội xin được cáo lui trước, để Đoàn Quân Nhiên xuất chiêu chơi xấu.

“Tĩnh Lam, chỉ cần người dẫn ta đi, ta sẽ cho người đường nhân (aka tò he bên mình ý) lần trước mua!”

...

“Tĩnh Lam, chỉ cần người cùng ta đi lễ hội thả điều, lần sau xuất cung ta sẽ mua đường hồ lô cho người mà!”

...

“Tĩnh Lam, van cầu người đi với ta đi mà! Nếu không ta sẽ hét ếch nhái vào y phục của người đó!”

...

Trải qua đủ loại dụ dỗ, cam đoan, uy hiếp, Long Tĩnh Lam vẫn không đổi sắc, xem ra là công phu đã được luyện thành.

Cuối cùng, Đoàn Quân Nhiên bực bội, liền gào lên, “Người không theo ta là vì không quan tâm đến ta đúng không?! Người cùng đi với tên Thần Tài kia đúng không?! Ta biết người gạt ta mà!”

Đoàn Quân Nhiên gào xong rồi bắt đầu khóc, Long Tĩnh Lam thật sự là điên cái đầu, vội vàng đồng ý, “Được rồi, ta đi cùng người là được rồi chứ gì. Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta căn bản không biết tên kia...”

“Có thể các người đã quen nhau từ kiếp trước!”

“Ta không có kiếp trước gì hết...”

“Có! Kiếp trước người là Vũ Khúc tinh!”

“Cái gì a, kiếp trước ta là Khổng Tử!”

Long Tĩnh Lam nói xong câu đó chỉ muốn tát chết mình...

“Tại sao ta lại đi cùng hắn? Ta đang bận việc... Vả lại hắn cũng là nam nhân, tại sao ta lại cùng hắn đến lễ hội thả điều a...”

“...”

“Nhiên Nhiên? Sao người lại khóc nữa?”

“Ta cũng là nam vậy! Người ghét ta phải không? Người không quan tâm đến ta nữa đúng không? Oa!”

“Không, không, không, sao ta lại không cần người chứ? Nam thì sao nào? Ta không quan tâm, thật sự không quan tâm. Mặc kệ người là nam hay nữ, hay là bất nam bất nữ, ta đều...”

Long Tĩnh Lam nói xong câu đó, hoàn toàn phát hiện thần trí mình đúng là có vấn đề thật rồi... Hắn âm thầm cảm thán: Ai, ở bên Đoàn Quân Nhiên, phỏng chừng là chẳng có ai thần trí bình thường nữa rồi!

*

Khoảng thời gian kế tiếp, Long Tĩnh Lam ngày ngày liêu mạng xử lý công vụ, để dành thời gian cùng Đoàn Quân Nhiên ra ngoài chơi. Đoàn Quân Nhiên hoàn hỉ phần chần, thường thường ló đầu vào thượng thư phòng nhìn ngó.

Có một ngày, Đoàn Quân Nhiên lại lặng lẽ chạy tới thượng thư phòng, Long Tĩnh Lam đang bận rộn phê chuẩn tấu chương, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, đương nhiên đã biết kẻ đi vào là tên quỷ nghịch ngợm kia rồi.

“Hoàng thượng, sao hôm nay không lo học bài đi? Chạy đến đây làm gì?” Long Tĩnh Lam đặt bút lông lên giá bút, dùng ngón trỏ đè huyết thái dương, trong lòng nghĩ: muốn cho Đoàn Quân Nhiên hảo hảo đọc sách, sợ là đời này là chuyện không tưởng.

“Trẫm đương nhiên là tới thăm ngươi!” Đoàn Quân Nhiên phẩy tay áo, nghênh ngang đi vào phòng, sau đó thực tự nhiên ngồi lên đùi Long Tĩnh Lam, cười híp mắt nói, “Ái khanh, trẫm rất nhớ* ái khanh nha...”

Long Tĩnh Lam lạnh lùng nở nụ cười, nói, “Thật không, vậy thì vi thần thật đúng là vinh hạnh quá mức, chẳng qua là không biết Hoàng thượng nghĩ** đến thần làm gì?”

(nghĩ & nhớ trong tiếng Trung đến là ‘tưởng’ ())

“Ách... Ha ha! Trẫm đương nhiên là nghĩ đến phụ chính vương phong lưu hào phóng, ngọc thụ lâm phong, khuynh quốc khuynh thành chứ sao!” Đoàn Quân Nhiên hi hi ha ha nói, sau đó lặng lẽ dựa sát vào Long Tĩnh Lam, dùng cái mũi nhỏ ngửi ngửi, lòng cũng thấy ngứa ngáy nhận nhận, “Tĩnh Lam a, ta cảm thấy trên người ngươi có mùi hương thật dễ ngửi đó!”

“Vậy sao? Thần thân là nam tử, trên người không có hương khí, sao lại dễ ngửi được?” Long Tĩnh Lam lạnh lùng nhìn Đoàn Quân Nhiên đang tìm chuyện để nói, trong lòng lại chẳng thêm để ý.

“Trên người ngươi đương nhiên không có hương khí, chỉ là, chỉ là ta cảm thấy rất dễ ngửi thôi!” Đoàn Quân Nhiên chơi xấu, công phu mặt dày đã đạt được đến tầng cao nhất, mặc kệ Long Tĩnh Lam nhăn mày nhíu mũi thế nào cũng nhất quyết chui chui vào ngực hắn.

“Hoàng thượng... Đoàn Quân Nhiên! Ngươi đừng giỡn nữa!” Long Tĩnh Lam vốn không muốn nói gì, nhưng Đoàn Quân Nhiên ngồi trên đùi hắn cứ vô tình ngộ ngộ, bất giác làm hắn nổi lên phản ứng. Đến khi phát hiện ra, hắn lập tức khiển trách Đoàn Quân Nhiên không biết ngoan ngoãn.

“Sao ngươi lại hung dữ thế chứ. Chân ngươi cứng như vậy, móng ta ngồi cũng không thoải mái nha, đừng nhỏ mọn vậy chứ.”

Đoàn Quân Nhiên bĩu môi nói, chẳng thêm đếm xỉa đến Long Tĩnh Lam đang nhìn mình chằm chằm, tiếp tục phát huy bản chất mê trai, dùng bàn tay nhỏ nhỏ cào cào lên khuôn mặt nghiêm nghị của Long Tĩnh Lam, sau đó không an phận sờ sờ cái mũi, tiếp tục vỗ vỗ khuôn mặt, miệng mồm còn lải nhải than thở, “Àn, cái mũi cao thật đó nha, da mặt co dãn không tồi nha... Này! Tĩnh Lam, gần đây ngươi ăn cái gì thế? Đường da tốt như vậy! Thật là quý hiếm, chẳng chịu nói cho trẫm biết gì cả...”

Nghe mấy lời có thể khiến người ta nổi trận lôi đình, Long Tĩnh Lam cũng thấy đầu mình có làn khói nhẹ nhàng bốc lên, đừng nói chỉ đến Đoàn Quân Nhiên đã chọc đến mức hắn nổi lên phản ứng.

“Hoàng thượng, ngài ngồi có thấy thoải mái không?” Long Tĩnh Lam nguy hiểm híp mắt, dùng âm thanh rất trầm rất thấp mà hỏi.

“Hử?” Được hắn nhắc nhở, vốn Đoàn Quân Nhiên còn đắm chìm trong cơn mê giai cũng cúi đầu, nhăn mặt nhíu mày nói, “Không thoải mái, ừm, có cái gì đó thô thô...”

Nói xong, Đoàn Quân Nhiên liền đưa tay sờ soạng. Vốn sờ soạng cũng chẳng sao cả, Long Tĩnh Lam chỉ thêm mấy giọt mồ hôi trên trán mà thôi, nhưng mà xuất phát từ tư tâm, chính hắn cũng chẳng muốn để Đoàn Quân Nhiên dùng tay.

Đoàn Quân Nhiên tò mò sờ sờ, sau đó hưng phấn nói, “Nga! Lại thành lớn rồi sao! Tĩnh Lam giả dối quá nha, khi nào thì lên ta luyện tuyệt thế võ công này thế?!”

!!!

Long Tĩnh Lam vừa nghe lời này, thiếu chút nữa thổ huyết tại chỗ, lại nhìn Đoàn Quân Nhiên, tựa hồ tràn ngập tò mò đối với ‘võ công’ của Long Tĩnh Lam, đôi mắt to tròn chứa đầy vẻ hưng phấn. Long Tĩnh Lam thấy vẻ mặt đó của y, chịu không nổi, găm nhẹ một tiếng, “Nhanh lên!”

“Hử?” Đoàn Quân Nhiên chẳng hiểu ra sao, không biết Long Tĩnh Lam có ý gì, nháy nháy mắt, nhảy xuống khỏi đùi Long Tĩnh Lam, nói như không có việc gì, “Tĩnh Lam, có phải ngươi khát không a? Trên đầu nhiều mồ hôi quá à, ta rót nước cho ngươi nhé?”

Nói xong, lại ngoan ngoãn chạy đi rót nước. Long Tĩnh Lam làm sao có thể cho y đi, duỗi tay ra, ôm Đoàn Quân Nhiên vào ngực mình, sau đó sải bước đi nhanh vào hậu thất, nhanh tay đóng cửa lại, thả Đoàn Quân Nhiên lên nhuyễn塌, hung tợn nói, “Tiếp tục!”

“Hử?” Đoàn Quân Nhiên lại càng không hiểu, hỏi, “Tiếp tục cái gì a?”

Long Tĩnh Lam bị y làm nổi điên, sắp biến thành miếng sắt nướng thịt đến nơi, cũng bất chấp cái gì là nhân nại, cúi đầu mắng, “Đây là người tự chuốc lấy!”

Long Tĩnh Lam vén trường bào, cởi nửa quần ra, túm lấy bàn tay nhỏ của Đoàn Quân Nhiên ấn vào trong, xoa dịu nổi thống khổ của mình. Đoàn Quân Nhiên bị hành vi của hắn làm cho ngỡ ngàng, môi động vài cái cũng chẳng nói ra được câu nào.

Một lát sau, Long Tĩnh Lam cuối cùng cảm thấy tốt hơn nhiều, buông tay Đoàn Quân Nhiên ra, tự mình giải quyết vấn đề còn lại. Chờ đến khi Long Tĩnh Lam mặc quần lại tử tế rồi, phát hiện Đoàn Quân Nhiên đang một tay chống cằm, nghiêm túc cau mày suy nghĩ.

“Này! Người lại phát ngốc cái gì thế?” Long Tĩnh Lam hiện giờ đã bình thường lại, nhớ lại chuyện hoang đường vừa rồi, lại cảm thấy buồn bực, vì thế tức giận hỏi Đoàn Quân Nhiên.

“Tĩnh Lam... Người có phải thiên tư khác thường không a? Sao cái kia lại biến hóa được thế? Người có phải là Tôn Ngộ Không không vậy?” Đoàn Quân Nhiên kỳ quái hỏi, sau đó chỉ vào cái thứ trong quần mình, hỏi, “Ta không có bản lĩnh đó a, thật không công bằng...”

Long Tĩnh Lam lấy tay đỡ trán, thật không biết là có nên phát vài cái vào mông y không nữa. “Ách... Ta nói, cái này không liên quan gì đến Tôn Ngộ Không hết... Này! Người qua đây làm gì!”

Long Tĩnh Lam trợn mắt há mồm nhìn Đoàn Quân Nhiên cởi quần cùng ngoại bào của y xuống, sau đó đứng trên nhuyển tháp dạng chân, khí vũ hiên ngang nhìn hắn.

“Tĩnh Lam! Ta cũng muốn bắt chước! Người truyền thụ cho ta mau đi!” Đoàn Quân Nhiên vui vẻ la to.

Long Tĩnh Lam nhìn y như nhìn quái vật, nhưng cũng nhanh chóng híp mắt lại, cười xấu xa một cách nguy hiểm, “Người thật muốn học?”

“Đương nhiên đương nhiên! Nào có đạo lý người biết ta lại không chứ!” Đoàn Quân Nhiên rất hùng hồn nói, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt tà ác của Long Tĩnh Lam.

...

“Ồ...”

Đoàn Quân Nhiên hiện giờ đã thấy hơi hối hận. Tại sao nói và làm lại khác nhau đến vậy chứ? Hiện giờ y ngồi trên ghế thái sư, phía sau là Long Tĩnh Lam. Ngoại trừ cái áo, phía dưới y chẳng còn mặc gì. Long Tĩnh Lam với bàn tay to lớn trước, vuốt ve nơi mới thành thực của y, ‘truyền thụ võ công’ cho kẻ chưa trải sự đời Đoàn Quân Nhiên...

“Tĩnh Lam... Này... Thật kỳ quái a...”

Đoàn Quân Nhiên thở không xong, đứt quãng nói. Y hoàn toàn không rõ, sao tim mình đập càng lúc càng nhanh chứ? Hơn nữa còn nóng quá a...

Long Tĩnh Lam cười cười, lừa y, “Có phải tim đập nhanh vô cùng đúng không? Còn rất nóng nữa?” Thỏa mãn thấy Đoàn Quân Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Đương nhiên, học võ công là phải như vậy đó. Ta đang giúp người đả thông kinh mạch, đương nhiên là phải vậy rồi.”

[Tác giả: ta nói tiểu Long người cũng quá đen tối rồi đó, người còn dám nói là đả thông kinh mạch nữa hả...]

“Nha.” Đoàn Quân Nhiên gật gật đầu, trong đầu y bây giờ đã đặc như tương hồ, hơn nữa y dần cảm thấy tương hồ sắp sửa chảy khét đến nơi, vì thế y liền báo cáo cho Long Tĩnh Lam, “Tĩnh Lam, ta cảm thấy... Đầu óc của ta giống như biến thành một mớ mề tuyến quấn chặt vào nhau!”

Long Tĩnh Lam thiếu chút nữa bật cười, nhưng vẫn phải cố nén, tay lại gia tăng tốc độ. Quả nhiên, Đoàn Quân Nhiên bắt đầu thở gấp, thân thể căng cứng.

“Thả lỏng một chút.” Long Tĩnh Lam dịu dàng hôn lên lỗ tai cùng khuôn mặt Đoàn Quân Nhiên, thỏa mãn thấy khuôn mặt nhỏ của y trở nên đỏ bừng, lưu quang trong mắt xoay chuyển, tựa như có thể chảy nước bất cứ lúc nào, trong cực kì đáng yêu!

“Ngô, ngô, Tĩnh Lam... Ta thật là khó chịu... Ta thật sự rất khó chịu, trong đầu không có cái gì ... Ai nha nha! Người nói ta sẽ không trở thành si ngốc chứ?”

Long Tĩnh Lam nghĩ thầm: Đồ ngốc nhà người, có cách si ngốc xa lắm đâu... Nhưng vẫn cứ tiếp tục lừa gạt, “Lập tức tốt thôi, hảo hảo tử, tiếp tục kiên trì một chút!”

“Tĩnh Lam, trước mắt ta có thiệt nhiều đốm nhỏ nha... Cứu cứu ta! Cầu người! Cầu người!” Đoàn Quân Nhiên đã đến điểm cực hạn, nhưng y lại hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ có thể vội vàng kêu Long Tĩnh Lam, ánh mắt mê mang mở lớn, lại giống như không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Long Tĩnh Lam vốn là muốn cho y chấm dứt như bình thường, nhưng nhìn thấy gương mặt cực kì đáng yêu kia, lại còn biểu tình mê người kia nữa, bỗng nhiên nổi lên ác ý, thật sự muốn chọc cho y khóc lên... Vì thế tay khẽ dùng sức, Đoàn Quân Nhiên vốn đã căng cứng cả người lập tức nảy bật lên, bất an vặn vẹo thét chói tai, “Không! Không!”

Nhưng Long Tĩnh Lam vẫn không chịu buông tha y, bắt đầu lấy tay tra tấn y. Đoàn Quân Nhiên chưa từng trải qua chuyện này, sao có thể chịu được, bị làm vài lần đã khóc lớn, nước mắt ào ào rơi xuống, mồ hôi ướt cả thái dương, càng thêm kiều diễm vô cùng. Long Tĩnh Lam mê muội với biểu tình làm say lòng người, thấy thế nào cũng không đủ.

Mãi cho đến khi Đoàn Quân Nhiên khóc thở không ra hơi, cả người không chút khí lực, Long Tĩnh Lam mới giúp y giải phóng. Đoàn Quân Nhiên hét lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

11. Chương 11

Thời gian trôi qua nhanh như bay, nháy mắt đã tới đầu tháng sau. Đoàn Quân Nhiên hưng trí bừng bừng đã sớm chuẩn bị xong xuôi con điều. Sáng sớm hôm sau đã sôi nổi chạy đến thượng thư phòng, ồn ào ầm ĩ bắt Long Tĩnh Lam xuất cung đi chơi, thấy Long Tĩnh Lam chuẩn bị coi thường mình liền liên tiếp la to.

“Tĩnh Lam! Tĩnh Lam! Lễ hội thả điều! Con điều lớn lắm nha!”

“Điều! Điều! Lễ hội thả điều! Thật lớn thật lớn thật lớn nha Tĩnh Lam!”

...

Cuối cùng, Long Tĩnh Lam thật sự bị y ầm ĩ đến hết cách, bắt đắc dĩ ngẩng đầu lên, lập tức ngây dại, sau đó nhìn Đoàn Quân Nhiên ngây ngô cười với mình, sau lưng bỗng nhiên có cảm giác gai gai.

Long Tĩnh Lam ho một tiếng, hớp ngụm trà, kéo dài giọng, “Ai... Hoàng thượng, ngài đây là ăn mặc kiểu gì thế?”

Đoàn Quân Nhiên nhìn lại mình, cảm thấy chẳng có gì là không ổn. Quần đùi ngắn màu trắng, trên đó có thêu mấy quả táo; áo ngắn màu trắng, trên đó thêu mấy quả chuối tiêu; còn thêm đôi giày nhỏ cũng màu trắng, trên đó cũng thêu một đồng ô mai. Trong tay còn cầm một con điều giấy, nhìn qua còn lớn hơn cả y...

“Khụ! Bộ y phục này của người quá bắt mắt, nên đổi lại bộ khác bớt thu hút hơn đi.” Long Tĩnh Lam dè dặt ý muốn nổi lửa, bình tĩnh nói những lời này xong lại cúi đầu xem tấu chương, không để ý tới y.

“Ồ...”

“Ta nói Đoàn Quân Nhiên a! Người đừng có động tí lại khóc! Người có biết nước mắt của nữ nhân chảy nhiều quá sẽ không hiệu quả nữa không!” Long Tĩnh Lam không thể nhịn được nữa vỗ bàn đứng dậy.

“Nhưng người ta là nam nhân a!” Đoàn Quân Nhiên xoa xoa eo, không phục cãi lại, thấy đỉnh đầu Long Tĩnh Lam lại có một làn khí gì đó thoát ra.

“Uy! Tĩnh Lam? Trên đầu người có hơi nước kia...” Đoàn Quân Nhiên hảo tâm nhắc nhở hần.

“Đừng nói sang chuyện khác!” Long Tĩnh Lam lại vỗ cái bàn, rống lên, “Không được khóc! Là nam nhân thì càng không được khóc!”

“Tại sao là nam nhân thì lại càng không được khóc?” Đoàn Quân Nhiên bĩu môi không phục.

“Chỉ có nữ nhân mới khóc sụt sùi, nam nhi có lệ cũng không dễ rơi, người có biết không?!” Long Tĩnh Lam phát hiện Đoàn Quân Nhiên bây giờ đúng là càng lúc càng không dễ quản, phát phát tay xua Đoàn Quân Nhiên, “Được rồi, tóm lại là mau trở về thay bộ y phục khác đi, nếu không thì đừng nghĩ đến chuyện ta đi cùng người!”

“Tĩnh Lam, nam nhi có lệ không dễ rơi, mà là lúc nào cũng trút được một xô lớn!”

“...”

Long Tĩnh Lam đã không biết nên trưng cái vẻ mặt gì ra nữa, trầm mặc thật lâu mới hỏi y, “Ai dạy người như vậy?”

Đoàn Quân Nhiên mặt mày rạng rỡ, vui vẻ nói, “Thái phó đại nhân a!”

Long Tĩnh Lam gật gật đầu, dùng ngón giữa đè huyết thái dương, tự nói với mình: đây là thực tế, Đoàn Quân Nhiên vĩnh viễn bất tài, có ngu ngốc thêm nữa cũng không sao, thật sự không sao, thật sự không sao cả...

Long Tĩnh Lam đang tiến hành xây dựng tư tưởng trong đầu, một lúc sau mới trầm giọng nói, “Hoàng thượng, hôm nay không đi chơi điều, ngài quay về Quốc Tử Giám cho ta, chép sách đi, không thu được đủ mười lần thì không được ăn cơm!”

...

“Ô...Tĩnh Lam! Thật không có lương tâm a! Nhân lúc ta thanh xuân mơn mớn ngây thơ đùa bỡn thân thể ta a! Còn, còn không đưa ta đi chơi điều!”

“Cái gì! Ta khi nào thì...”

“Người còn bội tình bạc nghĩa! Chơi chán thân thể ta liền bắt ta đi học bài!”

“Đoàn Quân Nhiên, người im miệng cho ta!”

“Oa! Sao mạng ta lại khổ thế này a!”

Long Tĩnh Lam lại dùng ngón giữa đè huyết thái dương, hẩn nhẩn mắt lại, cảm thấy bây giờ mình nên tự giác viết đơn xin xuống địa ngục trước thời hạn nộp cho Diêm Vương đi, đỡ mất công đầu trâu mặt ngựa phải chạy lên đây một chuyến...

*

Kết quả cuối cùng là: Long Tĩnh Lam bị bắt đồng ý ngày hôm nay lập tức ra ngoài đến lễ hội thả điều. Hai người rút cuộc ngồi trên mã xa lộc cộc đến vùng ngoại ô; Bùi đại thị vệ trưởng của chúng ta đương nhiên cũng phải tung tăng theo sau.

Đoàn Quân Nhiên cảm thấy rất mới mẻ, vén màn lên xem hoa hoa cỏ cỏ bên ngoài, cái miệng nhỏ vui đến không khép lại được; có mỗi Long Tĩnh Lam buồn bực đến cực điểm nhìn đã lâu, vẫn phải mở miệng hỏi y, “Nhiên Nhiên, người nói đùa bỡn thân thể là có ý gì?”

Đoàn Quân Nhiên nháy nháy đôi mắt thuần khiết mấy cái, sau đó bỏ nhào vào người Long Tĩnh Lam, bắt đầu cù cù cho hắn nhột, sau đó cười nói, “Ai da, là ta đùa bỡn thân thể Tĩnh Lam cơ.”

“...”

“Uy! Tĩnh Lam? Trên đầu của người lại có hơi nước kia!”

“...”

“Oa! Ta chưa nói sai cái gì, là hơi nước thật mà! Ô! Sao người lại đánh mông ta?!”

Ngồi trên con ngựa cao to, Bùi Phi nghe trong xe ngựa truyền đến tiếng thét chói tai của Đoàn Quân Nhiên, bắt đầu dĩ lắc đầu, lẩm bẩm: “Là lá la, Hoàng thường ngồi trong xe, không nghe tiếng ngựa hí, chỉ nghe tiếng ngài khóc. Hỏi ở đâu, hỏi nhớ lại chỗ nào? Cũng chẳng nghĩ, cũng chẳng nhớ. Sáng nay thấy tướng quân, tướng quân đánh đòn, cái mông bị đánh đau, nơi chốn đều nở hoa...”

[18: Cái này chắc là câu hát nghêu ngao của anh thị vệ. Thông cảm cho ta văn ngu chữ dốt, chỉ làm được đến thế, không thành văn thành điệu gì cả. Nguyên văn em nó đây, ai có cách dịch khác thì báo ta nhé TT^TT , , , . , ? , . , , , ...]

Đánh mông Đoàn Quân Nhiên xong, Long Tĩnh Lam trong xe ngựa cuối cùng cũng thở một hơi, mặt âm trầm hỏi Đoàn Quân Nhiên “...Ai dạy người nói thế?”

Đoàn Quân Nhiên oan ức nói, “Chính là hôm người dạy ta võ công, ta ngắt đi đó. Sau khi tỉnh lại, Đào Tử cùng Lê Tử nói cho ta biết, các nàng nói chỉ cần ta nói câu đó, người chắc chắn sẽ đồng ý ra ngoài chơi với ta.”

[19: Vâng, ai không nhớ võ công anh tướng quân dạy em là gì thì xin xem lại $\neg \cup \neg$]

Long Tĩnh Lam thầm rửa xả trong lòng: tại sao bên cạnh mình đều là loại người thế này a!!!

Long Tĩnh Lam với vẻ mặt tức giận cùng Đoàn Quân Nhiên với cái miệng méo xệch cuối cùng tới vùng ngoại ô thả diều. Bùi Phi đã tới trước, sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, mời Hoàng thượng xuống xe. Đoàn Quân Nhiên gọi, “Nha, sử quan, mở cửa xe ra đi!”

Long Tĩnh Lam còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy sử quan từ chỗ đối diện phía dưới chui ra, thần sắc bình tĩnh đi mở cửa xe.

“Đợi một chút! Y chui vào xe này từ bao giờ?” Long Tĩnh Lam quả thực cũng không có từ ngữ nào nói nổi. Tại sao đám thủ hạ dưới trướng Đoàn Quân Nhiên đều là đám gia hỏa xuất quỷ nhập thần, đầu óc không bình thường a!!!!

“Hử? Y đã an vị ở chỗ đó ngay từ đầu mà.” Đoàn Quân Nhiên trả lời mà không hiểu ra sao, nhìn Long Tĩnh Lam đang khiếp sợ, vẫn cứ bình tĩnh nói, “Không phải lúc nào y cũng đi theo ta sao? Người cũng không phải không biết a.”

“Chỗ đó là thế nào? Rõ ràng là trộm tránh mặt mới ngồi dưới đó!” Long Tĩnh Lam bị người phát hiện chuyện riêng tư thì rất khó chịu, ai ngờ câu tiếp theo của Đoàn Quân Nhiên làm hắn muốn thổ huyết.

“Nhưng mà y thích ngồi ở chỗ đó mà. Sử quan không cần nhìn, chỉ cần nghe thanh âm là có thể lặng lẽ ghi nhớ rồi, sau đó trở về sẽ ghi chép lại; tựa như lần trước người dạy ta võ công ấy, y cũng ở dưới ghế nghe vậy, sau đó lúc về thì ghi lại.”

Đoàn Quân Nhiên cười nói, kinh ngạc phát hiện trên đầu Long Tĩnh Lam lại toát ra luồng khí, y lo lắng hỏi, “Tĩnh Lam? Người thật sự không có chuyện gì sao? Sao lại cứ bốc hơi nước thế? Chẳng lẽ trên đầu người có giấu cái nồi hơi à?”

“Y ghi hết tất cả?” Long Tĩnh Lam xanh mặt, quyết định lát nữa sẽ tính sổ với Đoàn Quân Nhiên sau, giờ phải giết được tên sử quan này đã.

“Y không ghi cái gì cả, không phải chỉ ghi là ‘Phụ chính vương bạo lực, đánh mông Hoàng thượng.’ thôi sao?” Đoàn Quân Nhiên cãi lại, “Trước kia ghi tội cũng nhiều lắm a, theo thống kê của sử quan, những lời ghi tội này cũng hơn 800 rồi đó!”

Long Tĩnh Lam cắn răng, nhưng vẫn cứ phải chịu đựng, “Ta không phải hỏi cái đó! Ta hỏi... Lần đó... Chuyện dạy võ công cho người...”

“Àn? Nga, ta quên rồi. Sử quan, đưa sổ cho Tĩnh Lam xem.”

Đoàn Quân Nhiên ra lệnh, sử quan lập tức trình sổ lên. Long Tĩnh Lam vươn tay, lòng như lửa đốt lật đến bản ghi chép hôm đó, phát hiện viết đơn giản:

Long Tĩnh Lam không thể nhịn được nữa, bạo phát, điên cuồng hét lên, “Ý đồ bất chính? Cái gì gọi là ‘ý đồ bất chính’?!”

Đứng ngoài cửa xe ngựa chờ đến mức chân tê rần, Bùi Phi cảm thán: tướng quân, ngài không kêu thì không sao, bây giờ tất cả cấm vệ quân nghe thấy hết rồi đó...

Vì thế, vào ngày hội thả diều năm Đoàn Quân Nhiên 16 tuổi, Long Tĩnh Lam nhận lấy đả kích trước nay chưa từng có ...

...

Xuống xe ngựa, đã có rất nhiều đôi tình nhân đang chơi diều. Đoàn Quân Nhiên mặc bộ y phục đáng chú ý vui vẻ cầm lấy con diều cực lớn của y, bắt đầu chạy đông chạy tây. Thời gian còn lại, Long Tĩnh Lam gần như không nói câu nào, cũng chẳng để ý đến Đoàn Quân Nhiên, mặt mày lạnh lùng ngồi trên ghế, dùng ánh mắt sắc như dao xét tới xét lui như muốn ám sát sứ quan đang vừa chạy vừa ghi...

Đoàn Quân Nhiên chơi vui, cũng quên luôn chuyện Long Tĩnh Lam mất hứng. Y chạy nhảy, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. Nhưng y lại vừa chạy vừa nhay, lúc nào cũng giữ hình ảnh duyên dáng, cho nên con diều kia vẫn chỉ mãi bị kéo lê trên mặt đất...

Cuối cùng Đoàn Quân Nhiên thật sự chạy không nổi nữa, ném con diều lại cho Bùi Phi, sau đó tình hình biến thành một đám cấm vệ quân mặc thường phục kéo con diều chạy loạn khắp nơi...

.

Lúc này, sử quan rất nghiêm túc ghi lại lời bình luận của một nhóm tình nhân bình dân:

“Sao lại thế này a? Sao một đám nam nhân lại đến đây chơi diều thế?”

“Ai, có phải không biết tập tục này, cứ nhảy vào góp vui không vậy?”

“Ta thấy không phải đâu, bọn họ đều mặc y phục của người Đại Lý a, sao lại không biết được chứ?”

“Chẳng lẽ bọn họ... Yêu thích nam sắc?”

“Đừng nói lung tung, cho dù là yêu thích nam sắc cũng không thể cả đám nam nhân giúp một nam nhân thả diều a!”

“Vậy người nói đây là chuyện gì a?!”

“Ta thấy... Bọn họ nhất định là đám lưu manh đó!”

...

“Vậy người nhìn người xem, người thiếu niên mặc bạch y cùng với hắc y nam tử ngồi trên ghế kia, hai người bọn họ ăn mặc hoa lệ, lại có người hầu hạ, nhất định là thiếu bang chủ với trưởng lão của đám lưu manh kia đó!”

Sử quan nhất nhất ghi chép lại:

*

Vật lộn một lúc lâu, rốt cuộc diều cũng bay lên được, các thành viên của hội lưu manh đều té ngã, chỉ còn mỗi Bùi Phi cười ngây ngô, cầm dây diều đi đến đưa cuộn dây diều cho Đoàn Quân Nhiên, khờ ngốc nói, “Thiếu gia, chúng ta cuối cùng cũng thả diều lên được...”

“Thiếu gia!”

“Di? Sử quan, khanh có chuyện gì?”

“Bùi đại nhân té xỉu.”

“Đừng động y, oa! Mau ghi lại cho trẫm, trẫm tự mình làm ra được con điều siêu lớn siêu nặng, vậy mà vẫn có thể bay được lên trời! Ha ha! Trẫm thật sự là quá vĩ đại!” Đoàn Quân Nhiên la to, tự khen mình.

Long Tĩnh Lam dùng tay che nắng, nhìn con điều trên trời. Nhìn một hồi, miệng há ra, hồi lâu sau mới hỏi Đoàn Quân Nhiên, “Người làm cái gì trên con điều đó vậy?”

Đoàn Quân Nhiên đắc ý nói, “Không có gì! Không có gì! Chỉ là may một cái túi trên điều, trong đó để một cái màn thầu thôi.”

“Vì sao lại để màn thầu lên đó?” Long Tĩnh Lam thấy không hiểu nổi.

“Cái màn thầu đó là tâm ý của ta mà!” Đoàn Quân Nhiên có chút thẹn thùng nói, “Ngày đó ta ở Quốc Tử Giám nghe lão Thái phó nói, con điều mang theo tâm ý của mình là sẽ thành hiện thực, cho nên ta muốn viết tâm ý của mình. Vốn là muốn tìm tờ giấy viết cơ, nhưng mà lúc đó trong tay ta vừa lúc lại có cái màn thầu, thế là đành phải viết trên đó vậy.”

Long Tĩnh Lam nghĩ thầm: người thật đúng là tham ăn vô cùng, đi Quốc Tử Giám học bài cũng không quên mang theo màn thầu...

“Ai nha! Điều thật cao a! Tâm ý của ta nhất định có thể thực hiện!” Đoàn Quân Nhiên nhìn thấy con điều càng bay càng cao, vỗ tay khen, sau đó lấy con dao nhỏ ra, cắt đứt dây điều, thỏa mãn vô cùng nhìn con điều lớn kia rơi thẳng xuống đất...

Lại chơi thêm một lát, đám người Đoàn Quân Nhiên dùng cơm ngoài trời. Đám cấm vệ quân mệt tướng chết cũng dần dần đã khôi phục thể lực. Ngay khi mọi người chuẩn bị khởi hành hồi cung, một thanh âm dễ nghe chen vào, “Nha, màn thầu của ai đây? Trên này còn có chữ nữa này!”

Đoàn Quân Nhiên quay phắt đầu lại, hai mắt đăm đăm, chỉ thẳng vào người kia, “Đưa màn thầu cho ta!”

Y vừa nói, Long Tĩnh Lam cũng thấy người kia, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lẩm bẩm: “Lại là... Thần Tài?”

“Không được đọc! Không được đọc!” Nhìn người kia muốn đọc chữ trên màn thầu, Đoàn Quân Nhiên gấp đến độ chân.

“Tĩnh Lam! Xin người tiếp tục có ý đồ bất chính với ta lần nữa đi!” Thần Tài cười xấu xa, dùng thanh âm lớn nhất đọc to...

12. Chương 12

Phản ứng kế tiếp của Đoàn Quân Nhiên là nhảy bổ lên, nhảy mắt đánh cho cái gã Thần Tài mi thanh mục tú kia thành đầu heo, thật sự là thê thảm vô cùng. Mà đám hộ vệ đi theo sau Thần Tài chỉ đưa mắt nhìn nhau, không dám đi lên hỗ trợ.

Sử quan không hổ là tùy tùng tri kỷ nhất bên cạnh Đoàn Quân Nhiên, lập tức nhanh nhẹn ghi vào sổ:

...

Mà trên thực tế, Long Tĩnh Lam tức giận, hậu quả mới là nghiêm trọng nhất.

Trở lại trong cung, Đoàn Quân Nhiên bắt đầu chạy theo Long Tĩnh Lam, không ngừng giải thích, “Tĩnh Lam! Tha ta đi mà, kỳ thật ta không có ý đó đâu, không phải ta cố ý hại người bị cấm vệ quân làm thành trò cười đâu mà...”

Long Tĩnh Lam lạnh băng phụng phịu, không để ý tới y. Đoàn Quân Nhiên gấp đến độ không biết làm thế nào mới tốt, vô đầu bứt tai, “Ai nha! Điều là tên hỗn đản nào đó ăn càn nói bậy, người đừng giận ta a! Ta làm sao nghĩ được màn thầu lại bị hấn nhặt được... Với lại đám gia hỏa cấm vệ quân kia cũng không dám nói ra ngoài đâu, người đừng để ở trong lòng.”

Long Tĩnh Lam tìm cái ghế ngồi xuống, Đoàn Quân Nhiên lập tức bưng trà nước tới. Long Tĩnh Lam uống một ngụm trà, Đoàn Quân Nhiên lập tức cầm quạt lên giả bộ phe phẩy mấy cái, thuận tiện trưng ra khuôn mặt tươi cười cực chân chó.

“Ta nói Tĩnh Lam a, người đừng có nhỏ mọn vậy mà. Ta đã xin lỗi rồi mà, sao người vẫn không chịu để ý đến ta a...” Đoàn Quân Nhiên cô đơn nói, lông mi thật dài hạ xuống, điềm đạm đáng yêu.

“Ai nói ta tức giận?” Long Tĩnh Lam phụng phịu nói, làm Đoàn Quân Nhiên hoảng hồn, nghĩ thầm, không phải là Long Tĩnh Lam giận quá hóa điên, thần kinh có vấn đề rồi chứ?

“Tĩnh Lam tốt a, người tức giận thì cứ tức giận a, tha hồ giận, giận cho hết đi, ngàn vạn lần đừng giấu trong lòng, ai nha! Nghe ngự y nói, tức giận giấu trong lòng sẽ sinh bệnh nặng, người mau tức giận đi, mau tức giận!”

Long Tĩnh Lam nhìn đến tận bây giờ, thật sự cảm thấy mình mà cứ ở bên Đoàn Quân Nhiên thì không ghen chết cũng bị nội thương đến chết. “Ta thật sự không tức giận. Không phải người nói muốn ta có ý đồ bất chính với người lần nữa sao? Tốt, ta thực hiện nguyện vọng của người ngay đây.”

Long Tĩnh Lam nói xong, bắt đầu lột y phục của Đoàn Quân Nhiên, hù cho Đoàn Quân Nhiên trốn qua một bên, lắp bắp nói, “Cái đó, cái đó chỉ là ta nghĩ thế thôi, lúc làm rất khó khăn a... Ha, hôm nay coi như xong rồi nhé, người coi như ta nói nhảm, nói nhảm thôi a!”

“Như vậy sao được? Đây không phải là tâm nguyện của Hoàng thượng ngài sao? Vì thần dù có thể nào cũng phải thực hiện chứ. Làm thần tử của vua, nói sao cũng không thể để Hoàng thượng thất vọng được.” Long Tĩnh Lam nói xong, lại ôm ngang người Đoàn Quân Nhiên, không để ý đến sự phản đối của y, ném y lên long sàng.

“Uy! Uy! Uy! Người, người, người cũng quá...” Đoàn Quân Nhiên không biết thế nào, chỉ cảm thấy Long Tĩnh Lam rất không bình thường, trong lòng còn có cảm giác sợ hãi khó hiểu.

“Ít lắm nhá! Mau cởi y phục ra!” Long Tĩnh Lam đen mặt rống lên.

Đoàn Quân Nhiên ủy khuất cởi từng món từng món, cuối cùng chỉ còn lại mỗi tiết khố màu trắng, mắt Long Tĩnh Lam càng mở to, đột nhiên cảm thấy là lạ, sờ sờ, hóa ra là chảy máu mũi...

Long Tĩnh Lam chán nản, cũng không phải chưa nhìn thấy bao giờ, sao lại chảy máu mũi a! Nhưng vẫn cứ giả vờ trầm tĩnh, bình tĩnh nói, “Khụ! Tốt lắm, chính người làm.”

Đoàn Quân Nhiên nháy mắt mấy cái, không rõ, sau đó chu cái môi nhỏ nhỏ cong cong lên, “Tĩnh Lam, ta muốn người cùng ta làm cơ!”

Long Tĩnh Lam ngửa đầu, hõn đản! Lại chảy máu mũi rồi!

“Tự người làm! Nhanh lên!”

Long Tĩnh Lam lấy khăn tay bịt mũi, sau đó giả vờ hung dữ trừng Đoàn Quân Nhiên, đe dọa y. Nhưng mà đối với biểu hiện vô cùng đáng yêu của nơi phía dưới Đoàn Quân Nhiên, hắn thật ra cũng chờ mong lắm lắm a...

Nhưng mà Đoàn Quân Nhiên hình như là lại làm cho tướng quân đại nhân của chúng ta thất vọng rồi.

.

“Có một ngày, tiểu miêu gặp được tiểu thỏ tử, hỏi tiểu thỏ tử: “Hôm nay thỏ tử ăn cơm chiều chưa thế?””

“Tiểu thỏ tử nói: “Chưa nha, cà rốt của thỏ tử ăn hết rồi, đói quá nga!””

“Tiểu ô quy hảo tâm nói: “Vậy thỏ tử tới nhà ô quy đi, ô quy mời thỏ tử ăn nha.””

“Tiểu thỏ tử cao hứng nói: “Thật tốt quá, tiểu ô quy, thỏ tử yêu ô quy nhất!””

.

Đoàn Quân Nhiên cầm trong tay con rối do Đào Tử và Lê Tử may cho, mùi thơm lừng cả phòng. Long Tĩnh Lam bên cạnh đã trợn tròn cả mắt.

Không biết khi nào thì xuất hiện sử quan ngồi ở góc giường, huy động bút lông, loay hoay ghi lại câu chuyện về cuộc sống của Đoàn Quân Nhiên, thuận tiện còn nhắc nhở một chút, “Hoàng thượng! Nên cho tiểu sơn đương xuất hiện đi!”

“Chờ một chút! Người xuất hiện từ lúc nào a?!” Long Tĩnh Lam vừa nhìn thấy sử quan, trong mắt lập tức phùng phùng ngọn lửa, hận không thể bắt y làm thành lợn sữa nướng!

“Nga, lúc nào hạ quan cũng đi theo Hoàng thượng mà. Sử gia vô nhất tự vô xuất sử (không có chữ, không làm quan), đây là tín điều (điều đặt ra để tin/làm theo) của kẻ làm sử quan như hạ quan. Hoàng thượng! Tiếp theo nên có đại hôi lang!” Sử quan cẩn trọng, tận chức tận trách như thế, thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào...

Long Tĩnh Lam hít sâu một hơi, mắt đảo quanh mấy lần, đầu óc chợt lóe sáng, nghĩ được cái gì đó...

“Nhiên Nhiên, người đang chơi cái gì thế?” Long Tĩnh Lam ôn hoà nhã nhặn hỏi.

“A? Không phải người bắt ta tự mình chơi sao? Hay quá hay quá, Tĩnh Lam cũng tới chơi với ta nha. Nào, Tĩnh Lam đến sắm vai tiểu hổ tử...”

Đoàn Quân Nhiên cười hì hì kéo Long Tĩnh Lam đến trên giường, sau đó đưa cho hắn một con rối thỏ nhìn ngốc cực kì, lộ ra nụ cười đặc biệt thuần khiết.

“Nhiên Nhiên, ta thấy sắc mặt sử quan không tốt lắm, không bằng ta với người chơi, để y đi tìm ngự y xem thử, được không?” Long Tĩnh Lam hí mắt, nói bóng nói gió.

“Được chứ! Sử quan mau đi đi! Tĩnh Lam, chúng ta tiếp tục chơi nga!” Đoàn Quân Nhiên vung tay lên, sử quan thuận theo lui ra. Long Tĩnh Lam nhìn bóng lưng y, trong lòng hắc hắc cười đến là vui vẻ.

“Tĩnh Lam! Người nói đi! Tiểu miêu mẽ tới tìm người chơi đó!” Đoàn Quân Nhiên nói với Long Tĩnh Lam đang thất thần, vội vàng nhắc nhở hắn.

Long Tĩnh Lam lấy lại tinh thần, đáp lại, “Nga, tiểu miêu mẽ tới tìm ta chơi... Cái gì? Tiểu miêu mẽ? Tìm ta... Chơi?”

*

Sử quan trật tự ngồi trong chẩn thất (phòng khám) riêng trong thái y viện. Ngự y bưng lên cho y một ly trà, sử quan khoát tay, “Không cần phiền toái, nhanh xem bệnh đi, xem xong ta còn phải về ghi chép nữa.”

Ngự y gật gù đầu nói, “Huynh không cần phải gấp, ta xem bệnh cho huynh bao tốt luôn, huynh uống chén trà trước đi.”

Sử quan bắt đầu uống xong chén trà, thấy ngự y cười cười với mình mà ngập đầy tà khí, liền hỏi hắn, “Huynh cười cái gì?”

Ngự y bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười kia cũng dị thường tà khí. Hắn cười nói, “Đại nhân, sắc mặt huynh quả thật không tốt a, ta tới xem cho huynh nhé.”

Nói xong, ngự y đã đi qua, vén cổ áo sử quan ra, lộ ra làn da trắng như tuyết bên trong. Y khẽ mỉm cười, nói, “Nha! Làn da vừa non vừa mềm nha, cảm giác khi sờ không tồi nha!”

“Cần rõ!” Sử quan đứng lên, hất tay ngự y ra, lạnh lùng nói, “Xin huynh tự trọng đi. Nếu không có việc gì, ta xin phép về trước.”

Sử quan nói chân đã bước đi. Nhưng chưa được hai bước, y phát giác toàn thân vô lực, trước mắt tối sầm. Y cảm thấy có người ôm mình từ phía sau, sau đó bên tai lại vang lên âm thanh khùng bố của ngự y, “Huynh cho là huynh còn có thể đi sao?”

Bóng tối không thể ngăn cản cứ thế ập đến, sử quan nghiêm túc chuyên nghiệp lâm vào nguy cơ trước nay chưa có...

*

Long Tĩnh Lam hai mắt đăm đăm, giật mình nhìn đồng rỗi bày đầy trên giường, tiếp tục nhìn Đoàn Quân Nhiên đã trần trụi đến mức không thể trần trụi hơn được nữa, không khỏi mắng, “Ta điên rồi có phải không? Chơi mấy thứ này để làm chi...”

Bởi vì cái gọi là tâm động không bằng hành động, Long Tĩnh Lam không chút do dự ấn Đoàn Quân Nhiên xuống, sau đó lại nhào qua hôn lên mặt y. Chỉ hôn được một lát, hần phát hiện Đoàn Quân Nhiên mở to hai mắt, giống như oa oa không biết tí gì, ánh mắt ngây thơ trong sáng kia vẫn cứ chăm chú nhìn mình.

Long Tĩnh Lam chần chờ một chút, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục. Hần vuốt ve làn da bóng loáng của Đoàn Quân Nhiên, chậm rãi hôn xuống cổ, xương quai xanh, cuối cùng di chuyển đến nụ hoa hồng nhạt kia. Trong suốt quá trình, Đoàn Quân Nhiên không hề phát ra bất kì thanh âm nào, nhưng khi Long Tĩnh Lam vươn tay muốn bỏ đi tiết khớp, y lại vươn bàn tay nhỏ nhoi ra nắm lấy tay hần.

Long Tĩnh Lam ngẩng đầu, thấy đôi mắt trong sáng của Đoàn Quân Nhiên giờ đã mê mang nhìn mình, sợ hãi nói, “Tĩnh Lam... Ta hơi sợ.”

Nhìn thấy đôi mắt vô tà như oa oa mới sinh này, bên trong như có thể nhìn thấy đáy, trong vắt như nước hồ, tỏa ra tinh quang dịu dàng, không có tí mảy may tạp chất, Long Tĩnh Lam bỗng thấy đau lòng, đột nhiên cảm thấy mình không thể làm được gì nữa...

Đoàn Quân Nhiên thích hần, cái này thì Long Tĩnh Lam hiểu được; nhưng y còn chưa quen, còn chưa đến tuổi hiểu được ái tình là gì; nếu bây giờ mình thật sự thương y thì phải trân trọng y, không nên hái trái còn non nớt ngày ngọ này.

Long Tĩnh Lam đã biết được tâm ý mình từ lâu, hần thật sự yêu Đoàn Quân Nhiên, cho nên đợi rất nhiều năm, nhưng bây giờ còn không phải lúc. Hần muốn cho Đoàn Quân Nhiên chậm rãi thích ứng, để cho y hiểu được yêu, hiểu rằng chấp thuận, hiểu ý nghĩa khi cả thể xác lẫn tinh thần kết hợp với nhau.

Hần để cho y lựa chọn ái tình, lời hứa, cũng là quyết định của y.

Nếu không, đến lúc y hiểu được tất cả, sẽ là chuyện không công bằng với y. Vì như vậy là không quý trọng y, cũng không tôn trọng phần tình cảm này.

Long Tĩnh Lam nghĩ, hần sẵn sàng chờ đợi, sẵn sàng chờ đợi vì tiểu tử đáng yêu nghịch ngợm kia, cũng như hần đã làm từ trước đến nay vậy...

Đêm hôm đó, Long Tĩnh Lam để Đoàn Quân Nhiên thực hiện nguyện vọng y đã viết trên màn thầu, giúp y giải phóng một lần. Quả nhiên Đoàn Quân Nhiên rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, giống hệt như quả táo đỏ. Long Tĩnh Lam hôn khẽ lên khuôn mặt nhỏ của y, nằm bên cạnh ôm lấy y, dành cho y ánh nhìn đầy dịu dàng. Dù hần không làm gì cả, nhưng trong lòng đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Yêu, không phải là chiếm giữ, mà là thấu hiểu, là tin cậy lẫn nhau, không muốn xa rời; là một loại ăn ý, là hy vọng người yêu lúc nào cũng có thể vui vẻ hạnh phúc.

Đoàn Quân Nhiên cùng Long Tĩnh Lam trải qua đêm nay, càng trở nên thân mật hài hòa hơn. Long Tĩnh Lam đương nhiên là muốn cho Đoàn Quân Nhiên thực sự yêu thương nhưng nhớ mình; mà Đoàn Quân Nhiên lúc nào cũng ừ ừ cạc cạc tựa như cũng hiểu chuyện, tỏ vẻ mình nhất định sẽ nghe lời.

“Tĩnh Lam, ta thật sự sẽ làm một Hoàng đế thật ngoan thật biết điều!” Lúc Đoàn Quân Nhiên mặc long bào, hứa chắc như đinh đóng cột với Long Tĩnh Lam đã mặc xong y phục.

Long Tĩnh Lam cười cười không nói, nghĩ thầm: lịch đại các triều đại, chắc chỉ có mỗi mình ngươi là muốn làm Hoàng đế ‘thật ngoan thật biết điều’ thôi.

.

Khi Long Tĩnh Lam cùng Đoàn Quân Nhiên đến hậu điện, hai người chia tay. Long Tĩnh Lam nghiêm túc dặn dò Đoàn Quân Nhiên, “Nhiên Nhiên, hôm nay gặp sứ thần Thiên triều là việc rất quan trọng, cần phải chú ý nhiều hơn. Chúng ta nhất định phải kí kết hiệp nghị hòa bình với Thiên triều, ngươi phải ngoan ngoãn, đừng gây chuyện.”

Đoàn Quân Nhiên quả nhiên ngoan ngoãn gật đầu, vẫn còn bộ dáng chưa tỉnh ngủ, ánh mắt hồng hồng hết như con thỏ nhỏ. Lòng Long Tĩnh Lam bỗng nhiên mềm hẳn, hẳn vươn tay, kéo Đoàn Quân Nhiên qua, nhẹ nhàng hôn khẽ lên cái trán trắng mịn, ôn hòa nói, “Ngonan.”

Đoàn Quân Nhiên nở nụ cười ngây ngô tươi như hoa hướng dương, làm tư thế chiến thắng với hẳn rồi mới hoạt bát đi mất. Long Tĩnh Lam nhìn bóng lưng nho nhỏ màu vàng của y, trong lòng cảm nhận được sự ấm áp và hạnh phúc quanh quanh.

Dọc đường, Đoàn Quân Nhiên trong lòng lẩm nhẩm: phải nghe lời, phải ngoan ngoãn nghe lời. Chờ đến khi y ngồi trên long ỷ, đối diện với quần thần, câu mà y nghĩ đến nhiều nhất trong đầu chính là: Ta thật đói... Ta muốn ăn cơm!

...

“Tuyên sứ thần Thiên triều tiến diện!” Thị vệ cao giọng, từng cặp sứ giả mặc Hán phục nối đuôi nhau tiến vào. Bọn họ y phục chỉnh tề, hành động đồng nhất, dáng vẻ cao nhã, không khỏi làm cho người ta thấy tôn kính.

Đoàn Quân Nhiên ngồi trên long ỷ, ôm bụng than thở, lẩm bẫm mãi: “Sao sáng sớm hôm nay lại quên lót dạ trước khi thượng triều a? Ngốc quá!”

“Sứ giả Thiên triều yết kiến Hoàng thượng!” Sứ thần lại hô to, Đoàn Quân Nhiên vô cùng buồn chán ngẩng đầu, phất phất bàn tay nhỏ, “Miễn lễ! Miễn lễ! Trẫm thực hoan nghênh Thiên triều... A!!! Tại sao là người... Đại đầu quỳ a!”

“Vậy người là cái gì? Tiểu đầu quỳ?”

“... Người chính là đại đầu quỳ! Đại trư đầu!”

“Cái gì! Ta là đại trư đầu? Còn không phải do người ban tặng đấy à? Cái đồ không biết xấu hổ! Tiểu *** cuồng!”

“Tình dục cuồng cũng không đến phiên người xen vào! Người là tên gia hỏa xấu xa nhất khó coi nhất trên đời này! Còn lâu mới có tư cách nói trẫm!”

“Ta khó coi nhất? Người dám nói đại suất ca Trung Nguyên phích lịch ta đây là xấu? Hai cái lỗ thủng dưới mắt người chỉ là để thở khói phì phì thôi hả?!”

“! @#%^&×”

“×&^%#@!”

“Người là đại đầu heo! Đại nam nhân xấu xí!”

“Người *** cuồng! Mất mũi kém!”

“Mặt của người xấu không gì sánh kịp!”

“Có mặt người kém đến cực điểm ấy!”

“Hừ!”

“Hừ!”

...

Khụ khụ, lão Thái phó hiện tại cảm thấy lâm triều hôm nay thật đúng là nên xin nghỉ bệnh mới đúng... Cả triều văn võ bá quan đã nhìn quen mắt nghe quen tai, chờ tiểu Hoàng đế âm ỉ xong rồi lại tiếp tục hoan nghênh. Bọn họ vừa cầm hạt dưa đậu phộng cắn cắn ăn ăn vừa nhìn xem, cũng bình luận rôm rả với các sứ thần Thiên triều còn lại.

“Thì ra Hoàng thượng Đại Lý các người là như vậy a? Thật là tiểu hài tử hồn nhiên đáng yêu a!”

“Ừ, đúng đó. Không ngờ hoàng tử các người cũng chưa hết tính trẻ con a. Ha ha, xem ra hiệp nghị lần này có hy vọng rồi a.”

“Đúng vậy đó, Hoàng thượng cùng hoàng tử vừa thấy mặt đã hòa hợp với nhau rồi, thật là tốt quá.”

“Ân, tính tình hai người bọn họ thật đúng là hợp nhau nha!”

...

Nhìn hai người trên đài càng âm ỉ càng hung hăng, sứ thần cùng đại thần dưới đài đều hòa hòa khí khí nói chuyện phiếm, vui vẻ cắn hạt dưa ăn đậu phộng...

Long Tĩnh Lam lấy tay nâng đỡ trán, trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại: Đoàn Quân Nhiêncam đoàn với ta... Tại sao lại chỉ có thể duy trì thời gian ngắn như vậy chứ!

13. Chương 13

“Đã nói với người bao nhiêu lần! Người đã cam đoan với ta thế nào?”

Long Tĩnh Lam ngồi ở thượng thư phòng, gương mặt lạnh lùng răn dạy quở trách Đoàn Quân Nhiên, mà Đoàn Quân Nhiên từ lúc hạ triều đã tức đỏ cả mặt, giờ lại không nói một lời, rất là khó chịu.

“Ta nào biết là cái tên kia chứ! Hừ! Dám mắng ta? Thù này không báo không phải quân tử!” Đoàn Quân Nhiên cầm trong tay đùi gà chiên, vừa nhồm nhoàm ăn vừa phẫn hận mắng.

Long Tĩnh Lam nhìn bộ dáng y, không khỏi lắc đầu, thở dài một tiếng, “Quên đi, dù sao người cũng là kẻ không có đầu óc, có nói thế nào cũng bằng thừa.”

“Tĩnh Lam! Sao ngay cả người cũng mắng ta a? Người ta chỉ có quên thôi mà. Được rồi được rồi, đừng nóng giận, như vậy đi, khuya hôm nay ta cùng người chơi rỗi vãi, được không?”

Long Tĩnh Lamtrợn trắng mặt hướng thẳng lên nóc phòng, trong lòng mắng: ai muốn chơi cái kia với người a!

“Sáng hôm nay ta đã bảo các nàng làm thêm cho ta mấy con rối nhỏ đó, nhưng mà vẫn chưa thấy sử quan a, quên mất rồi a... A? Sử quan đâu?”

Đoàn Quân Nhiên chậm chạprốt cuộccũng phát hiện sử quan luôn đi theo bên cạnh mình, một tắc cũng không rời giờ lại không thấy đâu!

Long Tĩnh Lam ho hai tiếng, nói, “Chắc là thân thể thật sự không khỏe rồi, hôm qua không phải ta đã bảo hần đến tìm ngự y xem sao?”

“Nga, vậy thì chờ một chút đi.” Đoàn Quân Nhiên cũng không để trong lòng, nghĩ: cứ để sử quan nghỉ ngơi một chút cũng được.

...

Đoàn Quân Nhiên không phân bua nữa, kéoLong Tĩnh Lam đến ngự hoa viên du ngoạn, hăng hái nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói đặc biệt đáng ghét từ trên đầu truyền xuống, “Ai đó? Đây không phải tiểu sắc lang hoàng đế sao?”

Long Tĩnh Lam kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện lại là Thần Tài! Lúc này đang kim kê độc lập đứng ở trên đỉnh đình, một tay cầm bánh ngọt, một tay cầm hoa quả; cái tư thế đứng kia sao lại quen mắt đến thế cơ chứ!

“Uy! Uy! Uy! Làm sao người lại học trộm! Đáng ghét! Mau xuống dưới cho trộm! Cái tư thế này là trộm phát minh!” Long Tĩnh Lam còn chưa nói gì, đã nghe thấy Đoàn Quân Nhiênhét lên âm ỉ. Nghiêng đầu qua nhìn, quả nhiên thấy gương mặt nhỏ tức giận đến phòng lên của ai kia, lại còn bộ dáng giương nanh múa vuốt hướng lên hét to với kẻ ngu ngốc trên đình kia nữa chứ.

“Tử trư đầu! Mau xuống đây!”

“Người bảo ta xuống là ta phải xuống à? Thế thì mất mặt quá!”

Long Tĩnh Lam hí hóp nhìn cùng Đoàn Quân Nhiên giống hệt như hoàng tử thoát tuyền (aka hâm dở =))) kia, nghĩ thầm, Thất hoàng tử lợi hại nhất Thiên triều này chẳng lẽ khuôn mặt và chỉ số thông minh có liên quan mật thiết với nhau?

Long Tĩnh Lam đang nghĩ, bỗng nhiên nghe một tiếng “Oa!” hét thảm, thì ra Thần Tài đứng trên đình không cẩn thận, từ trên đình trượt chân, ngã sấp xuống đất.

“Hừ! Cho người học trẫm! Đáng đời!” Đoàn Quân Nhiên không hề suy nghĩ, đi lên đá hấn một cái.

“Ngữ Tường hoàng tử, ngài không sao chứ?” Long Tĩnh Lam đi lên hỏi. Lý Ngữ Tường kia khoát tay, bò lên, trên mặt dính đầy đất, nhưng vẫn còn tỏ vẻ ngông nghênh. Hấn dùng khăn lụa lau mặt, chấp tay sau lưng, ra vẻ là một công tử nho nhã hào phóng.

Long Tĩnh Lam nhất thời hiểu được cái gì gọi là ‘người không thể xét qua tướng mạo’.

“Ngữ Tường hoàng tử, thứ cho ta nhiều lời, nơi này là cấm địa hoàng cung, ngài thân là hoàng tử Thiên triều, cũng biết như vậy không ổn chứ?” Long Tĩnh Lam mang vẻ châm chọc.

“A, đó là bởi vì ta rất muốn đến hoàng cung Đại Lý mở mang một chút...” Lý Ngữ Tường thoáng lúng túng.

“Nếu ngài muốn đi thăm nơi này, chúng ta cũng rất hoan nghênh, chỉ cần thông báo một tiếng là được. Nhưng tại sao ngài lại thích tự tiện hành động?” Long Tĩnh Lam nói xong, ánh mắt sắc bén quét quanh bốn phía, phát hiện Lý Ngữ Tường quả thật không mang theo hộ vệ, nhưng hấn vẫn thấy không yên lòng.

“Ách...” Lý Ngữ Tường có chút xấu hổ, còn chưa mở miệng, Đoàn Quân Nhiên đã nhấc tay lên cao, huơ qua huơ lại dưới mũi Long Tĩnh Lam.

“Hoàng thượng! Ngài có chuyện gì?” Long Tĩnh Lam đưa mắt qua phía Đoàn Quân Nhiên, tiếc là Đoàn Quân Nhiên hoàn toàn không ý thức được.

“Cái kia, Ngữ Tường là ai a?” Đoàn Quân Nhiên phi thường khờ dại hỏi.

...

Bịch, bịch! Hai tiếng, trong ngự hoa viên có hai nam nhân vóc dáng cao lớn ngã xuống...

*

“Khụ, không phải đã sớm xem qua trong chiết tử sao? Thất hoàng tử tên Lý Ngữ Tường.” Ngồi trên ghế uống trà, Long Tĩnh Lam bây giờ còn cau mày.

“Thì đúng vậy a, hôm nay ta mới giới thiệu ta là Lý Ngữ Tường trên triều đó thôi.” Kể tên Lý Ngữ Tường cũng không bất mãn, hớp ngụm trà, lẩm bẩm, “Cứ nghĩ người Vân Nam lại có thể không biết ta đây là đại suất ca phích lịch (aka đẹp giai lóa mắt á), quá đáng à nha! Xem ra ta lại phải lập kế hoạch phát triển tiếng tăm của ta...”

“Nga, thì ra Thần Tài kiếp này tên Lý Ngữ Tường.”

Đoàn Quân Nhiên lẩm bẩm, Lý Ngữ Tường vừa nghe, trên mặt xuất hiện một đường hắc tuyến, hỏi, “Cái gì gọi là ‘Thần Tài kiếp này tên Lý Ngữ Tường’?”

“Khụ! Khụ! Cái đó là vì...” Long Tĩnh Lam bất đắc dĩ giải thích, lại phát hiện Lý Ngữ Tường đang dùng tay nâng cằm nhìn mình, sau đó quỷ dị cười, “Phải không? Hai chúng ta kiếp trước là tình nhân? Ai, nhìn người lớn lên không tôi, ta tạm chấp nhận cũng được...”

Lý Ngữ Tường vừa đảo mắt, đầu óc lóe sáng lên kể sách. Hấn nhìn Đoàn Quân Nhiên cực kỳ đáng yêu, liền cố ý chỉ vào Long Tĩnh Lam, nói, “Được rồi, bản điện* quyết định! Từ hôm nay trở đi, người chính là người của ta!”

(cách tự xưng hô của hoàng tử, giống như vua tự xưng là trẫm ấy)

Phụt!

Một miệng nước trà phun ra, Long Tĩnh Lam hóa đá, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống.

Lý Ngữ Tường lại vui vẻ nói, “Mị lực của bốn điện hạ thật sự là không thể địch nổi a! Không ngờ tới Vân Nam lại có một lần điểm ngộ thế này!”

“Hử? Nói người là người của ta cũng không cần kích động như vậy a?” Lý Ngữ Tường kỳ quái nhìn lên Long Tĩnh Lam há to mồm, tròng to mắt, bộ mặt vắn vẹo cực độ.

“...” Long Tĩnh Lam chỉ chỉ phía sau Lý Ngữ Tường, nói không ra lời.

“Hửm?” Lý Ngữ Tường vừa mới chuẩn bị quay đầu lại, trước mắt đã tối sầm, không biết gì nữa.

Đoàn Quân Nhiên đứng phía sau hắn, cầm trong tay một cái nghiên mực loại thượng đẳng, hắc hắc cười lạnh, “Muốn cướp người của trẫm, người cứ về luyện tiếp đi!”

Long Tĩnh Lam cảm giác mồ hôi lạnh của mình càng lúc càng nhiều, lắp bắp hỏi, “Nhiên Nhiên, ách, ai dạy người... Tù tiện đánh lén người khác vậy?”

Đoàn Quân Nhiên nháy mắt mấy cái, thành thực nói, “Bùi Phi dạy đó!”

Long Tĩnh Lam lại điên cuồng hét lên với trời xanh: rốt cuộc bên cạnh Đoàn Quân Nhiên này có người nào bình thường không a!!!

Hôm sau, Lý Ngữ Tường mặt dạn mày dày lại vẫn cứ xuất hiện trước mặt Đoàn Quân Nhiên, hơn nữa còn trưng ra bộ dáng ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng nữa.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Ngồi trong Quốc Tử Giám ngoan ngoãn chép sách, Đoàn Quân Nhiên ngẩng đầu, bất mãn nói.

Hôm qua y đánh cho Lý Ngữ Tường hôn mê, bị Long Tĩnh Lam quở mắng một trận, cuối cùng biết sai liền sửa, cũng hòa thuận với Lý Ngữ Tường khi hắn đã tỉnh lại.

Lý Ngữ Tường cứ luôn miệng cam đoan hắn nhất định sẽ quên hết chuyện kiếp trước, tuyệt đối không đề cập đến tình yêu đối với Long Tĩnh Lam nữa. Đoàn Quân Nhiên cũng nhượng bộ, bảo Lý Ngữ Tường muốn đến hoàng cung chơi lúc nào cũng được.

“Đoàn Quân Nhiên, hôm nay ta tới tìm ngươi là muốn thương nghị chuyện quan trọng!” Lý Ngữ Tường giả vờ đứng đắn.

“Ta nói ngươi a, diễn kịch thì cũng phải giống chút a. Bộ dáng người thế này có thể thương nghị chuyện quan trọng được sao?”

Đoàn Quân Nhiên nháy mắt mấy cái, khéo léo dùng bút lông vẽ chòm ria dưới mũi, bộ dáng bất đắc dĩ, khoát tay với Lý Ngữ Tường, “Đi, qua bên kia đi! Không có hơi đi chơi với người đâu. Hôm nay nhất định trẫm phải chép xong, nếu không sẽ không được ăn gì cả.” Nói xong lại mải miết chép.

“Uy! Người cứ chép mãi thế này, biết ngày nào tháng nào mới xong a.” Lý Ngữ Tường nài nỉ ra trên bàn, nhìn Đoàn Quân Nhiên viết chữ với tốc độ như rùa bò, không chút khách khí nói.

“Vậy người nói làm sao bây giờ?” Đoàn Quân Nhiên bất mãn, vút bút lông lên bàn, vắn vẹo thất lưng đã mỏi nhừ.

“Cái này quá đơn giản! Đi theo ta!”

Một lúc lâu sau...

“Oa nha! Nơi này, nơi này, sao lại có nơi vĩ đại thế này a!” Đoàn Quân Nhiên hiện giờ giật cả mình, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mấy chục người ngồi trên bàn, đồng thời nhanh tay sao chép thư sách mà Đoàn Quân Nhiên cần làm; hơn nữa bọn họ phân nhau ra làm, chép nhanh hơn mấy lần.

Lý Ngữ Tường dương dương tự đắc, nhướn mày hỏi, “Điểm phô chuyên môn giúp người ta sao chép mấy thứ này, trước kia người chưa tới bao giờ à?”

“Không có a... Thật lợi hại!” Đoàn Quân Nhiên chăm chú nhìn những người đó. Hiện giờ y và Lý Ngữ Tường đều cải trang xuất cung, không ngờ Lý Ngữ Tường còn biết biện pháp đơn giản như vậy.

“Được rồi, người còn chưa ăn cơm đúng không? Ta mời khách!” Lý Ngữ Tường không nói hai lời, kéo Đoàn Quân Nhiên đang lưu luyến không rời đi ăn.

“Không ngờ người còn là một người tốt đó nha.” Đoàn Quân Nhiên miệng mồm đầy mỹ tửu, âm ừ nói.

“Ha ha, không cần khách khí.” Lý Ngữ Tường cầm chiết phiến (quạt), càng tăng thêm vẻ tuấn mỹ. Hắn mỉm cười nói, “Đoàn Quân Nhiên, người là người ăn giỏi nhất thành Đại Lý này, phải vậy không?”

“Ồ!” Đoàn Quân Nhiên dùng sức gạt đầu tiếp tục gạt đầu, đối với cái này, y đắc ý nhất.

“Nhưng mà sao ta cảm thấy có người còn ăn mỹ tửu hơn cả người nữa a?” Lý Ngữ Tường đăm chiêu nói.

“Ủm?” Đoàn Quân Nhiên cảm thấy ngoài ý muốn, nuốt miếng mỹ tửu kia, mở to hai mắt, hỏi, “Ai?”

Lý Ngữ Tường chìa cánh tay thật dài chỉ vào phía sau Đoàn Quân Nhiên, lớn tiếng nói, “Y!”

Đoàn Quân Nhiên quay phắt đầu lại, đối diện với kẻ điên cũng đang ăn mỹ tửu kia, kinh ngạc kêu lên, “Lại là người?!”

“Oa! Hoàng... Ách không, thiếu gia!” Bùi Phi vội vàng đến hành lễ.

“Bùi Phi... Người... Thì ra người có thể ăn như vậy a!” Đoàn Quân Nhiên cũng không khen ngợi, nhìn thấy chồng chén bát trên bàn Bùi Phi, chồng cao từ gầm bàn lên tận trên bàn, tất nhiên đều là do Bùi Phi ăn.

“Trước kia ta còn thấy người kém ta một chút, sao bây giờ đột nhiên trở nên lợi hại thế?” Đoàn Quân Nhiên có chút ghen tị nói.

“Kỳ thật không phải như vậy, thuộc hạ chỉ có ăn mỹ tửu mới có thể như vậy. Có ăn thế nào cũng thấy không đủ, muốn nói là ăn nhiều, đương nhiên vẫn là thiếu gia ngài!” Bùi Phi vội vàng giải thích, thuận tiện vỗ vỗ mông ngựa, sợ Đoàn Quân Nhiên mất hứng một cái là lại nghĩ ra chiêu nham hiểm gì đó tra tấn mình.

“Ăn mỹ tửu? A?” Đoàn Quân Nhiên có vẻ không hiểu được.

“Khụ, là như vậy, mẫu thân thuộc hạ làm mỹ tửu ngon lắm, cho nên thuộc hạ có cảm tình đặc biệt đối với mỹ tửu, thế cho nên mỗi lần ăn mỹ tửu đều thấy không đủ, ha ha! Đây cũng có thể coi là sức mạnh tình yêu đi! Ha ha!” Bùi Phi gãi đầu, ngây ngô cười nói, hoàn toàn không chú ý tới Lý Ngữ Tường ở bên không nói gì, hiện đang dùng ánh mắt cực kỳ vạn vạ nhìn y.

“Yêu... Sức mạnh?” Đoàn Quân Nhiên thì thào lặp lại lời Bùi Phi, sau đó lẩm bẩm, “Ta cũng muốn có sức mạnh này a... Có thể lúc nào cũng ăn không đủ cái gì đó thật tốt!”

Bùi Phi nhìn thấy Đoàn Quân Nhiên đắm chìm trong ảo tưởng, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, “Chẳng lẽ thuộc hạ nói sai cái gì rồi sao?”

“Không, người không nói sai, nhưng mà chắc người vẫn chưa biết cái gì gọi là yêu đâu. Chẳng qua là... Như vậy mới vui...” Lý Ngữ Tường cười gian.

“Người nói cái...”

Lý Ngữ Tường tao nhã đặt ngón trỏ lên môi Bùi Phi, làm động tác suy tư! Động tác kia đẹp vô cùng, mồ hôi trên gáy Bùi Phi rốt cuộc cũng rơi xuống, nghĩ: tại sao lại xuất hiện thêm một tên biến thái cùng cấp với Hoàng thượng a...

“Ngà! Ta quyết định, Bùi Phi, mau đưa sức mạnh tình yêu cho ta đi! Ta cũng muốn ăn nhiều thứ nữa!” Đoàn Quân Nhiên chìa tay về phía Bùi Phi, vui vẻ nói.

“Thiếu, thiếu gia, sức mạnh tình yêu... Là, là không thể đưa được, chỉ có thể tự mình đi lấy thôi a.”

Bùi Phi lúc nói chuyện chỉ muốn cắn đứt luôn lưỡi của mình. Thật là! Cái gì mà ‘sức mạnh tình yêu’ chứ! Đã biết miệng chó quả nhiên không khạc được ngà voi mà, lại còn nói ra cái từ kì kì cục cục kia nữa chứ! Nhưng bây giờ cũng chỉ biết tiếp tục lừa gạt Đoàn Quân Nhiên mà thôi, không thì cực kì thê thảm a!

“Phải dựa vào chính mình mới được sao? Vậy phải làm thế nào mới được a?” Đoàn Quân Nhiên nghi ngờ hỏi.

Lúc này, Lý Ngữ Tường thiên hạ bất loạn bỗng nhiên chen vào, cố ý dẫn đường cho y, “Uy! Đoàn Quân Nhiên! Người thực thích Long Tĩnh Lam có phải hay không?”

“Àn.” Đoàn Quân Nhiên gật gật đầu, nhưng lại cau mày ô ô mấy tiếng.

“Ta biết, người không muốn ta có vọng tưởng với hần! Thiệt! Ai có cảm giác với hần chứ... Ta thật sự muốn chính là, chính là...”

Thấy Đoàn Quân Nhiên tò mò ngẩn đầu, Lý Ngữ Tường bỗng nhiên không nói, chỉ nhẹ nhàng cười cười nhìn y, sau đó lấy khăn tay thay y lau miệng.

“Đoàn Quân Nhiên, người có biết thích một người là cảm giác gì không?”

Đoàn Quân Nhiên nghi hoặc lắc đầu, sau đó ngây ngốc nói, “Thích là thích thôi!”

Lý Ngữ Tường cười cười, thu hồi chiết phiến, vỗ vỗ đầu Đoàn Quân Nhiên, thở dài, “Người quả nhiên vẫn không rõ...”

“A? Cái gì a?” Đoàn Quân Nhiên khó hiểu nhìn hần, “Người rốt cuộc muốn nói cái gì a?”

“Ta là nói, người không biết yêu là cái gì, thậm chí cả thích là cái gì cũng không biết.” Lý Ngữ Tường bình thản nói.

“Ai nói ta không biết!” Đoàn Quân Nhiên không phục.

“Vậy người nói, làm sao người có thể chứng minh người yêu một người? Sao có thể cho người người yêu cũng cảm nhận được tình yêu của người?”

Đoàn Quân Nhiên bị hần hỏi khó, lại rầu rĩ nói, “Ta nói không được, chỉ là thích, rất thích hần...”

Đoàn Quân Nhiên nhìn mẽ tuyển trước mắt, đột nhiên cảm giác ăn không vô nữa, trong lòng trong đầu đều là vấn đề Lý Ngữ Tường vừa hỏi.

“Xem, người nói không được chứ gì?”

Lý Ngữ Tường vừa cười, cũng không đành lòng nhìn bộ dáng ưu sầu của Đoàn Quân Nhiên, nói, “Được rồi, đừng nghĩ nữa, ăn mẽ tuyển đi.”

“Nha.” Đoàn Quân Nhiên đồng ý, ăn được vài miếng, lại tán thưởng, “Oa! Thơm quá nha! Quả nhiên là mẽ tuyển ở đây ngon thật đấy! Bùi Phi, người có phẩm vị thật đấy a!”

Chưa đầy một giây sau, y đã quên hết vấn đề vừa rồi, giờ cao tay hét lớn, “Tiểu nhị! Thêm một phần kê ti mẽ tuyển (mì gà xé phay) nữa!”

Lý Ngữ Tường bắt đắc dĩ lắc đầu, thở dài, “Gỗ mục không thể điêu khắc!”

“Hử?” Đoàn Quân Nhiên nháy nháy đôi mắt như thủy tinh, hảo tâm hỏi hần, “Sao lại không ăn a? Ăn ngon lắm đó! Không phải chứ? Thì ra lượng cơm người ăn kém vậy sao, căn bản không bằng ta.”

Lý Ngữ Tường cảm thấy trên đầu như bốc khói, trừng trừng nhìn Đoàn Quân Nhiên, đứng lên hô to, “Tiểu nhị! Mỗi loại mẽ tuyển cho ta ba phần!”

14. Chương 14

Bắt đầu từ chạng vạng, nơi náo nhiệt nhất trong thành Đại Lý là hoa phố (aka phố có kĩ viện). Hoa phố nơi này có biệt danh là ‘Thập Tam Nhai’, ý là nam tử hay nữ tử chỉ cần tròn mười ba là có thể đến nơi này tầm hoan tác nhạc. Lúc này gần tới lễ Trung thu, đương nhiên càng thêm phần náo nhiệt.

Nơi nổi danh nhất ‘Thập Tam Nhai’ là Vạn Phương lâu, không chỉ vì nơi này cô nương đáng yêu xinh đẹp, giỏi ca múa, mà cũng là do nơi này có một vị bán tiên thuyết thư (người kể chuyện như tiên).

Nói đến vị bán tiên này, đây là người thần bí cực kì, là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, không ai biết lai lịch, chỉ biết là mỗi ngày sau giờ cơm chiều, vị bán tiên này sẽ xuất hiện trong đại sảnh Vạn Phương lâu. Để làm gì? Kể chuyện đó!

Người này kể chuyện, thiên hạ nhất tuyệt, có thể nói là làm người sống cười đến chết mà cũng làm người chết cười đến sống lại, tài ăn nói kia tuyệt đối tuyệt đối không phải bình thường! Vị bán tiên này có một đồ đệ, đồ đệ của người này phụ trách phối nhạc, càng làm tôn thêm vị bán tiên kia.

Hàng ngày, sau giờ cơm chiều, đại sảnh Vạn Phương lâu đầy người tụ tập, ngay cả chỗ để xuyên kim qua cũng không có. Những người này a, tất cả đều là tới nghe bán tiên kể chuyện. Lại nói, các cô nương trong Vạn Phương lâu chẳng những không bực bội, ngược lại còn thích nghe người này kể chuyện, Tú bà cũng vì thấy khách kéo đến đây đông nghìn nghịt mà cười toe toét.

Muốn nghe bán tiên kể chuyện, điều kiện kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần để lại hai văn tiền là được. Chẳng qua là bán tiên đến đây đã nửa tháng, mỗi ngày thu một túi lớn đầy hai văn tiền, cũng coi như khá dày.

*

Ngày hôm nay, Vạn Phương lâu lại tụ tập một đồng người, bán tiên mang theo đồ đệ của ông chậm rãi từ từ đi tới. Vừa mới ngồi vào giữa đại sảnh, mở bàn bát tiên, đã nghe ào ào một tiếng, trên cái bàn bát tiên đã đầy tiền đồng chất cao thành ngọn núi nhỏ.

“Khụ! Khụ! Thiện tai, thiện tai, cảm ơn các thí chủ bố thí.” Bán tiên khẽ cúi người, sau đó ngồi lại trên bàn, khoanh chân, cầm kinh đường mộc (aka cái Bao đại nhân hay vỗ đó) vỗ một cái, lập tức, xung quanh yên tĩnh vạn phần.

“Nói vậy, mọi người đều biết tháng trước cử hành một trận chiến mỹ thực ồn ào, quán quân của trận đấu này là một thiếu niên ăn được nhiều nhất...”

Vị bán tiên kia thân mặc một y bào màu xám đã cũ, mang theo cái nón, làm người ta không thể thấy rõ diện mạo, nhưng lại có thể thấy được chòm râu bạc thật dài, cùng với âm thanh già nua.

“Thiếu niên này, là người có thể ăn được nhiều nhất thành Đại Lý ta, được xưng Mỹ Thực Vương.” Lão bán tiên kể chuyện, nhịp điệu, thanh âm hùng hậu, làm người nghe cực kỳ thoải mái.

“Nhưng mà ngay hôm nay, trong quán mê tuyền ở thành Đông, Mỹ Thực Vương cùng một vị nhân sĩ Trung thổ (Trung Nguyên aka TQ) đã có một trận thi ăn mê tuyền!”

Trong đám người phát ra âm thanh oa oa ồn ào, hiển nhiên là rất kích động.

Lão bán tiên sờ sờ râu, rủ rủ kể, “Vốn Mỹ Thực Vương cùng tiểu bạch kiểm từ Trung thổ tới cùng nhau đến ăn mê tuyền, ai ngờ hai người nói chuyện xong, lại thấy một vị công tử ngồi bàn đối diện. Vị công tử này có thể nói là thân trường ngọc lập, tướng mạo vĩ nan; tiểu bạch kiểm cùng Mỹ Thực Vương đều động tâm...”

“Vì thế, Mỹ Thực Vương tiến lên trước bắt chuyện với vị công tử kia, biết được vị công tử này gia cảnh nghèo khó, đã ba ngày ba đêm không ăn cơm, mà hiện tại lại đã làm bá vương xan (ăn quýt >”

15. Chương 15

Lại hàn huyền trong chốc lát, Đoàn Quân Nhiên bọn họ mới biết được, các tăng nhân khác đều đang chuẩn bị đăng trần (để để đèn) và đồ ăn trên phố, chỉ có phương trượng đại sư đi ra hoá duyên.

“Người nhiều như vậy nha, tại sao phải đến ngài đi hóa duyên a?” Bùi Phi vẫn canh cánh trong lòng.

“Đó là bởi vì phương trượng rút thăm thua đó!”

Đồ đệ gầy tam huyền đi theo phương trượng đại sư đột nhiên nói chen vào. Đoàn Quân Nhiên lúc này mới nhìn thấy cậu ta. Vừa nhìn lên, lại hét lên một tiếng.

“Tại sao là người!” Đoàn Quân Nhiên cảm thấy chuyện hôm nay quá là không bình thường, hỏi, “Người chẳng phải là kẻ đầu cơ trục lợi bài thi sao?” Người này chính là tiểu thương bán đề thi cho Đoàn Quân Nhiên cùng Bùi Phi ở Hải Nguyệt lâu lúc mở khoa ân khảo đợt trước.

“Ai, đừng nói nữa, ta nói đề thi cho ngài, không ngờ ngài lại là Hoàng thượng, sau đó đã bái phương trượng làm sư phụ; khi đó ta mới biết là ngài sửa lại đề thi, làm ta chẳng kiếm được phân tiền nào, ngược lại còn bị người ta đánh. Ngay lúc ta nản lòng thoái chí, chuẩn bị tự sát thì gặp được phương trượng đại sư. Được ngài khai đạo, ta gia nhập Phật môn, pháp danh là Tuệ Thước, một lòng hướng thiện!” Tiểu thương kia vui tươi hơn hớn nói.

Bùi Phi vỗ vỗ cậu, nói, “Tốt lắm, có tiền đồ.”

Tiểu thương kia cười xấu xa một tiếng, nói, “Kỳ thật, nãi nãi ta nói, đi theo bên cạnh phương trượng đại sư, có thể càng thâm nhập sâu hơn, biết được toàn bộ tình sử giữa đại sư và lão thái phó, cũng rất tốt, ha ha!”

Phương trượng đại sư lập tức ho khù khụ đến thở không ra hơi.

Bùi Phi chuyển qua nói với Lý Ngữ Tường vẫn không hiểu ra sao, “Ngài xem, ông ấy và Hoàng thượng giống nhau, đều là gỗ mục không thể điêu khắc.”

Lý Ngữ Tường nói, “Bùi thị vệ, mí mắt ngươi sưng lên rồi kìa.”

Bùi Phi nói, “Còn không phải ngươi gây sao! Đó là mí mắt, không phải đàn tam huyền!”

...

“Bởi vì Tự Miếu coi trọng công bằng, cho nên phân công nhiệm vụ hay dùng cách rút thăm để quyết định. Kết quả là phương trượng bất trúng lá thăm ‘hóa duyên’, đồ đệ ta đây cũng đành phải đi theo.”

Tuệ Thước thật ra rất nhiệt tình, biết Đoàn Quân Nhiên là hoàng đế, cũng chẳng câu nệ gì, mồm mép như tép nhảy, “Lúc ngài làm Mỹ Thực Vương, ta cùng phương trượng cũng đi xem! Cùng ngày, phương trượng đã cải biên trận đấu đó thành truyện kể; hôm đó, chúng ta thu tiền nhiều gấp ba bình thường!”

Đoàn Quân Nhiên cũng ngây ngô cười theo, thừa dịp Bùi Phi bởi vì mí mắt sưng cùng Lý Ngữ Tường âm ỉ, Tuệ Thước ghé sát vào y, thấp giọng hỏi, “Nói cho ta nghe chút đi, Thái phó bên kia rốt cuộc thế nào rồi?”

Làm mọi cách khuyên bảo, phương trượng đại sư cùng đồ đệ bảo bối Tuệ Thước rốt cuộc cũng vì mang tâm tính từ bi của người xuất gia, quyết định không tiếp tục lừa gạt đông đảo dân chúng ngu muội nữa, ngày mai trở về Thiên Long tự. Đoàn Quân Nhiên cùng Bùi Phi mới như trút được gánh nặng.

*

Hai người hiện giờ cái đầu như đã biến lớn, lão đảo hồi cung; chỉ có mỗi Lý Ngữ Tường đứng ngoài việc này là đang cầm đàn tam huyền của Tuệ Thước [đây là vật kỷ niệm do Tuệ Thước lưu lại] hưng trí bưng bưng gảy đàn, làm cho ngã tư đường vốn yên tĩnh lập tức vang lên tạp âm chói tai.

Bùi Phimặt mày đau khổ nói với Đoàn Quân Nhiên, “Hoàng thượng, thần thật sự muốn chết rồi, đây là âm thanh gì vậy a?”

Đoàn Quân Nhiên suy tư trong chốc lát, trả lời y, “Bùi Phi, ta nói, nếu không thì ngươi cứ đưa mí mắt của ngươi cho hắn gảy đi.”

Bùi Phi bị phần lắc đầu, sau đó cảm tức nhìn Lý Ngữ Tường vẻ mặt say mê, kiên quyết nói, “Sĩ khả sát, bất khả nhục!”

*

Thật vất vả rồi cuộc cũng đi đến cửa cung, Bùi Phichào hỏi thị vệ canh cổng, vừa chuẩn bị đi vào, ai ngờ bọn họ lập tức bị một đồng thị vệ vây quanh. Những người đó cũng không nghe giải thích, trối nguyền Đoàn Quân Nhiên cùng Bùi Philại, giải về hướng Tuyên Long điện.

“Uy! Uy! Các người mù cả rồi hả! Không nhận biết ta là ai hả?”Bùi Phi bị nâng lên, bốn chân không chạm đất, tức giận đến oa oa kêu to, “Các người trối ta cũng không sao! Các người cũng không nhìn xem ngài ấy là ai! Hoàng thượng! Hoàng thượngmà các người cũng dám trối!”

Đám thị vệ này căn bản không để ý đến y. Đoàn Quân Nhiên cũng bị trối chặt, bĩu môi, nói với Bùi Phi, “Khanh đừng hô nữa, bọn họ căn bản có nghe đâu, còn chưa nhận ra đây chính là đội hộ vệ riêng của Tĩnh Lam sao? Ai, kiếp nạn của trẫm tới rồi!”

Đội hộ vệ riêng của Long Tĩnh Lamhành động nhanh nhẹn, mang theo hai người còn đi nhanh như bay. Bùi Phi cảm giác mình mau sắp biến thành điều đến nơi rồi; mà Lý Ngữ Tường công tử sớm bị bỏ rơi ngoài cửa cung rồi cuộc cũng kịp phản ứng. Tâm hồn mà hắn luôn cho là yếu ớt bị thương tổn nặng nề, thế là tóm ngay lấy một thị vệ, găm lên giận dữ, “Vì sao chỉ bắtbọn họ mà không bắt bản điện?! Chẳng lẽ bản điện là không đủ đẹp?! Đám gia hỏa Đại Lý các người đều là loại không có mắt!”

Thị vệ kia thấy Lý Ngữ Tường càng lúc càng nổi giận, trong lòng run rẩy a, bị ai hét lên trong lòng: đây là thẩm mỹ khác biệt có được không, cũng không phải lỗi của ta...

*

Tới Tuyên Long điện, Long Tĩnh Lam quả nhiên giận dữ, trên mặt giống như động tầng sương, vung tay lên, lệnh cho thủ hạ đánh Bùi Phi 20 đại bản trước. Tiểu tử Bùi Phingốc lẳng kia lập tức bị tha xuống dưới, bên ngoài nhanh chóng truyền đến thanh âm kêu gào không ngớt của y.

Đoàn Quân Nhiên bị trối đặt lên ghế, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Long Tĩnh Lam, trong lòng gào to: không tốt rồi; nhưng tay không thể động đậy, trơ mắt nhìn Long Tĩnh Lam lai giả bất thiện đi từng bước từng bước tiêu sái đến bên mình. Y nhìn xa xa bốn phía, lại càng sợ hãi hơn, thị nữ lẫn thị vệ không biết đã lui ra từ lúc nào; ngự y,sửquan, lão Thái phó lại đi vắng, xem ra hôm nay ngay cả người cứu mạng cũng không có rồi.

“Cái kia...Tĩnh Lam, chúng ta có chuyện hảo hảo nói...”Đoàn Quân Nhiêncười lên nụ cười giả tạo.

Long Tĩnh Lam nhú mày, cân nhắc cười lạnh một tiếng, “Nga? Xin hỏi Hoàng thượng ngài sẽ nói gì với vi thần đây?”

Đoàn Quân Nhiên âm thầm kêu không ổn. Cái gì Hoàng thượng với vi thần a, không phải ta bị người quản chặt đó thôi.

“Cái kia, hôm nay là ta không đúng, không nên cùng Lý Ngữ Tường xuất cung...” Thấy trong mắt Long Tĩnh Lambỗng nhiên nổi lên ngọn lửa không rõ nguồn gốc, Đoàn Quân Nhiênlập tức im bật, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống. Vì sao có giải thích cũng không nói rõ a?

“Người cùng Lý Ngữ Tườngkia ra ngoài làm gì?”Khóe miệng Long Tĩnh Lam cong lên châm chọc. Đoàn Quân Nhiên thấy hắn híp mắt lại, biết ngay đây là tín hiệu hắn đang tức giận, nhưng mà đầu óc đã bị hù đến choáng váng, căn bản không biết nên làm sao bây giờ.

“Chính là... Ăn, ăn mẽ tuyền!”Đoàn Quân Nhiên vội vàng nói.

Long Tĩnh Lamkhoanh tay đứng trước mặt y, từ trên nhìn xuống, “Sau đó thì sao?”

“Không có...”Đoàn Quân Nhiên còn muốn nói dối lừa qua cửa, nhưng cảm lại bị Long Tĩnh Lamcường ép nâng lên, đối diện với đôi mắt tối đen như mực.

“Nói!”Long Tĩnh Lam quát một tiếng, Đoàn Quân Nhiên phát hiện mình đã phát run, lắp bắp nói, “Còn có... Đã đi Vạn Phương lâu...”

Con người Long Tĩnh Lamco rút, Đoàn Quân Nhiên cảm giác cảm mình sắp bị bóp nát đến nơi. “Tốt, lại dám cùng nam nhân khác đến nơi đó, xem ra hôm nay ta phải hảo hảo giáo huấn người mới được.”

“Thật sự không có gì mà! Ta phát hiện Lý Ngữ Tường kia cũng không xấu xa đâu, vừa lại không phải hấn thích người sao? Người lo lắng cái gì a!” Đoàn Quân Nhiên vội vã nói.

Long Tĩnh Lam lạnh lùng liếc y một cái, hừ lạnh, “Hắn yêu thích ta? Người cũng quá ấu trĩ, ai cũng nhìn ra đó chỉ là mượn danh nghĩa thế thôi... Nhưng người thì chả biết gì cả!”

...

“Tha cho ta đi! Tha cho ta đi! Van cầu người! Ta cũng không dám nữa!”

Đoàn Quân Nhiên khóc lóc cầu xin tha thứ. Y bị trói trên giường, đầu tiên là bị cởi quần đánh mông, lại không được bôi được, cũng chẳng có an ủi như lúc trước. Long Tĩnh Lam lại bắt đầu dùng phương thức làm y sung sướng nhất cũng là thống khổ nhất để tra tấn y, nhiều lần y thét chói tai, tưởng ngắt đi, thời khắc máu chốt lại bị Long Tĩnh Lam kiềm chế, dự vọng sắp bùng nổ lại bị kim hãm làm y sắp điên đến nơi, nhưng Long Tĩnh Lam vẫn không chịu bỏ qua cho y.

“Mau... Không được! Muốn hỏng mắt! Tĩnh Lam người dừng tay a!” Đoàn Quân Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu mình mê muội, trước mắt cũng mờ mịt, nước mắt chảy một đồng lớn, khuôn mặt nhỏ như ngâm luôn trong nước.

Long Tĩnh Lam buông tay, Đoàn Quân Nhiên nhất thời hét lên một tiếng, phát ra âm thanh cao vút, sau đó cả người run rẩy kịch liệt, ngắt đi.

Long Tĩnh Lam cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt y, thì thào lẩm bẩm, “Vì sao người cứ khiến ta phải lo lắng chứ?”

...

Bùi Phi không cốt khí khai hết mọi chuyện, Long Tĩnh Lam nghe xong vẫn chưa tan cơn giận, chẳng qua là đối với Lý Ngữ Tường không thể làm gì, tâm đề phòng quá nặng.

Ngày hôm sau vào triều, Đoàn Quân Nhiên ngủ không đủ, trong lòng cũng chẳng thích thú gì, một bụng to đầy oán trách, sau đó quên miệng hỏi, “Sử quan! Ghi lại chưa?”

Chợt phát hiện, không ai đáp lại, Đoàn Quân Nhiên nhớ ra, hình như từ hôm sử quan đi, sau đó không thấy y xuất hiện nữa. Cho dù là nghỉ ngơi điều dưỡng cũng phải tốt rồi chứ; nếu có bệnh nặng thì cũng phải thông báo một tiếng a.

“Sử quan!” Đoàn Quân Nhiên lớn tiếng gọi, dưới triều hoàn toàn yên tĩnh. Đoàn Quân Nhiên kỳ quái, nhìn quét qua đám quần thần đang cung kính kính ở dưới. Hử? Sao sử quan lại có thể vắng mặt được a?!

Sử quan lúc này đã là nằm trên giường đến ngày thứ ba. Y nhắm đôi mắt đẹp, thể hiện rõ thái độ không hợp tác; đối mặt với nam nhân lấy được hạp ngập tràn vị thuốc đông y đang đi tới.

“Lâm đại nhân, nên dùng tảo thiện~” Không cần mở mắt, y cũng biết là gia hỏa thần trí không rõ, đầu óc khác hẳn thường nhân, lại âm dương quái khí đang thúc giục mình.

“Ôi, ngài nhưng đừng lãng phí thân thể chính mình như vậy, nếu không ta cũng trị không hết được.” Người nọ mỗi ngày đều lòng tham không đáy như vậy, không chỉ trên thân thể, mà còn giày vò y trên cả tinh thần. Vì sao? Rốt cuộc y đã làm sai cái gì? Tại sao lại đối đãi với y bất công như thế!

“Còn ra vẻ gì nữa? Ai nha nha, chẳng lẽ là chê ta làm đồ ăn không ngon à? Người yên tâm, phần này của người giống Đại Hoàng, Đại Hoàng ăn rất ngon lành đó.”

Thanh âm châm chọc cứ vang lên bên tai, sử quan cảm thấy trong lòng loạn như ma, đầu óc cũng choáng váng, đưa tay lên đỡ trán.

Nháy mắt, người đã bị ôm vào ngực ai đó, trên cổ tay trái cũng có ba ngón tay đặt lên. Sử quan thở ra một hơi, bình tĩnh mở mắt ra, nhìn người đang tập trung tinh thần xem mạch cho mình, thản nhiên nói, “Không cần phải thế, ta rất khỏe.”

Nói xong, muốn rút cổ tay mảnh khảnh của mình ra, lại bị người kia bắt lại.

“Người rót cuộc muốn như thế nào?”

Y bị ép buộc đến phát điên, cho dù có thâm cừu đại hận gì, hiện giờ y đã bị chinh phục như vậy, chẳng lẽ còn không đủ sao?

Dù chết ngự y vẫn cứ giữ nguyên dáng vẻ cũ, cười cười đầy tà khí, cố ý khiêu khích, “Ta không muốn thế nào cả. Vả lại ngài lại là tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, ta nào dám đắc tội a.”

Sử quan sớm biết cùng hắn nói chuyện là thế nào mình cũng tức giận, dè dặt cơn giận, thấp giọng nói, “Vậy người buông.”

Ngự y lắc đầu, kéo dài thanh âm, “Con người của ta thật sự là đầy đạo đức chức nghiệp a. Người là người bệnh, ta đương nhiên không thể mặc kệ được rồi.”

Lười nghe hắn nói hươu nói vượn, mặc dù biết hiện tại thân thể mình ngay cả động cũng là vấn đề, nhưng vẫn là không tự chủ phải giãy dụa vài lần, nhưng chưa được bao nhiêu, sau lưng bị hôn xuống, sử quan run rẩy cả người.

“Ôi chao, nhạy cảm như vậy a ~ Ta nói sao người lại hay bức bối như vậy, hóa ra là dục vọng chưa được thỏa mãn a ~” Ngự y tà ác thì thầm bên tai y.

“Hỗn đản! Buông!” Sử quan vừa giận vừa tức, chỉ muốn thoát khỏi tên ngự y giả nhân giả nghĩa thích gây rối, lại kéo theo vết thương bí ẩn trên thân thể, mặt y lập tức nhả nhúm, ngay cả kêu cũng không được, đầu đến chảy cả nước mắt.

Ngự y nhìn bộ dạng y như thế, cũng không tiếp tục đùa y nữa. Diu y nằm xuống xong, bình tĩnh nói, “Người có thể yên tâm, tuy rằng người lẻ loi một mình, không có ai thân thiết cũng chẳng cần người khác thương xót, Hoàng thượng sẽ nhanh chóng phát hiện không thấy người. Đến lúc đó hắn là ngài sẽ nhanh chóng đến gặp ta đòi người, đến lúc đó người sẽ tự do.”

“Ta sẽ không bỏ qua cho người!” Cho dù là sử quan thuộc dạng người không phạm ta, ta không phạm người, theo khuôn phép cũ, chưa bao giờ phát giận, hiện tại trong tiếng la hét của y đã ẩn ẩn tức giận.

“Ha ha! Tại hạ vui đến cực điểm, bắt quá hi vọng lần sau Lâm đại nhân đừng có ăn được do ta tạo ra nữa, lại bị mắc lừa nga ~”

Ngự y mỉm cười nói, sau đó xoay người đi ra ngoài, lúc ra đến cửa thì đưa lưng về phía hô to một tiếng, “Hoàng thượng đã tới, người được giải phóng rồi đây.”

...

Đoàn Quân Nhiên nhìn thấy sử quan, kích động không thôi, nhào lên bắt đầu khóc, lắc nhai kể lể, “Sử quan khanh ngàn vạn lần không thể chết được a người chết trăm biết phải sống thế nào a bao nhiêu câu chuyện anh dũng của trăm không có người nào ghi chép lại cho trăm a trăm nhớ ái khanh a khanh cần phải hảo hảo sống a ở một mình thật không dễ dàng a...”

Sử quan nhìn thấy Đoàn Quân Nhiên, ở mặt ngoài không có gì, nhưng trong lòng cũng rất vui vẻ; chẳng qua là tiếp đón còn chưa xong, y đã đẩy Đoàn Quân Nhiên ra, nghiêm túc nói, “Hoàng thượng, chuyện không chờ được, vẫn phải ghi chép trước đi!”

Một giây sau, y lập tức tiến vào trạng thái, xuất ra sổ cùng bút lông, bắt đầu nhanh tay bổ sung nội dung trong ba ngày này...

.

Long Tĩnh Lam đứng bên cạnh ngự y, nhìn chủ tớ hai người, bắt đầu dĩ nhiên nói với người bên cạnh, “Vốn nghĩ y ở cùng người vài ngày thì sẽ thay đổi, không ngờ vẫn là cái dạng này.”

Ngự y cười nói, “Cũng không tệ lắm đâu, y ở bên Hoàng thượng sẽ lập tức khôi phục tinh thần. Đúng rồi, lần này phải cảm tạ tướng quân đã thành toàn.”

Long Tĩnh Lam nhìn không được vuốt cằm mỉm cười, nói, “Sử quan chắc không ngờ đáng người người nhìn qua tưởng là nhỏ gầy, thật ra thì cơ bắp nhiều hơn bất cứ ai khác, đúng không?”

Ngự y lập tức cung kính cúi người, “Đâu có đâu có.”

Long Tĩnh Lam cười hần giảo hoạt, ngẩng đầu, thấy sử quan lật từng trang từng trang sổ, không khỏi thở dài, “Tốc độ đúng là nhanh thật... Xem ra chuỗi ngày bị thẩm của ta còn rất dài đây...”

16. Chương 16

“Lão Đại! Theo tiểu nhân thấy, chúng ta nên đổi bộ y phục khác đi...” Một hắc y nam tử che mặt thân cao tám thước, ủy khuất nói với người thân hình nhỏ bé bên cạnh.

“Câm miệng!” Nam tử thân hình nhỏ bé che mặt bên cạnh khá là ngang ngược.

“Khụ khụ khụ... Ta nói, như vậy thật sự là có chút không ổn...” Một hắc y nam tử mập mạp che mặt cũng nói, hình như lão cũng khá lớn tuổi.

“Uy! Người đừng có lúc nào cũng ghi ghi chép chép thế được không a! Nói cái gì đi chứ a!” Nam tử cao lớn nói với người nhỏ gầy phía sau, nhưng người đó vẫn không ngừng cầm sổ ghi ghi chép chép, ngay cả cái liếc mắt cũng không thêm.

“Không biết a, ta cảm thấy bộ y phục này rất khổ nha.” Người đứng phía cuối lên tiếng, hắc cũng mặc hắc y, che mặt, chẳng qua trên tay còn cầm theo chiết phiến.

“Người đúng là đồ con rết biến thái mười tám chân...” Nam tử cao lớn kia mắng.

“Ít lải nhải đi! Bây giờ là thời cơ tốt nhất để lên vào, vì cứu vớt đồ ăn chay của Thiên Long tự... Lên đường đi!” Người vóc dáng nhỏ gầy kia tựa hồ là thủ lĩnh, vung tay lên, một hàng năm người bịt mặt hít sâu một hơi, hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi, sau đó hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang... Tiếp tục uyển chuyển như mèo lên vào ăn trộm.

*

Hôm nay là mười lăm tám tháng, là lễ Trung thu, thành Đại Lý giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt, lại thêm một đồng người chen chúc ở cửa Thiên Long tự, thứ nhất thấp hương bái Phật, thứ hai đến ngắm đèn, thứ ba thì đương nhiên là đến thưởng thức tay nghề của các cao tăng, là những món chay miễn phí lại còn tinh mỹ.

Long Tĩnh Lam lần này muốn tự mình đến xem. Hắn cảm thấy ngắm trăng là việc tao nhã thanh tâm, vì thế quyết định dứt bỏ công vụ bận rộn, đổi lại một thân trường bào như nho sinh, mái tóc dài tiêu sái buộc lên; bởi vì phong độ quân nhân trời sinh, đi lẫn trong đám người lại giống hệt một hiệp khách giang hồ.

Nhưng lần này, thủ hạ của hắn – Bùi Phi – lại không ở bên cạnh. Lúc Bùi Phi đến xin nghỉ, Long Tĩnh Lam cũng không lưu tâm lắm, chỉ dặn y phải trông nom Đoàn Quân Nhiên, đừng cho Hoàng thượng tới nơi nhiều người hỗn loạn này, hắn cũng định tới bái kiến phương trượng xong thì sẽ trở về chơi với Đoàn Quân Nhiên.

“Không ngờ tay nghề của tăng nhân Thiên Long tự lại khéo như thế này.” Long Tĩnh Lam cầm trong tay một chiếc đăng lung (**g đèn) đã được vẽ cẩn thận, tỉ mỉ nhìn ngắm, không khỏi tán thưởng.

“Đúng vậy, lúc trước nghe nói đều là do bọn họ làm, hạ quan còn kinh ngạc mà.” Ngự y nhỏ bé một thân áo lam dài, đứng bên cạnh Long Tĩnh Lam mỉm cười trả lời.

Long Tĩnh Lam gật gật đầu, lơ đãng đi tới, thuận miệng hỏi hần, “Sao hôm nay ngươi lại rảnh rang thế này? Không cần Đại Hoàng nghiên cứu được vật sao?”

“Trước khi đi, hạ quảnh hạ cho Đại Hoàng một chút xuân được, chờ một hai canh giờ nữa là vừa lúc nghiệm được tính.” Ngự y vẫn giữ nguyên bộ dạng gió êm sóng lặng kia, môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu.

Long Tĩnh Lam ngây ra một lúc, hỏi, “Xuân được? Ngươi hạ xuân được cho một con chó?”

Ngự y biến thái đặc ý gật đầu, sau đó còn ghé sát vào tai Long Tĩnh Lam nhỏ giọng nói, “Một chút là đủ rồi, tuyệt đối sẽ không phát hiện.”

Khoảnh khắc đó, ánh mắt Long Tĩnh Lam bùng lên tinh quang, nhưng lại lập tức khôi phục bộ dạng cũ, hắng giọng nói, “Ngươi nghiên cứu vật kia có ích gì, cũng chỉ có thể dùng với một con chó. Ngươi đúng là rảnh rồi.”

Ngự y nở nụ cười đen tối, vỗ vỗ vai Long Tĩnh Lam, “Tướng quân đại nhân, rốt cuộc hữu dụng hay không, từ từ xem sẽ biết.”

Long Tĩnh Lam vừa định cười hần, bỗng nhiên thấy trước mặt có bóng người chớp lên, sinh nghi, “Sao ta lại thấy hình như có hắc y bịt mặt...”

“Lão Đại! Hình như đứng nơi này rồi! Ngài thật lợi hại nha!” Nam tử cáo lớn đu người lên cửa sổ, tán thưởng.

“Hừ! Còn phải nói! Ta nghĩ thấy mùi thức ăn là biết đi đường nào rồi!” Người nhỏ con kia dương dương tự đắc.

“Tốt lắm, nếu đây là nơi trữ đồ chay thì chúng ta phải thừa dịp phổ mỹ thực còn chưa bắt đầu, vào đó ăn trước đi!” Người nhỏ con kia coi như còn chưa hồ đồ, sai khiến thủ hạ cạy mở kho trữ đồ ăn, sau đó anh dũng xông lên trước tiến vào...

Giờ này khắc này, bên kia, Long Tĩnh Lam cùng lão Phương trượng vừa mới gặp mặt, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, ngự y thì cùng một danh y cao tăng khác luận bàn y học, hai nhóm người đều bình an vô sự, vui vẻ.

“Không... Được.....” Người nhỏ con kia ôm bụng lăn lộn kêu la trên đất, “Ta quả nhiên là ăn không hết mà!”

Người vóc dáng cao lớn kia còn đang điên cuồng ăn, nhìn thấy tận mắt, đang khó chịu thì nam tử luôn phe phẩy chiết phiến kia đi tới nhắc nhở y, “Ăn không vô thì còn có thể để vào bao mang về mà.”

“Ý kiến hay! Ngươi thật sự là vĩ đại!” Người nhỏ con kia lập tức đứng lên, hét lớn, “Mau lấy hết những món này cho ta! Có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu!”

Vì thế bốn người lại bắt đầu khí thế sôi thu gom đồ ăn, người lớn tuổi nhất kia y y nha nha vắt vả vác ‘Đạo Đức kinh’ sau lưng...

Bên kia: Long Tĩnh Lam uống xong ngụm trà cuối cùng, đứng dậy chuẩn bị cáo từ, lại bị phương trượng đại nhân giữ lại, lại ngồi xuống...

“Được rồi! Nhiều hơn nữa...Lưng ta, lưng ta không vác nổi nữa...” Người nhỏ con bịt mặt kia lúc này trên lưng đã vác một bao lớn hơn gấp ba người mình, giống hệt con ốc sên chậm chạp bò.

“Ta... Muốn chết... Đừng quên đốt cho tam đại mỹ nữ...” Người cao to kia cũng vác theo một bao còn lớn hơn nữa, sống chết cũng không thay đổi được vị trí.

Người lớn tuổi cùng người nhỏ gầy kia cũng vác theo một cái bao khổng lồ, đi theo sau hai người kia; nam tử gầy yếu kia vẫn còn cầm bút ghi chép.

Chỉ có người cầm chiết phiến là lưng không phải vác theo cái gì, nhàn nhã mỉm cười đi theo phía sau bọn họ.

Ngay lúc đám gia hỏa chuẩn bị chuẩn đi, thủ lĩnh nhỏ con bỗng nhiên nghe được thanh âm quen thuộc:

“Đại sư không cần phải khách khí, đưa đến đây được rồi, lần sau Tĩnh Lam lại đến bái phỏng đại sư.”

“Vậy thí chủ đi thông thả, lão nạp chỉ đưa đến đây thôi.”

Trong đầu người nhỏ con bỗng lóe lên hai chữ to tướng: nguy hiểm...

Mắt thấy người kia ngày càng gần, nhưng mà bốn người bọn họ đều bất động, người luôn cầm sổ ghi ghi chép chép theo lời người khác, thanh âm bình tĩnh lại êm dịu, “Ngày xưa, có người cưỡi một con ngựa; người đó mang theo rất nhiều đồ ăn. Nhưng trên đường về nhà, người đó đụng phải hổ, bởi vì đồ ăn quá nặng, cho nên không thể chạy được, đương nhiên là bị lão hổ tuyệt tình làm thịt. Câu chuyện này nói cho chúng ta biết...”

“Uy! Đây không phải là lúc người kể chuyện được không!” Người cao lớn kia gần như phát điên.

“Ai, đây mới gọi là tự thân nhận thức đó.” Nam tử cầm chiết phiến kia cười cười đi tới, dùng chiết phiến gõ lên trán kẻ sắp phát điên kia, biết người kia không thể phản kháng, cho nên thấy ánh mắt hung hăng ngó mình chằm chằm càng làm hắn vui vẻ.

“Tam thập tứ kế, thiếu vi thượng kế (ba mươi bốn kế, chạy là thượng sách =)))!” Người nhỏ con kia hét to, sau đó chuẩn bị vứt bỏ gánh nặng trên lưng, nhưng vì lúc buộc sợ bị rơi, cột vô cùng chắc, hiện tại có làm thế nào cũng không thể gỡ xuống được!

.

“Ai ở đó?!” Một tiếng quát đặc biệt lạnh của Long Tĩnh Lam truyền tới.

Người bịt mặt nhỏ con biết lần này mình thật sự xong rồi...

“Thật to gan! Dám trộm đồ trong tự viện! Người đâu! Lột khăn của bọn chúng xuống cho ta!” Long Tĩnh Lam vung tay lên, thị vệ bên người lưu loát chạy qua.

“...”

Mồ hôi...

Mồ hôi.

Mồ hôi!

“Đoàn Quân Nhiên!” Thanh âm cuồng nộ của Long Tĩnh Lam vang vọng trong Thiên Long tự lâu thật lâu mà chưa chịu biến mất.

*

Tay nải trên người đám người Đoàn Quân Nhiêndược cởi xuống, người cũng bị áp giải hồi cung, ngoại trừ lão Thái phó bị phương trượng đại sư giam ở ngoài. [Tuệ Thước hiện giờ hẳn là rất cao hứng... Ách, không phải, nãi nãi Tuệ Thước thật cao hứng mới đúng...]

.

“Đây là chuyện gì?! Bùi Phi! Người quên bản tử rồi phải không? Trí nhớ không lâu lắm nhỉ! Chủ tử người hồ nháo, người lại mặc kệ chủ tử có phải không!” Long Tĩnh Lamđập vỡ ba chén trà, hù cho cả đám người ở đó trắng bệch cả mặt, Bùi Phi bịđọccũng không dám hé răng.

“Long tướng quân, đừng nóng giận nha, ta thấy Hoàng thượng bọn họ bắt quá cũng chỉ là tham ăn mà thôi, không cần động khí như thế.” Lý Ngữ Tườngtiến lên khuyên giải, Long Tĩnh Lam tức giận quăng cho hắn một cái liếc mắt.

“Sử quan! Người thì sao? Thật đúng là trung thành tận tâm a, Hoàng thượng hồ nháo như thế nào người cũng đều đi theo có phải không?” Long Tĩnh Lam cũng bắt đầu giáo huấn sử quan.

Nhưng sử quan căn bản không sợ hấn, ngạo khí ngẩng đầu nói, “Hạ quan là sử quan, chính là phụ trách ghi chép mỗi lời nói mỗi hành vi của Hoàng thượng, đương nhiên là phải đi theo bên cạnh Hoàng thượng.”

Long Tĩnh Lam lạnh lùng nói, “Được, người còn ngang ngược, không biết hối cải a. Ta đây sẽ hảo hảo cho người tỉnh lại. Ngự y!”

Ngự y mặc trường bào màu lam cười cười tiêu sái đi ra, mặt sử quan lập tức không còn một chút huyết sắc, biến thành tái nhợt, cả người cũng bắt đầu run run.

“Lâm đại nhân, hạ quan sẽ phụ trách giám sát ngài tỉnh lại vậy ~” Ngự y âm dương quái khí nói, sau đó nhanh tay điểm nhẹ, sử quan chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nói không nên lời.

“Bùi Phi! Người định chịu tội thế nào?” Long Tĩnh Lam chuyển qua Bùi Phi, làm y sợ tới mức không dám ngẩng đầu.

“Nha nha nha, ta có một đề nghị tuyệt diệu!” Lý Ngữ Tường đi tới, kiên quyết kéo lỗ tai Long Tĩnh Lam qua nói nhỏ một hồi. Long Tĩnh Lam mặt nhăn mày nhíu, hỏi hấn, “Thật?”

Lý Ngữ Tường cười đắc ý cười nói, “Đương nhiên, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, điều kiện này người có thể vừa lòng chưa? Đây chính là có lợi với cả hai chúng ta.”

Long Tĩnh Lam trừng hấn, lạnh như băng nói, “Ai biết người có mưu đồ gì?”

Lý Ngữ Tường khoát tay, vẫn cười hì hì, “Ta đối với y cũng không ác ý, chỉ cảm thấy y rất đáng yêu, trêu chọc y cũng thú vị lắm. Vả lại ta cũng giúp người hoàn thành ước nguyện còn gì, chỉ là người phải giao cái kia cho ta thôi.”

Long Tĩnh Lam nghĩ nghĩ, tà tà cười, đáp, “Được!”

Bùi Phinghi thăm: hai người này thương lượng cái gì vậy? Đảm bảo không phải chuyện tốt...

“Bùi Phi! Người sẽ được giao cho hoàng tử điện hạ xử lý.” Long Tĩnh Lam mặt không chút thay đổi tuyên bố.

“Má ơi!” Bùi Phikêu lên thảm thiết, quả nhiên là không chuyện tốt...

Chờ Lý Ngữ Tường kéo Bùi Phikêu cha gọi mẹ đi xuống, ngự y cũng chuẩn bị cáo lui, Đoàn Quân Nhiêngáp không chịu được, cứ đưa mắt ra hiệu cho hấn, ý là bảo hấn nhanh nhanh cứu mình.

Lúc ngự y đi qua bên cạnh y, bắt lộ thanh sắc nhét vào tay y vật gì đó, khẽ nói qua kẽ răng, “Mau ăn đi, đảm bảo ngài sẽ không sao.”

Đoàn Quân Nhiêng còn đang nghi hoặc nhìn hấn, ngự y quay người lại, lại là ngữ khí châm chọc, “Sao vậy? Lâm đại nhân? Hay là ngài không có chân? Đi không được sao?”

Sử quan trong lòng rầu rĩ, nhưng vẫn cứ phải đi theo hấn, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Chờ bọn thị vệ đóng cửa lại từ bên ngoài, Đoàn Quân Nhiêng thuận lợi nuốt cục ‘đường’ mà ngự y cho...

17. Chương 17

Lý Ngữ Tường trực tiếp mang Bùi Phi về hành quán của mình, sau đó sai người pha trà, đối với y cũng coi như cấp bậc lễ nghĩa chu đáo. Nhưng Bùi Phi căn bản không cảm kích, y trừng trừng nhìn hoàng tử Thiên triều luôn tự cho mình là đúng kia, hừ một tiếng, tỏ vẻ coi thường hấn.

Lý Ngữ Tường thấy y như vậy, cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy buồn cười, hỏi y, “Người không phục cái gì?”

Bùi Phi ồn ào, “Đương nhiên! Dựa vào cái gì mà bảo người đến xử phạt ta?”

Lý Ngữ Tường lộ vẻ tỉnh ngộ, uể oải nói, “Nói như vậy, người là không nguyện ý nghe theo ta xử trí sao?”

Bùi Phi lập hét lên, “Làm sao có thể nguyện ý!”

Lý Ngữ Tường vỗ vỗ vai y, nói, “Gấp cái gì, người không phục ta, ta cho người chịu phục.”

Bùi Phi cười ha ha, “Chỉ bằng cử hành tây ngậm sữa đến lớn như người? Ha ha ha! Cười chết bổn đại gia!”

Sắc mặt Lý Ngữ Tường kém hẳn, nhưng cũng không động khí, bình tĩnh nói, “Nếu không ngại thì ta và người tỉ thí một trận; được làm vua thua làm giặc, đạo lý đó hẳn người biết chứ?”

Bùi Phi nghĩ thầm: ta làm sao có thể bại bởi tên ngu ngốc này chứ, lập tức đồng ý.

Lý Ngữ Tường thấy y thoải mái đồng ý như vậy, không khỏi lộ ra nụ cười tà ác, cười nói, “Hảo, chúng ta đây sẽ thử xem, trong vòng ba ngày, ai có thể làm cho đối phương bị Hoàng thượng của các người trừng phạt thì người đó thắng.”

Bùi Phi hừ một tiếng. Chỉ cần không phải tướng quân hạ lệnh phạt ta, Hoàng thượng sẽ không phạt người; hơn nữa nói thế nào thì Hoàng thượng cũng sẽ không hướng về người, ta sợ người chắc? Nhưng y vẫn cẩn thận hỏi lại, “Như vậy có điều kiện hạn chế gì không?”

Lý Ngữ Tường lờm y một cái, nói, “Đương nhiên không có! Bất luận là hãm hại lừa gạt trộm cắp, hay là nói hươu nói vượn, toàn bộ đều được hết!”

Bùi Phi nhất thời vui vẻ. Được, chờ ngày mai ta sẽ bẩm báo với Hoàng thượng rằng thực tế người chính là tên sắc lang...

Thấy Bùi Phi tự cười đến chảy cả nước miếng, Lý Ngữ Tường tựa tiểu phi tiểu nói, “Không nói cái này nữa. Ta hỏi người, Hoàng thượng các người cùng Long Tĩnh Lam có phải là người tình ta nguyện hay không?”

Bùi Phi sững sốt, kinh ngạc trả lời, “Đúng thì sao? Có liên quan gì đến người?” Sau đó, y lại thở dài nói, “Bất quá Hoàng thượng tuổi còn nhỏ, không hiểu gì về chuyện tình cảm, nói là người tình ta nguyện thì cũng có chút hữu danh vô thực.”

Lý Ngữ Tường giả hoạt nháy mắt mấy cái, “Vậy người làm thần tử, có muốn giúp tiểu Hoàng thượng các người một phen hay không?”

Bùi Phi rất là khó hiểu, ngây ngốc hỏi, “Giúp thế nào?”

*

“Đây là thứ người nói hỗ trợ?” Bùi Phi rất không hiểu vì sao phải dùng khinh công lén vào đại nội, sau đó chịu gió lạnh trên nóc tẩm cung Hoàng thượng...

.

“Hắt xì!” Bùi Phi không tự chủ được hắt hơi một cái. Buổi tối rất lạnh, tên Lý Ngữ Tường đáng hận kia còn cầm cái chiết phiến rách nát của hắn không ngừng quạt quạt.

“Đợi lát nữa người sẽ biết, có thứ cực đẹp cho người xem.”

Lúc này, không biết tại sao mà Lý Ngữ Tường cười khá là bỉ ổi, dọa Bùi Phi nổi hết cả da gà, thấp giọng mắng hắn, “Sắc lang!”

“Hiếm khi người muốn thể nghiệm công phu của sắc lang ta đây a.” Lý Ngữ Tường tiếp tục cười ngả ngớn.

Bùi Phi chợt phát hiện hắn cười lên rất giống hồ ly, đắm nhẹ vào hắn một cái, mắng, “Hồ ly đầu, người đi chết đi!”

Vừa rồi nhìn thấy khinh công của Lý Ngữ Tường, Bùi Phi lấp bắp kinh hãi, sau lại phát hiện võ công của hắn lại trên mình, trong lòng cực kì kinh ngạc, còn có chút tức giận bất bình. Cái mặt như cô nương đó lại còn lợi hại hơn cả nam tử, loại người gì thế này?

Quái vật!

Bùi Phiêm thâm trả lời mình.

“Được rồi, để chúng ta xem tình hình chiến đấu bên dưới đi.” Lý Ngữ Tường không biết những ý nghĩ trong đầu y, cứ thế cạy mở một mảnh ngói trên nóc phòng.

“Uy! Người làm gì thế! Đây...” Bùi Phi còn chưa kịp lải nhải giảng giải lý lẽ, mắt liếc thấy tình hình trong phòng, lập tức trợn trắng.

Lý Ngữ Tường cười cười âm hiểm với y, Bùi Phi đỏ mặt lạnh, hết giọt này đến giọt khác.

Trong phòng Đoàn Quân Nhiên đang khoanh chân ngồi thoải mái trên long sàng, hai tay chắp lại trước ngực, không biết là làm gì. Long Tĩnh Lam cũng khoanh chân ngồi đối diện y, hai tay cũng chắp trước ngực.

Bùi Phi nháy mắt, nháy mắt, lại nháy mắt, ra sức nháy hồi lâu, vẻ mặt rầu rĩ quay qua hỏi Lý Ngữ Tường, “Hai người bọn họ rốt cuộc đang làm gì?”

Lý Ngữ Tường mang dáng vẻ như đến xem kịch vui, thần bí nói, “Chờ một chút người sẽ biết.” Sau đó cũng tự mình nhìn tình hình bên trong, cười thở dài, “Long Tĩnh Lam này vẫn còn có thể chịu được, nhưng qua thêm lúc nữa, ta xem hắn làm sao nhịn được.”

Bùi Phi không hiểu, hỏi hắn, “Nhịn cái gì a?”

Lý Ngữ Tường phạch một tiếng, xếp chiết phiến lại, “Theo ta đoán, Hoàng thượng các người hiện giờ hẳn là đã dùng một loại dược vật không biết tên, mà dược hiệu chắc phải thêm lúc nữa mới có thể phát huy hoàn toàn.”

Bùi Phi tức thì trợn trừng, thiếu chút nữa không thể khống chế được mà kêu to, “Dược vật? Làm sao người biết? Có thể có độc không?”

Lý Ngữ Tường lắc đầu, “Hắn là không có độc a, bởi vì lúc ta rời khỏi đại điện còn quay lại liếc Hoàng thượng của các người một cái, phát hiện ngự y cho y cái gì đó, sau đó thấy y nuốt xuống.”

“Cái, cái gì!” Bùi Phi hiện tại cơ hồ là ôm đầu phát điên. Ai biết tên ngự y biến thái kia suy nghĩ gì a! Hoàng thượng sao lại không chút đề phòng mà ăn ngay thế kia!

Bùi Phi tựa hồ quên, chủ tử của y không hề có chút tâm đề phòng nào, chính là gia hỏa không có trí lực...

“Ai, người không cần phải gấp.” Lý Ngữ Tường thấy bộ dáng ái quốc lo dân của y, chỉ thấy buồn cười, vỗ vỗ vai y, sau đó lại còn nháy mắt mấy cái, đề thấp thanh âm “Kỳ thật... Ta phỏng chừng... Cái kia là... Xuân dược...”

[24: Nguyên văn là . Xuân dược là ta tự ý đoán]

Xuân dược!!!

Bùi Phi ngẩng đầu lên trời liếc trắng cả mắt. Thấy y lại sắp rơi vào trạng thái hóa đá, Lý Ngữ Tường nhéo mạnh một cái, cứng rắn kéo y nhìn tình hình trong phòng. Bùi Phi này vừa nhìn, máu đã xông thẳng lên não!

...

Đoàn Quân Nhiên ngoại trừ tiết khô màu trắng thì trên người chẳng còn bất cứ thứ gì; người tuy vẫn ngồi trên giường nhưng Bùi Phi phát hiện hình như y đã thở không nổi, cứ hỗn hà hỗn hển.

Nhìn thấy thân thể Đoàn Quân Nhiên, Bùi Phi đỏ mặt lên. Mặc dù biết Hoàng thượng là nam nhân, lại nhịn không được phải âm thầm tán thưởng vẻ đẹp của y; lại liếc qua Long Tĩnh Lam, tựa hồ đang do dự tới gần Đoàn Quân Nhiên.

Tâm tình Long Tĩnh Lam lúc này cũng rất phức tạp. Vốn đang chuẩn bị mắng cho Đoàn Quân Nhiên một trận, bỗng nhiên lại thấy y như sắp xỉu đến nơi, vì thế vội vàng ôm y vào ngực. Ai ngờ hơi thở hai người gần sát, hắn mới phát hiện hơi thở của Đoàn Quân Nhiêncòn thoang thoảng mùi được. Tuy đã lập tức đẩy y ra nhưng hắn cũng thấy thân thể mình không thể khống chế.

Long Tĩnh Lam đương nhiên biết đây là được gì, hơn nữa cũng biết hắn là tên ngự y khôn khiếp kia lừa Đoàn Quân Nhiên ăn, nhưng khi thấy ánh mắt Đoàn Quân Nhiênnhà ngày càng mơ màng, đành phải ôm y về tấm cung. Sau đó lại thấy Đoàn Quân Nhiên tựa hồ thần trí không rõ, Long Tĩnh Lamđể cho y ngưng thần tĩnh tức, dù sao chỉ cần đỡ cho y ngủ là được; nhưng sự tình lại không phát triển như hắn dự liệu...

Đoàn Quân Nhiên cũng không biết mình muốn gì, chỉ cảm thấy cả người nóng rực, không thoát mái chút nào, cứ rên rỉ khe khẽ. Long Tĩnh Lam nghe thanh âm đó xong, càng cảm thấy không thể khống chế nổi mình nữa.

“Tĩnh Lam... Ta thật là khó chịu...” Đoàn Quân Nhiên giãy dụa như quýt rữ, không biết phải làm sao. Còn Long Tĩnh Lam bên kia cũng là miệng đắng lưỡi khô, bỗng nhiên đầu khẽ ngẩng, mắng một câu, lại chảy máu mũi nữa rồi.

Long Tĩnh Lam chần chờ một chút, cuối cùng vẫn không khống chế nổi mình, từ từ đến gần Đoàn Quân Nhiên, vươn tay, vuốt ve cặp đùi trắngnôn của y, sau đó lại di chuyển lên phía trên một chút, cuối cùng vươn tay vói vào trong tiết khố.

Một giây sau, Đoàn Quân Nhiên hét lên một tiếng, lập tức cả người run rẩy, Long Tĩnh Lam chậm rãi phủ thân hình to lớn của mình lên, dịu dàng hôn lên cánh môi vừa mềm mại vừa đáng yêu của Đoàn Quân Nhiên.

Bùi Phi hiện tại bị miệng bị mũi, máu vẫn cứ theo khe hở chảy như suối. Y vừa trợn to mắt nhìn tình hình phía dưới, vừa không ngừng lau máu mũi. Lúc thấy Long Tĩnh Lamcởi y phục của hắn ra, Bùi Phi bỗng nhiên cảm thấy chỗ bắp đùi mình có cái gì đó, cúi đầu nhìn, hoảng hốt, bàn tay tên Lý Ngữ Tườngkia lại đang khiêu khích y!

“Người...” Bùi Phi vừa định chửi ầm lên, lại bị Lý Ngữ Tường chặn miệng, “Ngô...” Cứ thế bị Lý Ngữ Tường hôn bất ngờ, Bùi Phi rầu rĩ muốn chết. Trên mặt ta đều là máu mũi đó nha, kinh tởm muốn chết mà còn hôn được...

Loại người này là gì chứ?

Biến thái!

Nhưng thế cục sau đó quả thực không thể khống chế. Lý Ngữ Tườngđiểm huyết đạo của y, nhẹ nhàng đặt mảnh ngói vào lại chỗ cũ, ngay sau đó nhào vào đùa bỡn với y ngay trên nóc tấm cung Hoàng thượng. Bùi Phicó muốn kêu cũng không được, muốn giãy dụa cũng không xong, cuối cùng nước mắt cũng chảy ra, đáng thương cực kì. Lý Ngữ Tường không ngừng hôn lên nước mắt y, nhưng nước mắt cứ chảy mãi, tựa hồ vĩnh viễn cũng không dứt.

Trong lúc choáng váng đó, Bùi Phicòn nghĩ được: vì sao ta lại không giống những nhân vật chính trong truyện kia, hét lên một tiếng là ngất được? Vì sao vì sao vì sao???

Chẳng lẽ là ta ăn nhiều mẽ tuyền quá, thể chất tốt quá rồi? Không phải chứ!

Sáng sớm, Bùi Phi nghe thấy tiếng gà gáy từ ngự thiện phòng truyền đến hết đợt này đến đợt khác, rốt cuộc cũng thỏa mãn ngất đi.

*

Buổi sáng, Long Tĩnh Lam mở to mắt, lập tức tỉnh táo lại. Hắn lập tức ngồi dậy, mồ hôi lạnh tuôn đầy đầu. Mình đã làm gì vậy a? Không phải nói là đợi Đoàn Quân Nhiêncấp nhận mình rồi mới làm sao? Thế nào, thế nào lại không khống chế nổi mình thế này!

Nhiên Nhiên? Nhiên Nhiên thế nào? Long Tĩnh Lam vội vàng xoay người, thấy Đoàn Quân Nhiên bên cạnh còn đang ngủ, trong lòng đau đớn, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc y. Hôm qua đã làm y mệt chết rồi.

Long Tĩnh Lam kiểm tra một chút, may mà không chảy máu, có lẽ bởi vì tác dụng của dược, mà cũng có thể bởi vì hắn cẩn thận đối đãi với Đoàn Quân Nhiên, không để cho y bị thương, nhưng chắc là... Tâm hồn của y, vẫn bị chính mình tổn thương?

...

Ngay lúc Long Tĩnh Lam đang khổ sở tự trách, Đoàn Quân Nhiên mở mắt, mơ mơ màng màng lẩm bẩm, “Tĩnh Lam...”

“Ta ở đây!” Long Tĩnh Lam lập tức cầm lấy tay y, trong lòng bối rối vô cùng. Rốt cuộc phải giải thích thế nào với y đây?

“Àn.” Đoàn Quân Nhiêndụi dụi mắt, rốt cuộc thanh tỉnh, bắt gặp ánh mắt đầy lo lắng lẫn áy náy của Long Tĩnh Lam.

Nhìn nhau trong chốc lát, Long Tĩnh Lam có chút áy náy tránh đi. Nhưng một giây sau, Đoàn Quân Nhiên lại chìa bàn tay trắng nõn vỗ vỗ lên mặt hắn, ngữ khí mềm dịu nói, “Tĩnh Lam, đêm qua ta thật thoải mái nga ~ Sau này chúng ta làm mỗi ngày có được không?”

“...”

“Hử? Tĩnh Lam? Sao mặt ngươi đen vậy?” Tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiêrchả hiểu gì, hỏi lại

Long Tĩnh Lam cảm thấy, trái tim bình thường của mình rơi xuống cống mất rồi...

18. Chương 18

Ngay khi tiểu hoàng đế Đoàn Quân Nhiên dùng chỉ số thông minh không thể so với người bình thường tra tấn trái tim Long Tĩnh Lam một hồi, bỗng nhiên trên nóc phòng truyền đến tiếng cãi nhau. Long Tĩnh Lam cùng Đoàn Quân Nhiên đều sửng sốt, nhưng nghe kĩ, Long Tĩnh Lamhíp cả mắt.

...

“Ngươi, ngươi, ngươi là đồ hỗn đản vô sỉ hạ lưu! Ta muốn ném ngươi vào Thiên lao! Dừng ớt cho ngươi cay chết, mẽ tuyên cho ngươi ghen chết, đậu hũ cho ngươi ngộp chết, tỏi xông chết ngươi, thịt khô cho ngươi ăn chết, sau đó lại rót sữa đậu nành vào lỗ mũi ngươi!” Đây rõ ràng là giọng củaBùi Phi.

“Ôi, vừa mới giải huyết đạo cho ngươi, sao đã tỉnh ngay lại vậy?” Giọng này hình như chính là hoàng tử Thiên triều Lý Ngữ Tườngtối hôm qua vừa mới đòi Bùi Phi.

“Phi! Còn nói! Ngươi sớm không giải muộn không giải, cố tình chờ đến khi ta ngất đi mới giải! Ngươi có biết ta hôn mê chưa được một giây nào không hả? Muốn ngất cũng vất vả lắm biết không, không dễ dàng gì đâu biết không?! Rốt cuộc tìm ngươi đặt ở đâu thế hả?!” Dường như hôm nay Bùi Phi nói đặc biệt nhiều, hơn nữa cũng chưa bao giờ mềm miệng được sắc bén như bây giờ.

“Sao ta biết ngươi sẽ tỉnh ngay a. Được rồi được rồi, đã mệt chết đi rồi, đừng có ầm ĩ nữa, ngủ tiếp một lát đi.” Ngữ khí Lý Ngữ Tườngôn nhu vô cùng.

“Hỗn đản! Đây là nóc tẩm cungHoàng thượng! Ta có thể ngủ sao!”

“Ta ôm ngươi về còn không được sao.”

“Ai muốn tên hỗn đản nhà ngươi ôm!”

“Nào, có bản lĩnh thì tự ngươi đứng lên đi về đi.”

“Lý Ngữ Tường! Ngươi hỗn đản!”

“Uy uy! Người phân rõ phải trái chút đi a...”

Xem ra quan hệ giữa hai người kia cũng chẳng cải thiện được chút gì a. Long Tĩnh Lam âm thầm thở dài.

“Lý Ngữ Tường, người lại dám làm chuyện này với ta! Ta có biến thành quỷ cũng sẽ không tha cho người!”

“Hừ, ai bảo người đêm qua xem người ta thân thiết đến chảy cả máu mũi!”

Gân xanh trên trán Long Tĩnh Lam gồ lên. Đoàn Quân Nhiên bỗng nhiên túm lấy y phục của hắn, mắt rừng rừng hỏi, “Tĩnh Lam, có phải bọn họ đều thấy cơ thể ta rồi không? Oa!”

Nói xong liền khóc lớn lên, Long Tĩnh Lam nhất thời tức giận, quát một tiếng, hai người trên nóc phòng lập tức im bật.

Long Tĩnh Lam tự mình mặc y phục tử tế cho Đoàn Quân Nhiên, ôm y đến tiền điện, sau đó tự mình đi trừng phạt hai tên hỗn đản không biết trời cao đất dày kia.

*

Lý Ngữ Tường ác nhân cáo trạng trước, nói y như thật, “Tướng quân, là Bùi Phi y thăm mền Hoàng thượng, cho nên mới dạ tập (tập kích ban đêm) Hoàng thượng. Ta ba lần bốn lượt ngăn cản cũng không được. Ngài cũng biết rồi đó, võ công của Bùi Phi rất lợi hại, cho nên ta chỉ đành đi theo giám thị y. Thật không ngờ là y lại dám nhìn lên ngọc thể của Hoàng thượng, thật đúng là tội ác tày trời. Ta chỉ dùng một ít thủ đoạn ngăn cản y, kỳ thật ta đây cũng là vì tôn nghiêm của Hoàng thượng cả thôi. Trung Nguyên chúng ta cùng Đại Lý các ngài là hảo hữu mà!”

Long Tĩnh Lam đương nhiên biết là chuyện gì, nghe xong mấy lời nói hươu nói vượn của Lý Ngữ Tường cũng không khỏi trợn trắng cả mắt. Người kia thật đúng là có thể chỉ động nói thành tây a.

Bùi Phi vừa nghe, giận đến nổ đom đóm mắt, thiếu chút nữa là thổ huyết chết ngay tại chỗ, tay run run chỉ vào Lý Ngữ Tường, nói không thành tiếng, “Người, người...”

“Hoàng thượng, kỳ thật ta cũng thăm mền người, chẳng qua trở ngại thân phận không thể tỏ rõ, hiện tại người cùng tướng quân hai người tâm đầu hợp ý, ta cũng chỉ hảo chúc phúc cho các người. Nhưng thỉnh Hoàng thượng nghĩ tình ta nhiệt tình thành tâm như thế, khoan dung cho hành vi không hợp lẽ của ta đi.” Lý Ngữ Tường giả bộ đứng đắn thật đúng là hết như hàng thật giá thật, giống hết một vị chính nhân quân tử.

Bùi Phi vốn tức giận không chịu được, nghe xong Lý Ngữ Tường nói thích Hoàng thượng, dường như tìm bị khoét thành lỗ hổng. Y lùi lại mấy bước, mặt mày trắng bệch.

“Oa! Sử quan! Mau ghi lại! Thì ra bọn họ đều thăm mền trẫm! Mị lực của trẫm thật là lớn nga!” Đoàn Quân Nhiên vỗ vỗ tay, cười tươi như hoa.

Long Tĩnh Lam hắc tuyến đầy đầu, nghĩ thầm: từ khi nào người ngoại trừ ăn ra còn thích tự kỷ như vậy?

“Hử? Ngự y? Tại sao là khanh a?” Đoàn Quân Nhiên ngồi trên nhuyễn tháp, thấy người xuất hiện không phải sử quan mà là ngự y đã cứu mình hôm qua. Ngự y cầm sổ của sử quan, còn thêm cả bút lông sói nhỏ, nghiêm túc ghi chép lại.

Long Tĩnh Lam cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng nghĩ lại là hiểu ngay. Sử quan thân thể yếu ớt, chắc chắn là bây giờ chả bỏ dậy nổi ấy chứ.

“Thân thể Lâm đại nhân không tốt, hôm nay vì thân sẽ thay mặt Lâm đại nhân.” Ngự y bí hiểm cười cười, dùng tốc độ nhanh nhất ghi chép lại.

“Nga, thì ra là vậy a.” Đoàn Quân Nhiên gật gật đầu, sau đó thấy hai người bên dưới, bỗng nhiên phát uy, “Bùi Phi! Người lại có tư tâm bất lương với trẫm, trẫm phải phạt người thật nặng!”

Cái gì! Bùi Phi bị bưng tỉnh, sao lại...

“Hoàng thượng, không cần phiền toái như vậy, cứ giao y cho ta là được, coi như là bồi thường cho phương tâm Hoàng thượng ngài đi.” Lý Ngữ Tường bị thống nói.

Đoàn Quân Nhiên bị hấn lừa ngay, đồng tình nói, “Lý Ngữ Tường, người thật đáng thương a. Trước tiên là thích Tĩnh Lam, bị trãm cướp đi; rồi người lại thích trãm, lại bị Tĩnh Lam cướp đi. Ân, là nên bồi thường người mới phải. Được rồi, trãm sẽ ban Bùi Phi cho người vậy.”

“Hoàng thượng!” Bùi Phi kêu to, diễn cảnh kia hết như nuốt phải ruồi bọ vậy. Cái tên Lý Ngữ Tường kia lại dám dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy! Nhưng y vừa định kháng nghị, Lý Ngữ Tường đã bấu môi với y. Bùi Phinhớ đến cá cược tối qua giữa mình và Lý Ngữ Tường, không ngờ chỉ qua một buổi tối, mình đã thua trắng...

Bùi Phibị! một tiếng, tiến vào trạng thái hóa đá, ngã ngửa xuống đất...

Lý Ngữ Tường cười ha ha, nói với Long Tĩnh Lam, “Đúng rồi, hiệp nghị hòa bình kia ta đã kí rồi, coi như là quà tặng cho Bùi Phi đi. Ta phải thừa dịp y còn chưa tỉnh, chở y về kinh thành.”

“Cái gì? Người muốn đi? Mang Bùi Phi đi?” Long Tĩnh Lam trở tay không kịp.

“Ta sẽ thường đến thăm mà, không cần nhớ đến ta. Nhưng lần sau đến đây, nhất định ta sẽ khiến Bùi Phi yêu ta đến chết đi sống lại.” Lý Ngữ Tường tràn đầy tự tin.

“Vậy người cố lên.” Long Tĩnh Lam cũng biết nhiều lời vô ích, vỗ vỗ vai hấn, “Bảo trọng.”

“Vậy lần sau người trở về, nhất định phải mang cho ta thật nhiều thật nhiều món ngon đó nha!” Đoàn Quân Nhiên đến lúc này cũng không quên ăn.

“Yên tâm!” Lý Ngữ Tường làm tư thế chiến thắng, kéo Bùi Phi đi.

“Đợi một chút!” Đoàn Quân Nhiên bỗng nhiên nhảy xuống khỏi ngự tọa, dọa đến mức Long Tĩnh Lam phải chạy vội lại ôm y. Đoàn Quân Nhiênnhiễm khi trịnh trọng nói, “Lý Ngữ Tường, người từng nói với ta lời kia, ta... Thực cảm kích.”

“Ha! Vậy người cũng cố lên! Chúng ta là bằng hữu!” Lý Ngữ Tường tiêu sái cười, kéo Bùi Phi đi ra ngoài.

Chờ bóng dáng hấn biến mất, Long Tĩnh Lam thấp giọng hỏi Đoàn Quân Nhiên, “Nói cái gì?”

Đoàn Quân Nhiên nói, “Có một hôm hấn nói với ta rất nhiều, làm ta hiểu ra rất nhiều việc.”

Long Tĩnh Lam có chút không vui, nhưng vẫn giữ thái độ bình thường. Lý Ngữ Tường kia a, chỉ có mình Bùi Philà chịu được; dù sao Đoàn Quân Nhiên là của hấn, ai cũng đừng hòng nghĩ đến việc cướp đi.

Như vậy nghĩ, Long Tĩnh Lam vươn tay ôm Đoàn Quân Nhiên, nhẹ nhàng hôn lên trán y, thấp giọng lẩm bẩm, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

“Tĩnh Lam? Vì sao phải xin lỗi?” Đoàn Quân Nhiên lại chớp chớp đôi mắt to, bộ dạng không hiểu.

“Ta thực có lỗi với người, còn chưa được sự đồng ý của người đã làm chuyện này với người rồi.” Trong mắt Long Tĩnh Lam đầy hối hận.

“Nhưng mà không phải nói là chỉ có những người yêu nhau mới được thân cận da thịt thôi sao? Chẳng lẽ Tĩnh Lam không yêu ta sao?” Đoàn Quân Nhiên cười nói, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ, cười đến ngọt ngào.

Long Tĩnh Lam ngây ngẩn cả người, sau đó hỏi y, “Nhiên Nhiên... Biết cái gì là yêu? Cái gì là thân cận da thịt à?”

Đôi mắt Đoàn Quân Nhiên cong lên như trăng non, dịu dàng nói, ôn nhu nói, “Biết a, yêu chính là trong sinh mệnh có một người, là người người không muốn xa rời, là người tin cậy nhất, muốn cùng người đó nắm tay nhau cả đời.”

Long Tĩnh Lam ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, sau đó nói, “Đoàn Quân Nhiên, những lời này không phải người nói.”

Đoàn Quân Nhiên nghịch ngợm cười, “Đương nhiên không phải ta nói, là Lý Ngữ Tường nói. Nếu như chính mình đã thông suốt, ta nguyện ý không cần ăn ngon, không làm hoàng đế, thậm chí không tồn tại, nhưng phải ở bên người đó.”

Trong giọng điệu Đoàn Quân Nhiên vẫn còn khẩu khí của tiểu hài tử, nhưng lại làm cho người ta nghe xong mà muốn chảy cả nước mắt. Long Tĩnh Lam ức chế tâm trạng kích động của mình, từ từ hôn lên môi Đoàn Quân Nhiên, sau đó hai người dựa sát vào nhau, lắng nghe tiếng tim người kia đang đập...

Hạnh phúc, ngay ở bên người, chỉ cần người mở năm ngón tay ra là có thể cảm nhận được trong không khí, bởi vì nó có ở khắp nơi...

“Đợi một chút! Việc thân cận da thịt kia làm sao người biết được?!” Long Tĩnh Lam bỗng nhiên kịp phản ứng, bắt lấy Đoàn Quân Nhiên khẩn trương hỏi.

Đoàn Quân Nhiên lại cười ha ha, chậm rì rì nói, “Không có gì, vốn lúc đầu đúng là ta không biết, nhưng trước đây có một lần dậy sớm, thấy trên cổ phương trượng đại sư có dấu hôn. Ta hỏi ông ấy đó là cái gì, ông ấy nói là thân cận da thịt. Cho nên hôm qua lúc người hôn cổ ta là ta biết liền.”

Long Tĩnh Lam há to miệng, cũng không biết phải giải thích thế nào. Rõ ràng là hôn lên cổ với việc ‘thân cận da thịt’ kia không phải là cùng một chuyện...

Ngày hôm sau, đoàn đặc sứ của Lý Ngữ Tường rời đi, Đoàn Quân Nhiên cũng đã khôi phục lại bình thường, có thể lâm triều. Vừa lên triều đã nhìn thấy lão Thái phó giống một trái bóng cao su lăn lăn trên điện, sau đó không đếm xỉa gì đến đông đảo quần thần đứng đó, không chút hình tượng nước mắt nước mũi tùm lum lên án phương trượng Thiên Long tự, nói phương trượng muốn lão đi làm ni cô, nếu không sẽ xử phạt thể xác lão mỗi ngày, để tăng nhân Thiên Long tự luân phiên đánh lão.

“Cựu thần dù có muốn đi làm ni thì am ni cô cũng không thu nhận cựu thần a!” Lão Thái phó ủy khuất khóc lóc kể lể.

“Đúng vậy nhỉ, cái này quả là khó khăn...”

“Nam nữ khác biệt, lão Thái phó như vậy cũng không thể đi được...”

“Nếu không thì cứ làm lão Thái phó thành nhân yêu (aka gay =))) đi?”

“Nào nhân yêu già như vậy chứ!”

Phía dưới, một đồng thần tử của Đoàn Quân Nhiên thiên hạ không loạn, tất cả đều ồn ào nghị luận, nhiệt tâm bày mưu tính kế cho lão Thái phó...

“...Vậy trầm cho phép khanh đi làm ni cô là được...”

Cuối cùng, vẫn là Đoàn Quân Nhiên nói ra được một câu làm lông tóc mọi người dựng ngược. Cầm lão Thái phó rắc một tiếng, rưng khối hàm, rơi đánh bộp xuống đất.

“Người đâu! Tuyên chỉ! Thái phó dạy trầm hơn mười năm, cúc cung tận tụy, nay trầm ngự phong Thái phó đại nhân là đệ nhất ni cô của Đại Lý ta, niệm vì hòa thượng và ni cô vốn là chung một nhà, phụng chỉ đi Thiên Long tự tu hành!”

“Hoàng thượng!”

Phía dưới, người người ngả rạp...

Ở trong góc, ngự y cầm lấy bút, nhớ tới buổi sáng sử quảnh ngàn dặm vạn dò với mình, cười xấu xa một tiếng, chà chà vài cái, vẽ một con chó thiết bị trên sổ...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ly-hoang-de-luyen-ai-ky>